

**SANDRA BROWN**

# **Arșița nopții**

**Traducere din limba engleză**

**Raluca Furtună**

**Editura Litera**

**București, 2015**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

**BROWN, SANDRA**

**Arșița nopții**

Tatălui meu, care mi-a dat ideea povestirii, și lui Mop,  
care m-a inspirat

## Prolog

— Ceasul dumneavoastră e cumva de vânzare?

Bătrânul ridică privirea. Femeia interesată de ceasul lui de buzunar se sprijinea de vitrina care îi despărțea. În vitrină se găseau tabachere, ace de pălărie, brice cu mânere din os, solnițe cu lingurițe fine din argint veritabil și tot soiul de giuvaiericale desperecheate. Toată atenția femeii era concentrată însă asupra ceasului.

După socoteala bătrânului, femeia și soțul ei aveau patruzeci și ceva de ani. Pentru ei, ceasul de aur probabil că părea o ciudățenie sofisticată, rockwelliană<sup>1</sup>. Cei doi, în ținute lejere, dar foarte șic, erau cocheti, bronzati și asortați unul cu celălalt, de parcă ar fi venit la pachet, bărbatul fiind la fel de chipeș pe cât era de frumoasă soția lui.

Sosiseră într-un SUV de lux, care arăta nelalocul lui pe pietrișul prăfuit din fața magazinului de antichități. În jumătatea de oră pe care o petrecuseră acolo, mai multe obiecte le atrăseseră atenția, iar cele pe care se

<sup>1</sup> Norman Rockwell (1894-1978) pictor și ilustrator american ale cărui lucrări prezintă o imagine sentimentală și idealizată a vieții cotidiene (n.tr.).

hotărâseră să le cumpere erau de bună calitate. După cum o arăta și aspectul lor, aveau gusturi alese.

Bătrânul tocmai terminase de trecut toate articolele pe o chitanță când primi întrebarea legată de ceas. Așeză o mână protectoare peste buzunarul vestei, unde era agățat, și zâmbi:

— Nu, doamnă. N-aș putea să mă despart de el.

Femeia avea încrederea în sine a unei frumuseți obișnuite să-și folosească zâmbetul drept armă.

— Indiferent de preț? În zilele noastre nu prea mai vezi asemenea ceasuri. Cele noi arată... ei bine, noi. Luciul le face să pară false și ieftine, nu-i așa? Patina, așa cum are și ceasul dumneavoastră, le asigură caracterul.

Soțul ei, care studiase rafturile cu cărți, i se alătură. Aidoma consoartei sale, se rezemă de vitrină pentru a examina mai ușor lucrătura ceasului.

— Aur de douăzeci și patru de carate?

— Așa cred, deși nu l-am dus niciodată la un evaluator.

— L-aș cumpăra chiar și așa.

— Nici nu mă gândesc să-l vând. Îmi pare rău. Negustorul se aplecă deasupra vitrinei și continuă să transcrie cu mîgălă lista. Încheieturile umflate de artrită îl chinuiau, dar nu avea de ales; ce-ar fi căutat un computer

Într-un magazin de antichități? În plus, nu avea deloc încredere în computere. Făcu totalul de mână și anunță: Cu tot cu taxe, aveți de plătit trei sute șaiszeci și șapte de dolari și patruzeci și unu de cenți.

— În regulă. Bărbatul pescui o carte de credit dintr-un portofel din piele de aligator și-o împinse de-a lungul vitrinei. Adăugați și două sticle de apă plată, vă rog, zise el, mergând către frigiderul cu ușă de sticlă.

Nici acesta n-avea ce să caute într-un magazin de antichități, însă clienții însetați zăboveau mai mult dacă aveau la dispoziție băuturi, așa că frigiderul era singura concesie pe care proprietarul o făcea contemporaneității.

— Din partea casei. Serviți-vă.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră.

— Îmi permit, surâse bătrânul. E cea mai bună vânzare pe care am făcut-o în tot weekendul.

Bărbatul luă două sticle de apă din frigider, îi înmână una soției, apoi semnă chitanța.

— Ies mulți de pe autostrada interstatală ca să se oprească aici?

Proprietarul dădu din cap că da.

— Mai ales oameni care nu se grăbesc deloc să ajungă la destinație.

— Noi am văzut panoul cu reclama dumneavoastră, zise femeia. Ne-a atras atenția și, sub un impuls de moment, ne-am hotărât să facem un ocol.

— Chiria pentru panoul ăla e al naibii de scumpă. Mă bucur să văd că e bun la ceva, murmură bătrânul începând să împacheteze cu grijă cumpărăturile în hârtie de ambalaj.

Clientul își plimbă privirea prin magazin, apoi prin parcare, care era goală cu excepția mastodontului său, și întrebă cumva șovăielnic:

— Și? Merge bine afacerea?

— Potrivit spre bine. Magazinul este mai mult un hobby. Îmi dă ceva de făcut la bătrânețe și îmi menține mintea ageră.

— Cu ce v-ați ocupat înainte?

— Textile.

— Ați fost mereu pasionat de antichități? se interesă femeia.

— Nu, recunosc el cu sfială. La fel ca mai toate lucrurile din viață, asta - își ridică mâinile să arate magazinul - s-a întâmplat pe neașteptate.

Femeia își trase un taburet înalt și se așeză.

— Ai zice că-i un început de poveste.

Bătrânul zâmbi, bucurându-se de interesul ei și de prilejul de a pălăvrăgi.

— Mobila din casa mamei mele a rămas în depozit multă vreme. Când m-am pensionat și am avut timp să trec lucrurile în revistă, mi-am dat seama că majoritatea nu-mi erau de niciun folos, însă m-am gândit că poate altora le-ar plăcea. Așa că am început să vând porțelanuri și diverse nimicuri pe la târgurile de vechituri sau pe unde am mai apucat. Nu eram eu foarte ambițios, însă, după cum s-a dovedit, eram un negustor destul de bun. La puțină vreme după aceea, prietenii și cunoștințele au început să-mi aducă obiecte pe care să le vând în regim de consignație. Până să mă dezmeticesc, deja nu mai aveam loc în garaj, așa că a trebuit să închiriez clădirea asta. Pur și simplu, meseria asta de anticar a dat peste mine. Dar îmi place. Mă ține ocupat, îmi asigură pâinea și mai dau și peste oameni de treabă ca dumneavoastră încheie el zâbind. De unde sunteți?

Îi spuseră că erau din Tulsa și fuseseră în San Antonio într-un weekend prelungit de golf împreună cu prietenii.

— Nu ne grăbeam să ajungem acasă, așa că atunci când am văzut panoul, ne-am hotărât să facem un popas și să aruncăm o privire. Ne mobilăm vila de vacanță cu

antichități și piese rustice.

— Mă bucur că ați făcut un ocol. Îi înmână femeii o carte de vizită cu sigla magazinului. Dacă vă răzgândiți în privința supierei pe care ați admirat-o atât, dați-mi un telefon. V-o pot expedia prin poștă.

— S-ar putea s-o fac. Vizitatoarea urmări cu degetul literele în relief de pe cartea de vizită: Solly's. Ce nume neobișnuit. E nume de familie sau prenume?

— Prenume. Prescurtarea de la Solomon, regele înțelept din Vechiul Testament. Zâmbi cu tristețe. M-am întrebat deseori dacă mamei i-a părut vreodată rău că a ales numele ăsta.

— Ea două oară când o menționați pe mama dumneavoastră. Zâmbetul femeii era mai cald, chiar mai atrăgător când nu încerca să-l folosească în avantajul ei. Îmi imaginez că ați fost foarte apropiați. Adică, presupun că nu mai trăiește.

— A murit pe la sfârșitul anilor șaiszeci, spuse bătrânul, reflectând preț de o clipă că momentul acela părea foarte îndepărtat pentru cuplul din fața lui. Eu și mama eram foarte apropiați. Mi-e dor mereu de ea. Era o femeie extraordinară.

— Locuiți în Gilead?



— Aici m-am născut, într-o casă mare și galbenă moștenită de la bunicii din partea mamei.

— Aveți familie?

— Nevastă-mea a murit acum opt ani. Am doi copii, un băiat și-o fată. Amândoi trăiesc în Austin. În total mi-au dăruit șase nepoți, iar cel mai mare dintre ei e gata să se însoare.

— Avem și noi doi copii. Băieți, zise femeia. Amândoi sunt studenți la Oklahoma State.

— Copiii sunt cea mai mare bucurie.

— Într-adevăr, și cea mai mare provocare, spuse râzând vizitatoarea.

Soțul ei urmărise conversația în timp ce studia vitrinele cu cărți.

— Sunt numai ediții princeps, remarcă el.

— Toate cu autograf și în stare excelentă, completă bătrânul. Le-am găsit recent la un târg.

— Colecția e impresionantă. Bărbatul își plimbă degetele de-a lungul șirului de cotoare. Cu sânge rece a lui Truman Capote. Un Steinbeck. Și Norman Mailer. Și Thomas Wolfe. Se întoarce spre negustor zâmbind. Ar fi trebuit să-mi las cardul de credit în mașină.

— Accept și numerar.

Clientul izbucni în râs.

— Sunt sigur de asta.

— Acceptați numerar pentru orice obiect, mai puțin pentru ceas, interveni soția lui.

Bătrânul strecură lănțișorul prin butoniera vestei și prinse ceasul în palmă. Nu rămăsese în urmă nici măcar cu o secundă de când îl întorsese ultima oară. Timpul îngălbenise cadranul alb, conferindu-i o patină elegantă. Limbile negre semănau cu firele unei pânze de păianjen. Limba mare se termina cu o săgeată ascuțită.

— Nu l-aș da pentru nimic în lume, doamnă.

— E neprețuit pentru dumneavoastră, zise femeia încetișor.

— În cel mai strict sens al cuvântului.

— Cât de vechi este?

— Nu știu sigur, replică anticarul, dar nu vechimea îl face valoros. Întoarse obiectul cu fața în jos și întinse palma către cei doi clienți, care puteau vedea acum inscripția de pe spatele carcasei aurite.

— 11 august 1934, citi femeia. Ce marchează? O aniversare? O zi de naștere? Un moment excepțional?

— Excepțional? zâmbi bătrânul. Nu neapărat. Doar foarte special.

# Capitolul 1

Când se trezi în dimineața aceea, Ella Barron nu se aștepta să fie o zi specială. Somnul nu-i fusese întrerupt de nicio premoniție. Vremea nu dăduse semne că avea să se schimbe, nu apăruse nicio modificare bruscă în atmosferă și niciun zgomot neobișnuit nu-i tulburase liniștea.

Ca de obicei, somnul o părăsise treptat, cu o jumătate de oră înainte să se lumineze. Căscă și se întinse, căutând cu picioarele locurile răcoroase dintre cearșafuri. Însă nici vorbă să mai lenevească puțin. Nu i-ar fi trecut prin minte să se răsfețe în felul acesta. Avea responsabilități și treburi care nu puteau fi nici neglijate, nici amânate. Mai zăbovi numai cât să-și amintească în ce zi a săptămânii era. Ziua de spălat, își făcu patul în grabă, apoi îl verifică pe Solly, care încă dormea profund.

Se îmbracă rapid, cu eficiența obișnuită. Neavând timp pentru vanități, își încolăci iute părul lung într-un coc, îl prinse cu agrafe, apoi ieși din dormitor și o luă spre bucătărie, mișcându-se încet, ca să nu trezească restul casei.

Acesta era singurul moment al zilei în care în bucătărie domneau liniștea și răcoarea. Pe măsură ce orele treceau, cuptorul încălzea camera. Căldura se strecura și de afară, prin ușa cu plasă și prin fereastra de deasupra chiuvetei. Până și energia Ellei funcționa ca un generator.

Zgomotul creștea și el treptat, proporțional cu mercurul din termometru, așa încât, la vremea cinei, bucătăria – care era inima casei – părea să prindă viață, iar liniștea și răcoarea reveneau abia când Ella stingea lumina și mergea să se culce, de obicei mult după ce toată lumea se retrăsese.

În această dimineață, tânăra femeie nu zăbovi pentru a se bucura de răcoarea relativă sau de liniște. Își puse șorțul și aprinse cuptorul, puse cafeaua pe foc, apoi frământă aluatul de biscuiți. Margaret apăru la timp; își atârână pălăria în cuierul de pe ușă și-și luă o ceașcă mare cu cafea îndulcită, după care se întoarse afară ca să umple mașina de spălat cu apă pentru prima tranșă de rufe.

Perspectiva achiziționării unei mașini de spălat electrice era atât de îndepărtată, încât Ella nici nu visa la asta. Deocamdată, era nevoită să folosească mașina cu manivelă pentru stors care aparținuse mamei sale. Clăbucii și apa de clătit din cuvă se scurgeau într-o rigolă

ce se întindea de-a lungul șopronului amenajat pentru spălarea rufelor.

În zilele de vară, aerul din magazie devenea înăbușitor înainte de amiază. Însă rufele păreau mai grele în lunile de iarnă, când mâinile erau jupuite și înghețate. Indiferent de anotimp, îi era groază de ziua de spălat. În plus, odată cu lăsarea nopții, apărea și durerea de spate.

Încă în pijamale, Solly intră în bucătărie în timp ce ea prăjea costița. Micul dejun era servit la ora opt.

Până la nouă, toată lumea primea de mâncare, iar vasele erau spălate, uscate și așezate la locul lor. Ella puse pe sobă o oală cu frunze de muștar brun ca să fiarbă la foc mic, pregăti o cratiță cu scrobeală, apoi, luându-l pe Solly cu ea, ieși să întindă primul coș cu rufe pe care Margaret le spălase, le limpezise și le storsese.

Era aproape unsprezece când reveni în bucătărie să verifice oalele de pe foc. În timp ce adăuga puțină sare la verdețuri, se auzi soneria la ușa din față.

Înaintând pe holul întunecat, își șterse mâinile de șorț și se privi în oglindă. Era roșie la față și transpirată de căldură, iar cocul său voluminos sfidase agrafele și alunecase spre ceafă, însă Ella își continuă drumul către ușă fără să se aranjeze.

Dincolo de prag, privind-o cu ochii mijiți prin ușa cu plasă, era doctorul Kincaid.

— 'Neața, doamnă Barron.

Pălăria lui albă de paie era dichisită cu o bandă din pânză roșie pe care se lăfăiau mai multe generații de pete. O scoase și o așeză la piept cu un gest curtenitor.

O surprinse prezența lui în tindă, dar nici de data asta nu-i trecu prin minte că urma să fie o zi extraordinară.

Cabinetul doctorului Kincaid era în centrul orașului, pe Hill Street, însă medicul făcea și vizite la domiciliu, de obicei ca să asiste o naștere ori ca să împiedice răspândirea vreunei boli contagioase prin Gilead, orașul lor cu două mii de suflete.

Ella însăși îl chemase acasă cu vreo doi ani înainte, când unul dintre chiriașii pensiunii căzuse din pat în toiul nopții. Domnul Blackwell, un gentleman în vârstă care fusese, din fericire, mai mult jenat decât rănit, protestase când doctorul Kincaid și Ella hotărâseră că, pentru orice eventualitate, trebuia supus unei examinări amănunțite. Domnul Blackwell nu mai stătea la pensiunea Ellei. La scurt timp după incident, familia îl mutase într-un azil de bătrâni din Waco, în ciuda protestelor sale înverșunate.

Oare doctorul fusese chemat acum de vreun chiriaș?

Puține lucruri îi scăpau din vedere, însă e drept că petrecuse cea mai mare parte a dimineții pe-afară, iar cele două domnișoare bătrâne ar fi putut folosi telefonul fără știrea ei.

— Bună dimineața, domnule doctor. V-a chemat vreuna din surorile Dunne?

— Nu. N-am venit pentru o urgență.

— Atunci, cu ce vă pot fi de folos?

— E un moment nepotrivit?

Se gândi la mormanele de haine care așteptau în coșuri să fie scrobite, dar apretul trebuia să se mai răcească puțin.

— Deloc. Pofțiți înăuntru.

Se întinse să tragă zăvorul și împinse ușa. Doctorul Kincaid se întoarse spre dreapta și, fluturându-și pălăria, făcu semn cuiva să înainteze. Ella remarcă prezența celui de-al doilea vizitator abia când acesta ieși de după feriga uriașă de lângă ușă, pătrunzând astfel în câmpul ei vizual.

„Cât de înalt și de slab e”, fu primul ei gând. Părea aproape subnutrit. Purta un costum negru, cămașă albă cu cravată neagră și ținea în mâini o pălărie neagră de fetru. Ella socoti că hainele lui erau prea sobre și nepotrivite pentru o dimineață atât de călduroasă, mai ales în

comparație cu costumul subțire din bumbac al doctorului Kincaid, combinat cu pălăria albă cu dungă roșie.

Medicul făcu prezentările:

— Doamnă Barron, acesta este domnul Rainwater.

— Doamnă, spuse el înclinându-și capul.

— Domnule Rainwater.

Ella păși într-o parte și le făcu semn să intre, iar doctorul îi făcu loc însoțitorului său. În hol, după câțiva pași, acesta se opri ca să se deprindă cu semiîntunericul, apoi cercetă încăperea de jur împrejur în timp ce-și trecea borul pălăriei printre degetele lungi și subțiri.

— Pe aici, vă rog. Gazda își îndrumă musafirii către salonul din față. Luați loc.

— Ni s-a părut nouă că auzim soneria!

Vocea ascuțită o readuse pe Ella la realitate. Domnișoarele Dunne Violet și Pearl – stăteau la baza scărilor. În rochiile lor cu imprimeuri pastel și pantofii de modă veche, surorile erau ușor de confundat. Fiecare avea o aureolă de păr alb. Măinile lor pătate, cu vene proeminente, strângeau batiste asortate, tivite cu feston și brodate de mama lor, după cum îi povestiseră Ellei.

Cu o curiozitate lipsită de jenă, cele două priveau dincolo de stăpâna casei, sorbindu-i pe musafiri din ochi.



Vizitele constituiau un eveniment important.

— Cine e acolo, doctorul Kincaid? Întrebă Pearl, cea mai iscoditoare dintre surori. Bună dimineața, domnule doctor, strigă ea.

— Sărut mâna, domnișoară Pearl.

— Cu cine ați venit?

Domnișoara Violet se încruntă dojenitor către sora ei.

— Noi tocmai coborâserăm să jucăm gin rummy până la prânz, îi șopti Ellei. Vă deranjăm?

— Deloc.

Ella le rugă să folosească salonul din spate și le conduse într-acolo. După ce surorile se instalară la masa de joc, se scuză și trase ușile culisante din stejar masiv care împărțeau spațiosul salon în două, apoi li se alătură celor doi bărbați. Deși îi invitasă să se așeze, aceștia rămăseseră în picioare.

Doctorul Kincaid își făcea vânt cu pălăria. Ella porni ventilatorul de pe masa din colț, îndreptă jetul de aer către ei și îi îndrumă către o pereche de fotolii cu spătar înalt.

— Vă rog.

Se așezară odată cu ea.

Pentru că era vară și, în plus, zi de spălat, Ella nu-și pusese ciorapi. Jenată, își încrucișă picioarele și le trase

sub scaun.

— Vă pot oferi o limonadă? Sau un ceai?

— Sună foarte tentant, doamnă Barron, dar mă tem că trebuie să refuz, spuse doctorul. Am pacienți care mă așteaptă la clinică.

Ea își îndreaptă privirea către domnul Rainwater.

— Nu, mulțumesc, răspunse el.

Dacă s-ar fi dus la bucătărie, ar fi avut ocazia să-și dea jos șorțul pe care-l pătase mai devreme, când își ștersese mâinile pe el, și să-și aranjeze cocul. Dar, întrucât musafirii nu voiau să bea nimic, era nevoită să se resemneze cu aspectul acela neglijent până la finalul vizitei, al cărei scop nu fusese încă dezvăluit. Se întrebă ce făcea Solly și cât avea să dureze această vizită neașteptată. Spera ca domnul Rainwater să nu fie un comis-voiajor. Nu ar fi avut timp să se uite la toate obiectele de vânzare, doar pentru a-l refuza la final.

Mirosul de verdețuri fierte ajungea până la ei. Doctorul scoase o batistă albă din buzunarul hainei și-și șterse sudoarea de pe capul pleșuv. O viespe se repezi în plasă cu capul înainte și încercă să treacă prin ea. Bâzâitul ventilatorului părea să răsună cu forța unui fierăstrău electric.

Respiră ușurată când doctorul își dresе vocea și spuse:

— Am auzit că v-a plecat un chiriaș.

— Așa e. Doamna Morton s-a mutat la sora dânei, care e suferindă. Undeva prin estul Louisianei, cred.

— Depărțișor, remarcă el.

— Nepotul ei a venit s-o conducă la tren.

— I-a fost de folos, sunt sigur. Ați dat sfară în țară pentru un chiriaș nou?

— Doamna Morton a plecat abia alaltăieri. N-am avut timp să pun vreun anunț.

— Foarte bine, atunci, foarte bine, spuse doctorul și începu să-și facă vânt cu entuziasm, parcă sărbătorind vestea.

Intuind acum scopul vizitei lor, Ella își îndreptă privirea către domnul Rainwater. Acesta stătea ușor aplecat în față, sprijinit cu ambele picioare de podea. Avea pantofii lustruiți. Părul său des și negru era aranjat pe spate, însă o şuviță rebelă, dreaptă și strălucitoare ca o fundă de satin, îi atârna sfidător peste fruntea lată. Pomeții lui erau pronunțați, sprâncenele lucioase și negre ca niște aripi de corb. Ochii albaștri, tulburători, o fixau.

— Aveți nevoie de o gazdă, domnule Rainwater?

— Da. Caut o cameră de locuit.

— N-am avut timp să curăț cum trebuie camera rămasă liberă, dar, imediat ce e gata, v-o arăt cu plăcere.

— Nu sunt pretențios. Zâmbi, descoperind un rând de dinți foarte albi, dar puțin strâmbi. Iau camera așa cum e.

— Ah, mă tem că nu vă pot lăsa să vă mutați acum, zise ea repede. Nu înainte să schimb așternuturile, să deretic peste tot, să lustruiesc podeaua. Am standarde foarte înalte.

— Pentru chiriași, sau pentru curățenie?

— Pentru amândouă.

— Motiv pentru care vi l-am și adus, interveni prompt doctorul. I-am povestit domnului Rainwater că aveți o pensiune imaculată, în care domnesc ordinea și disciplina. Ca să nu mai vorbesc de mesele delicioase cu care vă răsfățați chiriașii. Dumnealui își dorește un loc bine întreținut. O casă liniștită.

În acea clipă, dinspre bucătărie răsună o hărmălaie teribilă urmată de un țipăt ascuțit.

## Capitolul 2

Ella sări de pe scaun ca arsă.

— Mă scuzați.

Ieși în fugă din salon, străbătu holul și dădu buzna în bucătărie. Solly stătea în mijlocul încăperii, urlând cât îl ținea gura și ținându-și brațul stâng departe de corp, țeapăn ca o stinghie. Soluția de apret fierbinte îl stropise de la încheietura mâinii până la umăr. Cratița care fusese pe sobă zăcea acum răsturnată pe podea. Substanța lipicioasă și albăstruie se scurgea pe jos, formând o băltoacă lățăreață.

Fără să-i pese de mizerie, Ella își ridică băiatul și-l strânse în brațe.

— O, nu, Doamne! Solly, Solly, iubitul. Doamne!

— Apă rece.

Doctorul Kincaid, care venise pe urmele ei, evaluase rapid situația. O împinse către chiuvetă și dădu drumul la apă rece, trăgând brațul lui Solly sub jet.

— Aveți gheață?

Domnul Rainwater îi adresase întrebarea lui Margaret, care se năpustise din curtea din spate, implorându-l pe lisus chiar înainte să afle natura catastrofei. Pentru că slujnica părea incapabilă să-i răspundă, Ella strigă, acoperind țipetele băiatului:

— E gheață în răcitor. Am primit un bloc întreg de

dimineată.

Împreună cu doctorul Kincaid, se strădui să țină brațul ars al lui Solly sub jetul de apă rece. Îi udă bluza, încercând să anihileze efectul apretului care îl ardea prin materialul subțire. Operațiunea nu era deloc ușoară, mai ales că Solly se zbătea, lovindu-i când pe mama sa, când pe doctor. Mai multe vase din lut și porțelan căzuseră pe podea, spărgându-se în băltoaca de apret.

— Asta o să ajute.

Domnul Rainwater se apropie cu o bucată mare de gheață. În timp ce Ella și doctorul îi țineau brațul lui Solly, bărbatul frecă rana care se acoperise acum cu pete roșii, urâte.

Gheața calmă arsurile, iar în cele din urmă Solly se opri din țipăt, însă continuă să tremure spasmodic. Doctorul închise robinetul. Ella observă că mânecile hainei lui erau ude până la coate, la fel șorțul și rochia ei.

— Mulțumesc.

Luă ce mai rămăsese din bucata de gheață pe care o ținea domnul Rainwater și, așezându-se pe un scaun, masă delicat brațul puștiului, după care îl îmbrățișă și-l sărută pe creștet, ținându-l strâns la piept. Chiar și așa, dură câteva minute până când Solly încetă să mai

tremure.

Din ușa întredeschisă, surorile Dunne murmurau compătimator. Cu o mână, Margaret își ținea marginea șorțului lipită de buze, iar cu cealaltă, deschisă larg, implora în direcția tavanului. Hohotea de plâns și se tânguia, rugându-se: „lisuse, aj’tăl pe bietul băiat. Doamne lisuse, aj’tăl pe copil”.

Ella îi era recunoscătoare și spera că Domnul o auzea, dar rugăciunea gălăgioasă sporea starea generală de confuzie.

— Margaret, adu-mi, te rog, o acadea, spuse în cele din urmă.

Vocea sa potolită reteză litania înfocată a femeii, care se opri din rugăciune, își netezi șorțul și porni spre cămară, unde stăpâna ei ținea un bol cu acadele ascuns în spatele cutiilor cu zahăr și făină. Dacă Solly ar fi descoperit dulciurile, s-ar fi apucat să ceară tăvălindu-se pe jos și dând din picioare până n-ar mai fi putut sau până când ar fi obosit-o pe Ella într-atât încât să cedeze doar pentru a restabili pacea și liniștea. Acadelele erau păstrate pentru momente de criză ca acesta.

Margaret continua să suspine.

— E numa’ vina mea. Se juca uite colo-n țărână. Știți cât

îi place să scurme cu lingura aia mare de lemn... M-am întors cu spatele, o juma de minut, nu mai mult, să-ntind cearșaful pe frânghie. Și-ntr-o clipă era-n casă și țipa. Îmi pare rău, conică Ella. Io...

— Nu e vina ta, Margaret. Știu că poate să dispară cât ai clipi.

Continuând să se lamenteze, slujnica aduse cutia cu acadele, deschise capacul metalic și o întinse spre Solly.

— Niciodată n-o să-și ierte Margaret treaba asta. Niciodată cât oi trăi... De care vrei, frumușelule?

Solly nu dădea semne că i-ar fi remarcat prezența, așa că Ella alege în locul lui un bețigaș alb cu dungi portocalii. Nu i-l dădu direct, ci îl așează pe masă. Solly îl ridică și începu să-l lingă. Toată lumea oftă ușurată.

— Permiteți-mi să văd arsura.

— Nu. Ella ridică mâna, împiedicându-l pe doctor să se apropie și să-l întărate din nou pe băiat. Nu a făcut bășici, iar apretul stătea la răcit de peste două ore. Nu era atât de fierbinte. Cred că atunci când a tras cratița de pe plită și l-a stropit soluția, mai mult s-a speriat decât s-a ars.

— Bine că n-a răsturnat...

Domnișoara Pearl fu întreruptă brusc, probabil de un cot primit în coaste din partea surorii sale mai înțelepte. Ella



știa însă la ce se gândea domnișoara Pearl, la ce se gândea toată lumea, chiar și ea însăși: bine că Solly nu răsturnase peste el oala cu verdețuri care fierbea pe plită.

Dădu să-l mângâie pe cap, dar puștiul se feri. Deși o dureau sufletul că fusese respinsă, le zâmbi curajoasă celorlalți.

— Cred că a trecut criza.

— Am o pomadă la clinică, spuse doctorul. Chiar dacă nu a făcut bășici, nu strică să îi ungem rana o zi, două.

Ella încuviință, apoi i se adresă domnului Rainwater, care păzea soba, parcă pentru a împiedica un alt accident.

— A fost de folos gheața, vă mulțumesc. În ceea ce privește camera...

— Vezi, ți-am zis că e un chiriaș nou, șopti domnișoara Pearl către sora sa în auzul tuturor.

— Vă rugăm să ne scuzați până la masa de prânz.

Domnișoara Violet își prinse sora de braț atât de puternic, încât aceasta tresări. O trase înspre scări, dar Pearl continua să șușotească entuziasmată:

— Pare foarte drăguț, nu crezi? Are unghii atât de curate. Mă întreb de unde vine.

Ella îl ridică pe Solly din poală și-l așează pe scaun, apoi încercă zadarnic să-și îndrepte șuvițele de păr care se

desprinseseră din coc. Din cauza umezelii din bucătărie, fața ei era acum încadrată de fire rebele, spiralate.

— După cum ziceam, domnule Rainwater, nu am avut timp să deretic așa cum trebuie. Dacă doriți un loc în care să vă mutați imediat...

— Asta caut.

— Nu se poate.

— Atunci când?

— Când camera va întruni standardul meu de curățenie. Afirmatia ei categorică păru să-l amuze, și Ella se întrebă dacă îi luă în răs standardele sau mândria cu care vorbea despre ele. Oricare ar fi fost situația, nu-i plăcea. Continuă ritos: Ținând cont de ultimul sfert de oră, sunt surprinsă că vă mai interesează să locuiți în casa mea, mai ales dacă doriți liniște și pace. Nici măcar nu ați văzut camera.

— Atunci haideți să aruncăm o privire, sugeră doctorul Kincaid. Dar în curând va trebui neapărat să mă întorc la clinică.

— Nu trebuie să rămâi, Murdy, îi spuse domnul Rainwater.

Prenumele doctorului era Murdock, dar Ella nu mai auzise pe nimeni adresându-i-se cu Murdy, nici măcar cunoștințele apropiate.

— Nu, nu, vreau să dau o mână de ajutor. Doctorul se întoarse spre ea. Doamnă Barron?

Ea îi aruncă o privire lui Solly, care mâncase deja jumătate de acadea. Remarcându-i ezitarea, Margaret interveni:

— Duceți-vă cu domnii. Îl voi păzi ca un vultur. Jur că nu-mi iau ochii de la el.

Fără tragere de inimă, Ella îi conduse pe cei doi la etaj, apoi de-a lungul holului, până în dreptul camerei din capăt.

— Are o expunere bună, spre sud, spuse ea în timp ce deschidea ușa. Se simte briza.

Perdelele transparente erau înfoiate de briză. Tapetul avea un model cu trandafiri galbeni, iar patul din fier părea prea mic pentru domnul Rainwater. De altfel, deși era suplu, bărbatul făcea întreaga cameră să pară mai mică, mult mai mică decât păruse atunci când era ocupată de doamna Morton.

Nou-venitul nu păru să observe sau să-i pese nici de decorul feminin, nici de dimensiunile patului, ale camerei ori ale dulapului. Privi pe fereastră, dădu din cap aprobator, apoi se întoarse către ea.

— Este în regulă.

— Ați împărți baia cu domnul Hastings.

— Chester Hastings, completă doctorul. Un om foarte de treabă. E plecat adesea. Negustor ambulant. Călătorește peste tot.

— Nu mă deranjează să împart baia cu cineva, răspunse domnul Rainwater.

Pe scări, Ella îi comunică prețul camerei și al meselor, iar până ajunseră la parter erau deja înțeleși.

— Minunat, spuse doctorul Kincaid. Vă las să stabiliți detaliile mutării și tot restul.

Tânăra femeie ezită, cu ochii la bucătărie. Margaret fredona încetișor un cântecel, gest care-l liniștea de obicei pe Solly. Faptul că-l calma pe băiat o ajuta și pe slujnică să se simtă mai puțin vinovată; Ella hotărî că mai putea sta departe de el câteva minute.

— Vă conduc.

O luă înainte până la ușa de la intrare, însă, ajunsă acolo, descoperi că numai doctorul Kincaid o urmăsea. În spatele lor, holul era gol. Probabil că domnul Rainwater rămăsese în salonul din față, așteptând să discute detaliile mutării.

— Putem schimba o vorbă, doamnă Barron? o întrebă doctorul.

Păruse atât de grăbit cu câteva clipe înainte, încât Ella îl

urmări curioasă în timp ce deschidea ușa, invitând-o pe verandă.

Streașina formată de etajul casei menținea căldura și parfumul îmbătător de gardenie. Arbustul, încărcat cu flori de un alb cremos, crescuse într-un ghiveci mare din capătul terasei.

Cu două veri în urmă avusese un chiriaș care i se plânsese că parfumul era prea grețos și-i dădea dureri de cap. Ella atribuisese durerile mai puțin miresmei florilor și mai mult licorii pe care omul o sorbea dintr-o ploscă argintie ori de câte ori credea că nu-l observă nimeni. Când îi amintise că nu accepta băuturi alcoolice în casă, bărbatul se arătase jignit.

— Vă referiți la siropul meu de tuse, doamnă Barron?

Nu putuse continua discuția întrucât era pe punctul de a-l face mincinos, dar nici el nu se mai plânsese vreodată de gardenii. Răsuflase ușurată când individul se mutase, iar în locul său venise amabilul domn Hastings.

Doctorul își tamponă din nou creștetul capului chel cu batista.

— Voiam să vorbim între patru ochi.

— Despre Solly?

— Ei bine, da, despre el.

Avuseseră această conversație de multe ori. Ella își puse mâinile în șold și-și adună forțele pentru disputa inevitabilă.

— Refuz să-l internez într-un ospiciu, domnule doctor.

— Nu am sugerat...

— Și refuz să-i dau medicamente.

— Așa e, mi-ați spus asta. De multe ori.

— Atunci, vă rog, nu încercați să mă convingeți să procedez altfel.

— Ce s-a întâmplat mai devreme...

— I s-ar fi putut întâmpla oricărui copil. Amintiți-vă că, iarna trecută, băiatul lui Hinnegar a răsturnat peste el lampa cu kerosen.

— Băiatul ăla are doi ani, doamnă Barron. Solly are zece.

— Mai are multe luni până împlinește zece.

— E suficient de aproape. Îndulcindu-și tonul, medicul continuă: Sunt perfect conștient de riscurile inerente copilăriei. Având în vedere experiența mea clinică, pot spune că e uimitor faptul că oricare dintre noi a ajuns la maturitate. Făcu o pauză să-și tragă sufletul, apoi o privi cu blândețe. În cazul băiatului dumneavoastră, riscul unor întâmplări nefericite este neobișnuit de mare. Deși are

aproape zece ani, Solly nu pricepe ce i se poate întâmpla dacă trage cratița cu apret fierbinte de pe plită. Iar atunci când se întâmplă un accident, are izbucniri violente. Așa cum s-a întâmplat astăzi.

— S-a ars, țipa de durere. Oricine ar țipa.

— Vă rog, să nu credeți că, dacă vă vorbesc direct, sunt insensibil sau crud. Problema este că, fără medicamente care să-i inhibe... impulsurile, și-ar putea face rău lui însuși sau celorlalți, mai ales când are o criză.

— Îl păzesc cu mare atenție ca să împiedic o asemenea posibilitate.

— Nu pun la îndoială felul în care vă faceți datoria...

— Nu este o datorie, ci un privilegiu. Numai treburile cu întreținerea pensiunii mă împiedică să-i dedic fiecare clipă din timpul meu. Dimineața aceasta a fost o excepție, nu o regulă. Am fost reținută în mod neașteptat.

Ella îi amintise subtil că din cauza lui își neglijase băiatul, dar medicul ignoră reproșul.

— Asta se leagă de un alt lucru pe care vreau să vi-l spun, doamnă Barron. Această veghe permanentă, tensiunea asta vă afectează și dumneavoastră sănătatea. Cât o să mai rezistați așa?

— Păi, atâta vreme cât Solly va avea nevoie de

supraveghere.

— Adică, cel mai probabil, tot restul vieții lui. Ce se va întâmpla după ce va crește mai mare ca dumneavoastră și nu-l veți mai putea controla fizic?

Tânăra femeie făcu un efort să-și descleșteze pumnii, apoi rosti apăsător:

— Medicamentele pe care sugerați să i le dau pentru a-i inhiba impulsurile i-ar inhiba și capacitatea de învățare. Cuvintele ei aduseră în ochii doctorului și mai multă blândețe, amărăciune și milă. Înțelegând, urmă: Știu că vă îndoiiți de capacitatea lui Solly de a învăța, dar eu nu mă îndoiesc. Nu-i voi răpi această șansă doar pentru a-mi ușura viața. Nu îl voi droga până la amorțire; ar respira, dar cam atât. Ce fel de viață ar avea?

— Ce fel de viață aveți dumneavoastră? Întrebă el domol.

Își îndreptă spatele, dezvăluindu-și înălțimea reală. Era roșie la față de indignare.

— Apreciez opinia dumneavoastră profesională, însă e doar atât, o opinie. Nimeni nu știe cât poate Solly să înțeleagă și să rețină. Ca mamă, îmi dau seama de abilitățile lui mai bine decât oricine altcineva. Și trebuie să fac ceea ce cred că e mai bine pentru el.



Lămurindu-se că bătălia era pierdută, dacă nu chiar întregul război, doctorul privi către pâlcul de pintenași care crescuse la marginea curții. Florile albastre păliseră în căldura amiezii.

— Trimiteți-o pe Margaret la cabinet să-i dau pomada, spuse el într-un târziu.

— Mulțumesc.

— Nu vă costă nimic.

— Mulțumesc.

Strada era goală, cu excepția unui câine bălțat care se ținea după o căruță condusă de un negru bătrân și trasă de o pereche de catâri. Bărbatul își ridică pălăria în semn de salut când ajunse în dreptul casei, iar ei îi făcură cu mâna. Ella nu-l cunoștea, însă medicul îl strigă pe nume și-l salută.

— Dacă asta e tot, domnule doctor, eu trebuie să pregătesc masa.

— De fapt, ar mai fi ceva, doamnă Barron. În legătură cu domnul Rainwater.

Tânăra femeie nu știa nimic despre el, în afara numelui și a faptului că se învoise să-i plătească pentru cameră și masă. Îl acceptase drept chiriaș bazându-se doar pe recomandarea doctorului.

— Este un om de caracter?

— Un caracter impecabil.

— Îl cunoașteți de mult timp?

— Este băiatul verișorului răposat al soției mele. Asta înseamnă că-mi este verișor de-al doilea sau al treilea prin căsătorie.

— Am intuit că e un prieten vechi sau un membru al familiei. V-a numit Murdy.

Doctorul încuviință absent.

— E porecla mea în familie.

— Lucrează și el în domeniul medical?

— Nu. Era negustor de bumbac.

— Era? Să fi fost domnul Rainwater o victimă a Crizei, unul dintre miile de oameni care își pierduseră locul de muncă? se întrebă Ella. Dacă e șomer, cum are de gând să plătească? Eu nu-mi permit...

— Nu duce lipsă de bani. Este... Doctorul urmări căruța cu privirea până aceasta dădu colțul. Revenind la Ella, spuse: Ideea e că nu va avea nevoie de camera dumneavoastră pentru mult timp.

Ella îl scrută, așteptând o explicație.

— E pe moarte, murmură el.

## Capitolul 3

— Vă rog, domnule Rainwater. Lăsați-le.

Bărbatul stătea aplecat și aduna cioburile de porțelan de pe linoleumul din bucătărie.

— Mi-e teamă că băiatul s-ar putea răni din nou.

— Eu și Margaret o să strângem aici și ne vom ocupa de Solly.

Slujnica trebăluia în dreptul sobei, picurând peste verdețuri niște grăsimi de la costița rămasă după micul dejun. Solly ședea în scaunul lui la masă, legănându-se înainte și înapoi, ocupat cu un yoyo pe care i-l alesese Margaret din cutia cu jucării. Înfășura sfoara pe arătător, apoi o desfășura. Era complet absorbit de această activitate.

Momentul de criză trecuse și băiatul nu părea să mai sufere, dar și-ar fi dat ea seama dacă accidentul lăsase urme? Hotărî să-i interpreteze pasivitatea ca pe un semn bun. Uitându-se la căpșorul blond aplecat peste yoyo, i se strânse inima. Încerca o senzație familiară, un amestec de iubire necondiționată și de teamă că aceasta nu era suficientă pentru a-l proteja.

Domnul Rainwater se ridică și îi arată ce strânsese. Ella luă fârașul din cuiul de pe perete și i-l întinse, iar el așează cu grijă cioburile înăuntru.

— Astea sunt bucățile mai mari. Au mai rămas cioburi mici pe care nu le-am putut strânge din apret.

— Vom avea grijă să le luăm când facem curat.

Se îndreaptă spre chiuvetă și se spală pe mâini, apoi se șterse pe un șervet. În locul lui, nu s-ar fi purtat ca acasă în bucătăria unui străin, însă bărbatul părea să nu aibă nicio jenă.

Așează fârașul pe podea, într-un colț.

— Margaret, poți să pregătești tu prânzul în timp ce eu vorbesc cu domnul Rainwater?

— Da, coniță. Vreți să-i pun masa și puișorului?

— Te rog. Curăță o portocală și tai-o. Un sandviș cu unt și peltea de struguri, tăiat în două. Pune-le pe farfuria lui preferată, cea albastră.

— Da, coniță. Ocupați-vă de domnu'. Zâmbi către domnul Rainwater, vădit mulțumită de faptul că acesta urma să se mute acolo. Felul în care reacționase într-o situație de criză îi câștigase încrederea, altfel greu de obținut. Tre' să-ntind rufele, da' pot să mai aștepte până după-masă.

— Mulțumesc, Margaret. Ella se întoarce și îi făcu semn bărbatului către hol. Domnule Rainwater?

— Putem vorbi aici.

Ea ar fi preferat să nu discute afaceri în bucătărie, unde temperatura crescuse deja. Se gândea și la cearșafurile din cadă care așteptau să fie stoarse de două ori înainte de a fi agățate pe sârmă. Îi era teamă că Margaret avea să exagereze cu grăsimea de la costiță, ca de obicei. În plus, slujnicei îi cam plăcea să bârfească. În mai multe rânduri, Ella se văzuse nevoită s-o mustre pentru că povestise detalii intime despre chiriași și chiar despre ea.

Însă cea mai mare grijă a ei era Solly, chiar dacă petele roșii de pe pielea lui abia se mai vedeau, iar arsura nu părea să-l usture. Pentru moment, era liniștit.

Ea nu era. Incidentul o obosise și o tulburase. Pe deasupra, o zguduise vestea aflată despre domnul Rainwater. Deși traiul ei depindea de micul profit al pensiunii, ideea de a găzdui un om aflat pe moarte era dezagreabilă din multe puncte de vedere. În definitiv, era deja prinsă până peste cap cu îngrijirea lui Solly și asigurarea confortului celorlalți chiriași.

Totuși, situația nefericită a domnului Rainwater părea să fie singurul impediment. Cum ar fi putut să rămână cu

conștiința împăcată dacă l-ar fi refuzat doar din pricina asta?

Doctorul Kincaid ar fi trebuit s-o informeze despre starea lui de la bun început, înainte de a fi acceptat să-i închirieze camera. Însuși domnul Rainwater ar fi trebuit să-i spună. Această omisiune îi crease un dezavantaj net, care era acum dublat de faptul că discuta afaceri în prezența slujnicei sale trăncănitoare.

Încercând să-și ascundă ranchiuna din voce, spuse:

— Veți găsi plicurile în sertarul noptierei. Există o cutie pentru banii de chirie pe masa de sub scări. Ridic banii în fiecare luni, însă va trebui să-mi plătiți un avans pentru prima săptămână, înainte să vă mutați. Vă convine așa?

— Da. E bine.

— Nu uitați să vă scrieți numele pe plic, pentru a evita confuziile.

— Nu uit.

Știind acum care era situația bărbatului, i se păru și mai tulburătoare privirea sa neclintită. Răsufă ușurată când Margaret îi distrase atenția.

— Uite aici, dulceată. Prânzul tău, exact așa cum îți place.

Puse farfuria albastră pe masă, în dreptul lui Solly.

Băiatul nu reacționează nici la vorbele slujnicei, nici la mâncarea din fața lui. Continuă să se legene și să-și înfășoare sfoara yoyo-ului pe deget.

— În legătură cu mesele, continuă Ella, atrăgând din nou atenția domnului Rainwater asupra sa. Micul dejun complet este servit în fiecare dimineață la ora opt, dar găsiți cafea aici, în bucătărie, și mai devreme. Cina este la șase și jumătate. Aș aprecia dacă m-ați anunța în cazul în care plănuți să mâncați în oraș, ca să evit risipa.

— Nu cred că voi mânca în oraș.

Dacă el n-ar fi fost acolo, Ella și-ar fi scos agrafele care-i țineau părul strâns, lăsându-și pletele libere. Cocul alunecase spre ceafă, încălzind-o și atârând greoi.

— La masa de prânz servesc friptură rece, brânză, fructe. Uneori și ce rămâne din ziua precedentă. Se apropie de Margaret, care desfăcea felii de șuncă din pachetul de hârtie cerată primit de la măcelar, și adăugă: Așez masa între prânz și ora unu, iar primul venit e primul servit. Aruncă o privire către ceasul de pe perete. Sunt puțin în întârziere astăzi, dar surorile Dunne mănâncă rareori altceva în afară de fructe, iar domnul Hastings e plecat din oraș.

— Ei sunt singurii chiriași, în afară de mine?

Ella încuviință.

— Surorile împart cea mai spațioasă cameră, în celălalt capăt al holului față de a dumneavoastră. Domnul Hastings are camera din dreptul scărilor.

— Iar dumneavoastră și Solly?

— Aici, la parter. Duminicile, continuă ea repede, servesc masa principală la ora două. În felul ăsta, am timp să mă întorc de la biserică. La cină, fiecare e pe cont propriu, dar vă puteți folosi de bucătărie. Singurul lucru pe care-l cer este să faceți curat la sfârșit.

— Bineînțeles.

— E ceva ce nu aveți voie să mâncați?

Era o întrebare standard pentru chiriași, însă ar fi putut să i se pară că îl trata diferit din cauza bolii sale.

Domnul Rainwater schiță un zâmbet, ca și când i-ar fi citit gândurile, apoi spuse:

— Pot mânca orice și nu sunt mofturos.

— Vă mai pot ajuta cu vreo informație?

— Când îmi permiteți să mă mut?

Ella ocoli răspunsul, continuând cu explicațiile:

— Lenjeria de pat va fi schimbată o dată pe săptămână. Regula este să nu folosiți mai mult de trei prosoape între zilele de spălat. Păstrați baia curată, în semn de respect



față de domnul Hastings. Am aceeași pretenție și de la dumnealui. Dacă vă nemulțumește ceva, îmi spuneți mie. Nu accept băuturi spirtoase în casă. Mă aștept să-i tratați cu minimă politețe și bun simț pe ceilalți chiriași, respectându-le intimitatea și nevoia de confort. Dacă aveți musafiri, îi puteți primi în salonul din față, dar vă rog să mă anunțați din timp. Putem aranja astfel încât să fie serviți cu răcoritoare. Pentru o sumă fixă, puteți avea un invitat la cină, dar numai dacă sunt informată dinainte.

— Nu voi avea musafiri, nici invitați la cină.

Ochii săi albaștri ardeau la fel de intens ca flacăra sobei de gătit. Îi prinse privirea pentru o clipă; stânjenită, Ella se uită în altă parte.

— O să vă dau numărul căsuței poștale ca să-l puteți transmite familiei și prietenilor.

— Aș fi foarte surprins dacă aș primi scrisori.

— Ei bine, în cazul în care primiți, vă informez că numai eu am cheia de la cutia poștală. Vă voi lăsa corespondența în cameră. Puteți conta pe discreția mea.

— Sunt sigur de asta.

— Vi se pare totul rezonabil?

Așteptase răbdător ca ea să-i prezinte regulile casei. Acum repetă:

— Când mă pot muta?

Întrebase a treia oară. Era de înțeles. Timpul conta enorm pentru un om care, conform doctorului Kincaid, nu mai avea timp.

— Marți.

— Azi e joi.

— Așa cum v-am explicat, trebuie să fac curat în cameră. Puteți să mai rămâneți la familia Kincaid până ce camera va fi gata?

— Stau acolo de două nopți deja. Sunt foarte ospitalieri și mi-au oferit camera băieților, dar copiii sunt nevoiți să doarmă pe saltele în sufragerie, încurcând pe toată lumea. Aș vrea să mă mut cel târziu mâine.

— Nu va fi gata până mâine. Eu și Margaret nu putem amâna spălatul rufelor pentru a vă pregăti camera. Trebuie să mutăm mobila ca să curățăm podeaua, iar salteaua și pernele trebuie aerisite. Mi-e imposibil să termin cu toate până mâine, încheie ea îndepărtându-și iritată o șuviță ce-i atârna peste obraz.

— Pastoru ăl nou își caută de lucru.

Ella se uită către Margaret.

— Poftim?

— Fratele Calvin, spuse slujnica. Abia a venit în oraș să

predice, da' parohia nu poa'' să-i dea nicio para. Doarme în tindă la un enoriaș, care-i dă și de mâncare, da el vrea să facă bani ca să-și ia o casă, să-și aducă nevasta aci. Îi e tare dor de ea, e taman în sudu Texasului cu părinții, săraca. Pentru niște bănuți acolo ar face el treburile în locul dumatăle, conită. Oricum, nu tre' să ridicați greutate, iar pe mine mă dor șalele numa când mă gândesc că tre' să car salteaua pe scări înainte și-napoi. De ce nu mă lăsați să-l chem pe fratele Calvin?

Ella îi aruncă o privire domnului Rainwater, care asculta conversația cu interes.

— Mă ofer să-l plătesc, spuse el.

Margaret zâmbi ca și cum lucrurile ar fi fost tranșate. Se îndreptă spre hol, unde țineau telefonul.

— Sun la magazin chiar acum. Jimmy, fiu-meu, lucrează la băcănia lu' Randall. Când face o livrare, poa' să dea fuga la casa unde stă pastoru și să-i zică să vină-ncoa, îi explică ea domnului Rainwater.

După ce slujnica se îndepărtă suficient încât să nu audă, domnul Rainwater se întoarse spre Ella:

— Sper că nu vă deranjează.

O deranja. Asta era casa ei. Toate hotărârile legate de casă erau responsabilitatea ei, dar nimic nu părea să

meargă conform regulilor în această dimineață. Se simțea copleșită, o alarma senzația că trebuia să se zbată ca să rămână la suprafață. Rutina nu era

O preferință, ci o necesitate.

Pe de altă parte, angajarea fratelui Calvin era o chestiune minoră, și ar fi lăsat impresia că era supărăcioasă dacă ar fi respins un plan atât de bine pus la punct, mai ales că domnul Rainwater se oferise să plătească serviciile acestuia.

Totuși, nu era încă pregătită să-și recunoască înfrângerea.

— Aș prefera să fac eu curat, domnule Rainwater.

— Pentru că aveți standarde atât de înalte.

— Nu mă dau în lături de la munca grea.

— Nu se îndoiește nimeni de asta.

— Dar, dacă timpul contează...

Nu intenționase să aducă vorba despre timpul scurt. Lăsa fraza neterminată. De rușine, își simți fața și mai încinsă decât înainte.

— E un plan bun, insistă el. Vă scutește de multă muncă și menajează spatele lui Margaret. În plus, grăbește revederea fratelui Calvin cu soția lui.

Remarcă, din nou, licărirea amuzată din ochii lui;

I se năzări dintr-odată că, dacă ar fi zâmbit, el ar fi imitat-o. Nu o făcu însă.

— Și vă convine și dumneavoastră, observă peste câteva clipe.

— Da, așa e.

— În regulă, zise ea cu un oftat de resemnare. Aș aprecia dacă mi-ați da un răgaz până mâine-dimineață.

— Ce ziceți de ora patru, mâine după-amiază?

— Patru? Da, e bine. Până atunci, camera va fi gata.

— Voi veni cu banii pentru prima săptămână de chirie și plata pentru fratele Calvin. Bărbatul zâmbi larg, însă ea nu-i răspunse. În schimb, se îndreptă către hol, dându-i de înțeles că discuția se încheiase. Pot ieși pe ușa din spate, o asigură noul chiriaș.

Încuviințând, Ella îl conduse către ușa cu plasă din spate. Domnul Rainwater își puse pălăria în timp ce cobora treptele. Când ajunsese la baza scărilor, o salută.

— Doamnă Barron.

— Domnule Rainwater. Sper că vă veți simți bine la noi.

O așteptau multe treburi; în primul rând, trebuia să se asigure că Solly își lua prânzul. Cu toate astea, nu se mișcă din loc. Continuă să se uite în ochii bărbatului pe care urma să-l găzduiască în ultimele lui săptămâni de

viață. Oare i se citea mila pe chip? Probabil că da.

— V-a spus, nu-i așa? Murdy v-a povestit despre mine.

Nu era timidă din fire. În plus, nu l-ar fi insultat aruncându-i o minciună.

— A considerat că trebuie să aflu.

Bărbatul dădu din cap, nu doar pentru că intuise corect, ci și în semn de apreciere față de sinceritatea ei.

— V-aș rămâne recunoscător dacă nu le-ați spune celorlalți. S-ar simți stânjeniți în prezența mea și ar începe să-și măsoare vorbele. În orice caz, nu vreau să creez o agitație inutilă. Nu vreau să fiu tratat altfel decât restul.

— Nu voi spune nimic nimănui.

— Mulțumesc.

— Nu e nevoie să-mi mulțumiți, domnule Rainwater.

— Vedeți? Despre asta vorbeam, spuse el, zâmbind larg. Îmi faceți deja concesii.

Ella se fâstâci. El continuă să zâmbească preț de câteva clipe, apoi redeveni serios.

— Vorbește?

— Poftim?

— Fiul dumneavoastră.

Făcu un gest în direcția lui Solly. Ella se întoarse, în spatele ei se vedea băiatul stând la masă. Nu se atinsese

încă de mâncare. Își înfășura sfoara yoyo-ului pe deget, apoi o desfășura și o înfășura la loc, în timp ce se legăna într-un ritm numai de el știut.

Se răsuți înapoi către domnul Rainwater și își scutură capul.

— Nu, nu vorbește.

— Ei bine, mi se pare că majoritatea celor care vorbesc nu au nimic valoros de spus, comentă el pe un ton jovial.

Ușurința cu care tratase dificultățile lui Solly era mai greu de suportat decât privirile curioase și ostile ale străinilor. Pe neașteptate, Ella izbucni în lacrimi. Poate că domnul Rainwater își dădu seama și dori s-o scutească de prelungirea unui moment jenant, căci nu mai spusese nimic. Ducându-și mâna la pălărie în semn de salut, se întoarse și se îndepărtă.

## Capitolul 4

Fratele Calvin Taylor se dovedi a fi mană cerească, și nu doar pentru biserica AME.

În vârstă de aproape treizeci de ani, era înalt și bine făcut, avea un zâmbet larg, luminat de un dinte de aur din

față, și purtări cuviincioase. Ella se întrebă dacă nu cumva membrii congregației erau distrași în timpul predicii de dintele buclucaș și dacă nu cumva acesta avea efectul hipnotic al unui ceas de buzunar pendulat dinaintea ochilor.

După ce-l auzi vorbind, își dădu seama că puține lucruri ar fi putut abate atenția credincioșilor de la cuvântarea lui, ce părea ruptă din rai. Avea o voce de profet, cu un timbru grav ce vuia ca un tunet. Își imagină glasul pastorului răsunând în biserică, făcându-i pe păcătoșii adormiți să tresară la gândul pocăinței, iar pe cei virtuoși, și mai înfocați în credința lor.

Într-adevăr, fratele Calvin avea un efect pozitiv asupra congregației. Când i-l prezentă stăpânei sale, Margaret o anunță cu fală că participarea la slujbă se triplase de la venirea lui.

— Duminicile nu găsești niciun loc liber în biserică.

Tânărul pastor răspunse laudelor cu modestia cuvenită, dând credit Celui de Sus pentru succesul său.

— Domnul ne binecuvântează în feluri extraordinare.

Ella îl plăcu imediat și-l puse la treabă, cu toate că surorile Dunne ar fi putut leșina la vederea unui bărbat de culoare în casă. Ea nu le împărtășea prejudecățile. Își



aminti de ziua în care înțelesese că privilegiile erau teribil de nedrept împărțite pe criterii rasiale. Tatăl său o dusesse la un spectacol în Waco, iar ea insistase să stea la balcon. Balcoanele le erau rezervate oamenilor de culoare, îi explicase el. Ella protestase, părându-i-se nedrept că nu era lăsată să stea acolo unde dorea. Însă tatăl ei, interpretându-i greșit nemulțumirea, o prinsese de umeri și îi zâmbise. „Așa e, Ella. Nu e drept deloc. Și sunt mândru că vezi lucrurile astfel”.

Nu fusese învățată să aibă prejudecăți, așa că nu avea, dar, pe măsură ce crescuse, observase că viziunea ei asupra problemelor rasiale nu era împărtășită de prea multă lume.

Pastorul dovedi curând că nu era bun doar la vorbă. Până la sfârșitul zilei, curățase și lustruise podeaua din camera rămasă liberă.

— Pot să mă ocup și de hol, dacă tot m-am apucat, se oferi el.

În scurt timp, holul era lună.

La cină, Ella îi dădu de mâncare în bucătărie, iar pe surorile Dunne le servi în salon. Observă că pastorul rosti o rugăciune la începutul mesei. După ce termină, fratele Calvin aduse în camera destinată domnului Rainwater

așternuturile care stătuseră la aerisit în curtea din spate și anunță că avea să se întoarcă a doua zi dimineață ca s-o ajute pe Margaret cu ultimele pregătiri.

— Până la ora patru, camera va străluci. Promit.

Își ținu promisiunea, spre mulțumirea Ellei. Totuși, înfăță singură patul, nu doar pentru că ținea să arate într-un anume fel, ci și pentru că îi făcea plăcere să întindă cearșafurile care împrumutaseră parfumul de aer curat și soare.

Domnul Rainwater veni la ora stabilită. Surorile Dunne se duseseră la biblioteca ambulantă amenajată într-un camion care venea de la Gilead o dată la două săptămâni. Margaret călca rufe în bucătărie, în timp ce-l supraveghea pe Solly. Domnul Hastings era încă plecat din oraș.

Casa era cufundată în tăcere, cu excepția ceasului mare cu pendulă așezat în salonul din față, care bătu de ora patru când Ella se duse să-i deschidă ușa domnului Rainwater. Schimbară câteva replici amabile, apoi îl conduse sus. Pașii lor răsunară cu ecou pe podeaua perfect lustruită din hol.

Domnul Rainwater se opri în pragul ușii și cercetă fiecare detaliu, inclusiv rămurica de căldărușe pe care Margaret o așezase într-o vază pe birou. În cele din urmă

se întoarce către Ella.

— Este foarte bine că nu ați acceptat să coborâți standardele, doamnă Barron. Camera e mult mai frumoasă acum. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Îmi dau seama că am cerut mult de la dumneavoastră, dar voiam să mă mut cât mai curând.

Ella dădu din cap abia perceptibil, de teamă că orice comentariu legat de timp ar fi sunat nepotrivit.

Domnul Rainwater îi înmână un plic alb pe care numele său era inscripționat cu cerneală neagră.

— Chiria pentru prima săptămână. Să-mi spuneți cât îi datorez fratelui Calvin.

Apoi își cără cele două valize în cameră și închise ușa încetișor.

— Din nord-estul Texasului. Cam la jumătatea drumului dintre Dallas și Texarkana.

Pe tot parcursul cinei, surorile Dunne îl asaltară pe domnul Rainwater cu întrebări. În timp ce Violet se interesa de locul său de baștină, Ella golea masa de farfurii.

Domnișoara Pearl, care îl privise visătoare toată seara, spuse:

— Se cultivă mult bumbac în zona aia.

— Știe asta, dragă, îi replică Violet. Doar e negustor de bumbac.

— Îmi dau seama, se burzului Pearl. Remarcam doar.

Ella interveni cu tact pentru a preveni o ceartă între surori.

— Să aduc frișcă pentru plăcinta cu mure, domnișoară Pearl?

— O, frișcă, da, mulțumesc. Nu credeți că plăcinta este mult mai bună cu frișcă deasupra, domnule Rainwater?

— Fără îndoială. Bărbatul se uită către Ella, încercând să-și ascundă zâmbetul. Frișcă și pentru mine, vă rog.

— Și cafea?

— Da, mulțumesc foarte mult. Atunci când Ella luă tava cu farfurii de pe masă, domnul Rainwater se ridică. Vă pot ajuta?

— Nu.

Refuzul fu mult mai categoric decât intenționase. Toți cei prezenți, inclusiv ea, erau surprinși de tonul pe care-l rostise. Surorile se uitau uimite când la ea, când la noul chiriaș. Păreau la fel de tulburate ca Ella de gestul fără precedent al domnului Rainwater de a-i oferi ajutorul.

În încercarea de a-și ascunde jena, Ella își lăasă capul în

jos și murmură:

— Nu, mulțumesc, domnule Rainwater.

Se grăbi înspre bucătărie. În timp ce părăsea camera, o auzi pe domnișoara Violet dregându-și vocea cu delicatețe și întrebând:

— Ce ne puteți spune despre familia dumneavoastră, domnule Rainwater?

— Ambii mei părinți sunt decedați și nu am frați sau surori.

— Vai, ce păcat, spuse Pearl. Eu și Violet ne avem doar una pe cealaltă. Toate celelalte rude au murit.

Ușa de la bucătărie se închise, împiedicând-o pe Ella să audă comentariul chiriașului.

— Coanele astea bătrâne o să-l scoată din minți cu atâtea întrebări, bombăni Margaret, dând din cap dezaprobat.

— Am auzit că-i puneai și tu niște întrebări mai devreme.

— Din politețe, mormăi slujnica. Aruncând o privire spre Ella, tresări: Sunteți bine?

— Da, sigur. De ce?

— Vă ard obrajii. Sper că nu faceți o febră d-aia urâtă de vară. Pe unii îi ține săptămâni la rând.

— Nu am febră. Ai scos plăcinta?

— Nu-i mereu desertu gata înainte să mă apuc să spăl vasele? Îi indică printr-o zvâcnire din umăr farfuriile cu plăcintă de pe tejghea, care așteptau să fie puse pe tavă, și adăugă: Da' cum rămâne cu obloanele de la fereștile din față?

— Ce-i cu ele?

— Vă zisei. Fratele Calvin se oferi să le vopsească.

Ella puse și serviciul de cafea pe tavă.

— Nu îmi permit să le vopsesc acum.

— Sunt păcăginite.

— Știu că trebuie vopsite, Margaret, dar...

— Fratele Calvin zice că nu cere mult. Fu amabil din partea lui să ne aducă murele. Le culese el singur.

Ella oftă.

— Spune-i să vină să vorbim despre obloane. Vom vedea. Verifică farfuria lui Solly. Mâncase suficient cât să nu moară de foame. Dă-i și lui Solly o porție de plăcintă, îi spuse lui Margaret.

Slujnica zâmbi către băiat în timp ce-și scoase mâinile din chiuvetă și se scutură de apă.

— Îi dau chiar eu cu lingurița.

Ella, care ajunsese cu tava la ușă, se întoarse cu spatele

și o împinse.

— David.

— Poftim?

— Numele mic al lui Rainwater, explică Margaret. M-am gândit că vreți să știți.

Ella o privi iritată și trecu de partea cealaltă a ușii. Întorcându-se cu fața la salon, se uită direct la domnul Rainwater, care-și aținti ochii asupra ei. Bărbatul îi prinse privirea o clipă, apoi își îndreptă atenția către domnișoara Violet, care îi povestea despre vremurile în care ea și sora ei fuseseră profesoare.

— Ce bine e să poți purta o conversație plăcută cu o cunoștință nouă, nu-i așa, dragă? îi spuse Violet surorii sale.

— Într-adevăr, chicoti Pearl, pipăindu-și gulerul dantelat.

— Sper că veți sta aici mult timp, domnule Rainwater.

Ella, evitând să se uite la el, servi plăcinta cu o expresie impasibilă.

Mânca în bucătărie când domnul Rainwater vârî capul pe ușa. Se ridică instantaneu în picioare, mânjindu-se la gură.

— Domnule Rainwater. Aveți nevoie de ceva?

Bărbatul înaintă un pas. Margaret se opri din trebăluit și-i zâmbi larg.

— Mai avem cafea.

— Nu mai vreau, mulțumesc.

Solly, care stătea față în față cu mama lui și lovea lingura de marginea mesei, nu reacționează.

Noul chiriaș făcu un semn către farfuria Ellei.

— Mă întrebam eu când apucați să mâncați.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Iertați-mă că vă întrerup cina. Voiam să vă întreb dacă pot aprinde lumina de pe verandă ca să citesc acolo.

— Ah, desigur. Întrerupătorul e...

— Am găsit întrerupătorul. Dar voiam să vă cer permisiunea înainte să-l aprind.

— Nu uitați să-l închideți când intrați înapoi în casă.

Domnul Rainwater se uită la Solly, care lovea lingura sacadat, apoi le salută pe cele două femei și ieși.

— Amabil c-a cerut voie, comentă slujnica. Domnu ăla, Cum-îi-zice, ăla care duhnea a tărie, n-ar fi cerut voie. Sper că domnu' Rainwater plănuiește să stea mult și bine aci.

Ella se așeză și-și continuă masa.

După ce Margaret plecă acasă, îl duse pe Solly la culcare. Puștiul adormi curând, iar ea rămase în genunchi lângă pat, uitându-se la fața lui drăgălașă și ascultându-i respirația delicată. Când începură s-o doară genunchii,



sărută aerul de lângă obrazul băiatului și ieși din cameră fără zgomot, lăsându-l cufundat într-un somn liniștit. Chiar și așa, după ce se întoarse în bucătărie și se apucă să curețe mazăre, ascultă cu atenție dacă nu cumva se trezise. Era trecut bine de ora zece când hotărî să meargă la culcare.

Doborâtă de oboseală, își roti brațele pentru a-și alunga durerea din gât și umeri. Lumina de pe verandă era stinsă, așadar domnul Rainwater nu uitase. Ella vru totuși să verifice dacă el închisese și ușa de plasă. Era deschisă. Întinse mâna să tragă zăvorul.

— Dacă-l trageți, nu o să mai pot intra. Observându-i tresărirea, noul chiriaș continuă: îmi pare rău, nu am vrut să vă sperii.

Ella păși pe verandă. Noul chiriaș stătea pe întuneric, într-unul din scaunele împletite.

— Eu îmi cer scuze, răspunse ea. Lumina era stinsă, am crezut că ați intrat deja. Îmi pare rău că v-am tulburat liniștea.

— Nu mi-ați tulburat-o. Am stins becul pentru că insectele începuseră să devină supărătoare. Se ridică și o

invită să ia loc. Stați cu mine. Când, după o scurtă ezitare, tânăra femeie se așază, domnul Rainwater spuse zâmbind: E atât de plăcut aici, încât nu m-am îndurat să urc în cameră. Chiar dacă e o cameră foarte confortabilă.

— Mă bucur că vă place.

— Cu tapetul cu trandafiri cu tot.

Se cufundară într-o tăcere întreruptă doar de cântecul cicadelor, de un lătrat îndepărtat și de scârțâitul slab al scaunului bărbatului, care își schimbă poziția. Domnul Rainwater își întinse picioarele lungi mult în față, strânse ușor mâinile peste cartea care-i zăcea în poală și-și lăsă capul pe spate, părând total relaxat.

Ella se întrebă dacă poziția lui era potrivită în situația lor – un bărbat și o femeie care nu se cunoșteau, stând singuri, pe întuneric. De fapt, era destul de sigură că nu era deloc o poziție cuviincioasă. Sugera o familiaritate care i se părea puțin indecentă, chiar dacă scaunele lor erau la câțiva metri distanță.

— Unde ați trimis mâncarea? La privirea ei surprinsă, domnul Rainwater preciză: Mâncarea pe care o împacheta Margaret când am intrat în bucătărie. Unde ați trimis-o?

— În mahala. E în partea de est a orașului, dincolo de șinele de tren.

Bărbatul continuă să se uite la ea, arcuindu-și sprâncenele cu interes, așa că Ella simți nevoia să-i explice:

— La început erau doar câțiva vagabonzi veniți cu trenurile de marfă care și-au făcut tabăra de-a lungul râului. Au fost alungați, dar au revenit din ce în ce mai mulți, iar șeriful a renunțat să-i mai alunge. În cea mai mare parte a timpului, sunt lăsați în pace acum. Numărul lor variază, dar înțeleg că sunt mereu câteva sute. Familii întregi. Așa că, o dată la câteva zile, trimit ce rămâne de la masă, pâinea învechită, fructele răskoapte. Lucruri de genul ăsta.

— Este un gest foarte mărinimos.

Ella își plecă fruntea și-și întinse fusta cu mâinile.

— E mâncare pe care altfel aș arunca-o.

— Mă îndoiesc că oamenilor din mahala le pasă că merele sunt bătute.

— În schimbul acestor resturi, le cer să nu vină să cerșească aici. Se împrăștie vorba printre cei nou-veniți. Nu vă duceți la pensiunea Barron să cerșiți, nu veți primi nimic.

— Chiar și așa, e un gest caritabil.

Ella nu voia să fie lăudată mai mult decât merita.

— Nu le duc eu însămi mâncarea, domnule Rainwater. Țsta ar fi un gest caritabil. Le trimit pachetele prin Margaret.

— Unii, cei mai mulți, nu ar trimite nimic, o contrazise el cu o voce domoală.

Era cât pe-aci să protesteze în continuare, dar se răzgândi, socotind că era mai bine să abandoneze subiectul.

Tăcerea se lăsa din nou între ei. Bărbatul era mai în largul lui decât ea, se gândi Ella. Peste câteva minute, când liniștea ajunsese să i se pară atât de apăsătoare încât era pe punctul să-și ceară scuze și să se întoarcă în casă, el vorbi:

— Ați trăit aici toată viața?

— Da, în casa asta. Tatăl meu a ridicat-o la scurt timp după ce s-a căsătorit cu mama. Câțiva ani mai târziu, a construit și camerele în care stau acum cu Solly. Cu excepția acaretului, a băilor și a bucătăriei modernizate, arată ca în ziua în care m-am născut.

— Părinții dumneavoastră au murit?

— Da.

— Frați, surori?

— Am avut frați gemeni, născuți la trei ani după mine.

Au murit amândoi când erau foarte mici.

— Îmi pare rău.

— Nu mi-i amintesc. Privi în direcția din care se auzea lătratul câinelui, întorcându-se cu spatele la el. Mama și tata nu vorbeau niciodată despre ei.

Părinții ei nu-și reveniseră din șoc. Mama sa devenise peste noapte o femeie aspră și rece. Nu mai zâmbea și nu se mai bucura de fiica ei sănătoasă, ci o ținea la distanță. Tatăl Ellei, care pierduse, pe lângă cei doi fii, și afecțiunea soției, își găsisese consolarea în whisky. Murise de ciroză la 45 de ani.

După moartea lui, mama sa fusese nevoită să închirieze camerele. Se stinsese de tristețe – și cu ușurare, i se păruse Ellei –, iar de atunci fiica sa preluase treburile casei. Avea optsprezece ani. În ciuda tinereții, se dovedise mult mai eficientă în gestionarea pensiunii.

— Murdy mi-a spus că sunteți văduvă.

Se întoarse și-l privi pe domnul Rainwater cu asprime, apoi își coborî iute privirea.

— Așa este.

— E regretabil. Ați rămas singura responsabilă pentru Solly.

— Nu este o responsabilitate, domnule Rainwater. Este

un copil. Copilul meu. Un dar, spuse Ella pe un ton ferm.

Bărbatul își adună picioarele lungi și se aplecă spre ea.

— Bineînțeles că este un dar. Nu am vrut să...

— Eu mă duc înăuntru, zise Ella ridicându-se repede, moment în care se ridică și el. Vă rog, încetați.

— Poftim?

— Nu vă mai ridicați de câte ori mă ridic sau intru în cameră.

— Dar...

— Nu am pretenția asta. Nu este necesar acest gest de prețuire. Sunt gazda dumneavoastră, nu sunt... Nu-i venea în minte ce nu era, știa însă ce era, și politețea lui scrupuloasă nu se justifica defel. Repetă: Nu trebuie să vă ridicați pentru mine.

— Am fost educat să mă ridic în prezența doamnelor.

— Sunt sigură de asta, dar...

— Obiceiurile mor greu. Dar nu m-aș fi ridicat dacă știam că vă înfuriați.

— Nu sunt furioasă.

Însă tonul său ascuțit dovedea contrariul. Ochii lui străpunseră întunericul și-i prinseră privirea, văzând parcă prin ea, ceea ce o făcu să se simtă dizgrațioasă, stingheră și vulnerabilă.

— Noapte bună, domnule Rainwater.

Îi întoarse spatele și merse până la ușă, însă bărbatul i-o luă înaintea și, întinzându-se pe lângă ea, o deschise. Ella renunță la o nouă ceartă pe tema manierelor lui și intră în casă, apoi, după ce domnul Rainwater o urmă, se întinse să tragă zăvorul.

— Nu vă deranjează că e fixat prea sus?

— Ba da, foarte tare. Ella închise ușa, apoi se răsuci către el. Dar a fost pus acolo ca să nu ajungă Solly. Într-o zi a plecat de unul singur și a durat câteva ore până când l-am găsit, mergea pe șinele de tren.

Bărbatul oftă prelung, cu regret.

— Este prima mea noapte în casa dumneavoastră și nu v-am făcut o impresie bună.

— Nu ar trebui să fiți preocupat să mă impresionați pe mine, domnule Rainwater.

— Vreau să aveți o părere bună despre mine.

— Am avut o părere suficient de bună încât să vă închiriez camera. Dincolo de asta...

— Nu aveți nicio părere, îi continuă el fraza, enervându-o și mai tare.

— Exact, domnule Rainwater. Nu mă gândesc prea mult nici la dumneavoastră, nici la ceilalți chiriași; în schimb, nu

vreau să vă gândiți prea mult la mine sau la Solly, sau la situația noastră.

O studie o clipă, apoi spuse:

— Ar trebui să vă îngăduiți mai des câte un moment de enervare. V-ar prinde bine.

Candoarea lui o lăasă fără cuvinte. Rămase acolo supărată, privindu-l.

— Noapte bună, doamnă Barron.

Trecu pe lângă ea și urcă spre cameră.

## Capitolul 5

Trecu o săptămână. Ella îl mai întâlnește doar în treacăt pe David Rainwater, la micul dejun și la cină. În timpul meselor, bărbatul dădu dovadă de o remarcabilă stăpânire de sine față de trăncăneala și curiozitatea abia ascunsă a surorilor Dunne. Cele două fete bătrâne începură să se „înveșmânteze” pentru cină, coborând în fiecare seară gătite în cele mai bune haine de duminică, punându-și tot soiul de bijuterii și lămurind această schimbare subită de comportament cu o întrebare retorică: la ce bun să ai lucruri frumoase dacă nu le porți niciodată? Ba într-o



seară, o adiere de apă de colonie ajunse până la nasul Ellei – o suspectă pe domnișoara Pearl, cea care făcea pe cocheta ori de câte ori se găsea în compania unui nou client al pensiunii.

Într-o bună zi se întoarse și domnul Hastings, tocmai la timp pentru masă. În vreme ce Ella servea salata, surorile făcură prezentările.

— Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Rainwater, spuse comis-voiajorul. Ce bine că o să mai fie un bărbat în casă. Jucați șah?

— Nu foarte bine, din păcate.

— Excelent! Poate că în sfârșit o să reușesc și eu să câștig o partidă. Ah, doamnă Barron, mi-a fost dor de mâncarea dumneavoastră! Călătoriile mele îmi confirmă că nu se compară cu nimic de pe lumea asta.

— Mulțumesc, domnule Hastings. Ați avut parte de un voiaj productiv?

— Nimic demn de laudă, îmi pare rău s-o spun. Negustorii mei nu prea mai cumpără ca de obicei.

De fapt, abia dacă mai cumpără ceva, fiindcă nu reușesc să vândă marfa din depozit. În vremurile astea, nimeni nu-și permite capricii. Oamenii se consideră norocoși dacă au ce pune pe masă. În ciuda discursurilor optimiste ale

domnului Roosevelt, pare că vin vremuri mai rele, nu mai bune.

— Ceea ce ar trebui să ne facă pe toți cu atât mai recunoscători pentru norocul pe care îl avem, intonă domnișoara Violet.

În noaptea aceea, după cină, cei doi bărbați jucară șah în salonul din față, iar surorile ascultară radioul în cel din spate. Ella auzea muzica strecurându-se în cameră în timp ce trebluia în bucătărie. Din când în când, distingea și câte o voce bărbătească din salon.

Domnul Hastings zăbovi două zile, apoi își cără cu tenacitate cutiile cu eșantioane pe scări, până afară, la mașină.

— Marțea viitoare ar trebui să fiu înapoi, o informă pe Ella. O să vă sun dacă intervine ceva și trebuie să amân.

— Călătorie ușoară! domnule Hastings.

El își ridică pălăria și își văzu de drum. În seara aceea, după cină, domnul Rainwater se scuză și se retrase imediat în camera lui. Nu mai petrecuse alte seri pe verandă, cel puțin nu din câte știa Ella.

Când se mai întâlneau uneori, cele câteva cuvinte pe care le schimbau erau excesiv de politicoase, ca și cum fiecare ar fi fost atent să nu-l jignească pe celălalt. Așa

cum îi ceruse, el nu se mai ridica în picioare când ea intra în cameră și nici nu mai făcea gesturi fățișe de curtoazie. Era ca și cum s-ar fi certat, se gândi Ella. Dar nu se certaseră. Nu chiar. Cu toate astea, ea evita pe cât posibil să rămână singură cu el, iar el nu făcea nimic ca să-i solicite compania.

Lucrurile erau exact așa cum trebuiau să fie.

Avură ocazia să stea de vorbă între patru ochi abia la două săptămâni de când noul chiriaș se instalase la pensiune. Ella terminase de făcut curățenie sus, iar Margaret cârpea o draperie în salonul din față și-l urmărea pe Solly cum se juca liniștit cu mosoare de ață, una dintre ocupațiile lui favorite.

Ella căra pe scări coșul cu produsele de curățat, când auzi o râcăială pe care n-o putu identifica. Luă urma sunetului trecând prin bucătărie, ieșind prin ușa din spate și dând colțul casei.

Domnul Rainwater mânuia o săpăligă, mărunțind pământul uscat dintre straturile de roșii. Haina și vesta lui erau agățate de un stâlp al gardului și își suflecaser mânecile cămășii până la coate. Bretelele i se încrucișau pe spate, formând un X peste locul în care transpirația îi lipise cămașa de spinare.

— Domnule Rainwater!

Strigătul ei îl făcu să se dezmeticească.

— Doamnă Barron.

Sprîjinindu-și un braț de capătul săpăligii, își dădu pălăria pe spate și își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca.

— Ce faceți? Întrebă ea.

Se uită în josul sapei la pământul proaspăt răscolit și la buruienile dezrădăcinate care se veștejeau la soare. Când își ridică privirea, pe chip îi apărură acel amuzament abia reținut care îi era Ellei deja familiar, dar nu mai puțin tulburător.

— Plivesc grădina.

Afirmarea calmă a evidenței o înfurie și mai tare. Buruienile pe care le retezase erau dovada faptului că grădina avea nevoie de mai multă atenție, însă impertinența lui era de nesuportat.

— Aveam de gând să mă ocup de asta mâine. Aruncă o privire în sus, către soarele arzător al după-amiezii, și adăugă: Devreme. Înainte să se facă prea cald.

— Chiar că e arșiță, zise el. Aproape că nici nu-ți mai vine să respiri.

— Exact ceea ce voiam să spun, domnule Rainwater. Pe

lângă faptul că munciți în locul meu, ceea ce nu se cade, mai ales fără a-mi cere mai întâi îngăduința, o treabă dificilă precum plivitul unei grădini n-are cum să facă bine unui bărbat în starea dumneavoastră.

Amuzamentul lui se evaporă, iar pielea de pe față i se întinse peste pomeții proeminenți.

— Promit să nu dau ortul popii pe roșiile dumneavoastră.

Atitudinea lui o izbi ca o palmă peste față. Probabil că și tresări, fiindcă imediat el lăsă coada sapei să cadă la pământ și făcu un pas către ea, murmurând:

— Îmi pare rău. Își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr, dându-l pe spate înainte să-l acopere la loc. Vă rog să mă iertați. Am fost necuviincios.

Înlemnită, ea nu reuși să răspundă.

— Credeți că m-am apucat să sap grădina ca să sugerez că nu sunteți în stare s-o faceți dumneavoastră? întrebă el. Nimic mai neadevărat, doamnă Barron. Nici nu m-am gândit cum ați putea interpreta intențiile mele. Ca să fiu cinstit, nu m-am gândit la nimic. A fost o decizie de moment, și adevărul este că n-am făcut-o pentru dumneavoastră. Am făcut-o pentru mine. N-am făcut nimic constructiv de când m-am mutat și-mi displace

inactivitatea. Zilele și nopțile trec foarte lent în felul acesta. Schițând un zâmbet mahnit, adăugă: Ați zice că în cazul meu trecerea lentă a timpului e bine-venită, însă detest să stau degeaba. Vreau să fiu activ și să am o ocupație cât de mult posibil. O fixă câteva momente cu un aer intens, de parcă i-ar fi poruncit să înțeleagă, apoi slobozi un oftat adânc, iar umerii i se lăsară.

Se aplecă și ridică sapa: Mă duc s-o pun la locul ei în șopron.

Își recuperează haina și vesta de pe gard și pași peste plasa subredă din sârmă care uneori – foarte rar – împiedica iepurii să distrugă plantele din grădină.

În timp ce trecea pe lângă ea, Ella spuse:

— Îmi pare rău că m-am răstit așa.

Domnul Rainwater se opri și se întoarse. Ochii ei erau la același nivel cu gâtul lui dezgolit; își slăbise cravata și își desfăcuse gulerul. Pielea lui lucea de sudoare. Mirosea a piele sărată, a soare și a fierbințeală de vară, a pământ răscolit.

Aproape că era prea cald ca să poți respira, se gândi ea. În orice caz, aerul pe care-l trăgea în piept părea să nu-i fie de ajuns.

— Chiriașii mei n-ar trebui să-mi facă treburile din

gospodărie.

— Nici dacă asta îi face fericiți? Ce e rău în asta, doamnă Barron?

— E rău că mi se dă peste cap programul obișnuit. Trase aer adânc în piept înainte de a continua pe un ton ușor panicat: Dacă aş permite fiecăruia chirie să facă orice dorește, când are chef, casa s-ar întoarce foarte repede cu susul în jos. Nu pot permite...

El îi puse mâna pe umăr, iar șocul acestei atingeri o reduce la tăcere. Însă până să conștientizeze cu totul intimitatea gestului, își dădu seama că atenția lui se mutase în altă parte. Se uita undeva în spatele ei. Bărbatul își aruncă lucrurile pe jos și o împinse la o parte cu grijă, dar și cu fermitate, apoi se năpusti pe lângă ea.

— Frate Calvin?

Ella se întoarse și-l văzu pe pastor atârând moale pe un catâr. Picioarele i se bălăngăneau de-o parte și de alta a animalului, iar trunchiul îi era atât de aplecat, încât fruntea lui aproape că atinge coama țepoasă a catărului. Sub privirile ei înmărmurite, sfoara ce ținea loc de frâie îi scăpă din mâini, iar el se răsturnă într-o parte, alunecând la pământ.

Când domnul Rainwater ajunse lângă el, îngenunche și,

cu multă prudență, îl întoarse pe tânărul pastor cu fața în sus. La vederea chipului plin de sânge și umflat, Ellei i se tăie răsufarea. Trezindu-se la realitate, se repezi la ușa bucătăriei și strigă prin ușa de plasă după Margaret, apoi se întoarse în grabă și se ghemui lângă cei doi bărbați.

— Ce i s-o fi întâmplat?

— După părerea mea, a fost bătut, răspunse domnul Rainwater.

Scalpul și fața fratelui Calvin era brăzdate de tăieturi și sângerau. Hainele lui erau rupte. Nu mai avea decât un singur pantof. Era conștient, însă gemea, iar capul i se lăsă pe spate când domnul Rainwater își strecură brațul sub umerii lui ca să-l ridice în capul oaselor.

— Ajutați-mă să-l duc înăuntru, îi spuse Ellei.

Domnul Rainwater își petrecu unul din brațele preotului pe după umeri, iar Ella făcu același lucru. Fiecare își vârî câte un umăr pe sub subsuorile bărbatului, apoi reușiră să-l salte, făcând eforturi mari să rămână în picioare. Mișcându-se încet, pe jumătate îl purtară, pe jumătate îl târâră pe rănit până la scările din spate. Margaret deschise ușa de plasă; în momentul în care își văzu mult iubitul preot în asemenea hal, începu să zbiere.

— Încetează! îi porunci Ella. Ajută-ne. Apucă-l de



picioare.

Slujnica luă picioarele preotului la subsuori și începu să urce treptele cu spatele. Se opintiră tustrei sub greutatea poverii, dar, împleticindu-se, reușiră în cele din urmă să-l bage înăuntru.

— Lăsați-l pe podea, spuse domnul Rainwater.

Făcură întocmai cu mare grijă, însă fratele Calvin gemea în continuare, stârnindu-i Ellei teama că avea răni interne grave.

— Adu niște prosoape și un lighean cu apă, îi ceru lui Margaret. Ia și sticluța cu merbromin de la mine din baie. Unde e Solly?

— În spatele mneavoastră. Avui grijă să-l iau cu mine când m-ați strigat.

Solly ședea pe podea, cu spatele proptit de ușa cămării; picioarele lui făceau un unghi drept cu restul corpului. Se holba la pantofi și-i lovea unul de altul, indiferent la tot ce se întâmpla în jur.

Ella reveni la fratele Calvin, care gemu când domnul Rainwater pipăi o umflătură mare de pe tâmpla lui.

— Ce spuneți, să-l chem pe doctorul Kincaid? întrebă Ella.

— Da. Chemați și șeriful.

— Nu! Pleoapele fratelui Calvin se ridicară ca împinse de arcuri. În ochiul lui drept, irisul negru plutea într-o baltă de un roșu dens. Nu. Vă rog, nu. Fără doctor. Fără șerif.

Rosti aceste cuvinte scuturând din cap, ceea ce probabil îi provocă o durere puternică, fiindcă își strânse pleoapele și gemu iarăși. Margaret aduse ligheanul cu apă. Cu multă blândețe, Ella îi spală rănila, apoi le tamponă cu antiseptic.

În cele din urmă, tânguierile bărbatului se răriră, însă nu încetă să-i mulțumească pentru bunăvoință. În ciuda stării lui precare, își făcea griji pentru catâr.

— Ce-i cu el? se interesă Ella.

— Nu-i al meu.

Printre icnete de durere, le spuse că se temea că animalul o să plece și o să se piardă, așa că domnul

Rainwater ieși ca să-l lege de un țăruș, apoi reveni și-l liniști pe pastor, spunându-i că animalul împrumutat era în siguranță.

Fratele Calvin îi încredința că era în stare să se ridice, așa că îl ajutară să se așeze pe un scaun, la masă.

— Vă mai doare ceva? îl întrebă Ella.

— Coastele. Cred că vreo două-s rupte.

— Credeți că sângerați pe dinăuntru?

Bărbatul scutură din cap.

— Nu, doamnă. Sigur nu e așa de grav.

Însă era suficient de grav încât s-o înspăimânte pe domnișoara Violet. Aceasta se aventură în bucătărie ca să caute ceva, însă vederea unui negru însângerat așezat la masă o făcu să împietrească. Își apăsă pieptul osos cu o mână pătată de vârstă și țipă:

— O, Doamne!

Apoi părăsi iute bucătăria, lăsând să se înțeleagă că, orice se petrecea, nu voia să aibă nimic de-a face cu asta. Ceea ce-i convenea de minune Ellei.

Margaret împinse un pahar cu ceai mai aproape de pastor, care îl apucă strâns cu ambele mâini și sorbi. Ella văzu că pumnii lui erau zgâriați și însângerați. Probabil că apucase și el să dea câteva lovituri zdravene.

— Ce s-a întâmplat? Cine-a făcut asta? Întrebă domnul Rainwater.

Cămașa lui albă era mânjită cu sângele celuilalt, însă el părea să nu fi observat.

— Împușcau vaci.

— Doaaamne, ai milă de noi, se văită Margaret.

— Oameni de la guvern? De la DRS?<sup>2</sup> insistă domnul

---

<sup>2</sup> Drought Relief Service (Serviciul de Asistență pe Timp de Secetă), agenție federală creată în SUA în 1935 pentru a coordona serviciile de asistență în perioada de secetă și furtuni de nisip care a marcat anii

Rainwater.

Pastorul încuviință.

— Ale cui erau? vru Ella să știe.

— Pritchett îi zice omului.

Ella îi aruncă o privire domnului Rainwater.

— George Pritchett. Familia lui are o fermă de vaci de trei generații.

În acel an, guvernul elaborase un program federal menit să-i ferească pe fermieri de faliment. Din cauza celei mai grave secete din ultimul veac, preriile din centrul Americii căpătaseră porecla „Strachina cu Praf. Terenurile odinioară cultivate și pășunile întinse alcătuiau acum un deșert imens, devastat de vânt și de roiuri de insecte.

Ca răspuns la înrăutățirea situației, Congresul alocase milioane de dolari pentru cumpărarea de animale de la fermierii și văcarii ale căror cirezi mureau pur și simplu de foame. Agenții erau autorizați să plătească până la douăzeci de dolari pe cap de animal, ceea ce era mult sub valoarea pieței din vremuri normale, însă cu siguranță mai bine decât nimic în acele împrejurări.

Părea un program viabil. Vitele considerate bune pentru consumul uman erau livrate către FSRC2 pentru sacrificare 30, distrugând agricultura. Agenția cumpăra vite aflate în pericol de inaniție. (n.tr.).

și procesare. Conservele de carne erau apoi distribuite către comunitățile sezoniere și către cantinele pentru săraci. Fermierii și crescătorii de vite câștigau ceva; oamenii care sufereau de foame erau hrăniți.

Exista însă și un aspect alarmant al programului. Vitele care nu erau alese pentru sacrificare în vederea consumului erau ucise și îngropate chiar la locul achiziției. O astfel de soartă putea să aibă fie întreaga cireadă a unui crescător de vite, fie unica vacă de lapte a unui fermier. Deși programul fusese creat pentru a salva familiile amenințate din două părți – de secetă și de criza economică să îți vezi munca de o viață distrusă într-o manieră atât de brutală era copleșitor.

— Din toată cireada, au ales numai câteva, pe cele mai grase, și le-au încărcat într-un camion, continuă fratele Calvin. Pe alea care-au rămas le-au mânat într-o groapă mare cât casa pe care-o săpaseră înainte. Șase pușcași s-au pus pe marginea ei. Domnul Pritchett a intrat în casă cu nevasta și copiii și a închis ușa după el. Nu putea să îndure să-și vadă animalele împușcate. Parcă nici nu luase bani pentru ele. I se frângea inima.

Vocea tunătoare a preotului căpătă forță pe măsură ce înainta cu povestirea. Între pereții bucătăriei, răsună de

parcă ar fi venit de la amvon, prevestind focurile iadului.

— Apoi au tras. Primele gloanțe le-au speriat. Zbierau și cădeau din picioare. Vaci, viței, pân' la ultimul animal.

Ellei i se făcu rău numai gândindu-se la un asemenea măcel. Margaret își apăsă buzele tremurânde cu mâna. Maxilarul uscățiv al domnului Rainwater măcina în gol, de parcă și-ar fi scrâșnit dinții.

— Știu că e necesar să se întâmple așa, spuse Ella. Știu că intenția lor e să-i ajute pe oameni. Însă totul pare atât de crud.

— Mai ales față de un gospodar care a trudit zi și noapte ca să strângă o cireadă, adăugă domnul Rainwater. Cine te-a bătut, frate Calvin, și de ce?

Înainte de a răspunde, bărbatul își șterse ochii cu pumnul zgâriat.

— Oamenii din mahala au auzit ce urma să se întâmple la ferma domnului Pritchett. Au venit cu toții, și albi, și de culoare. Au venit cu tot ce-au găsit, cuțite și topoare. Au adus ligheane și oale, cu gândul să taie vacile și să ia ce carne mai era pe animalele alea costelive, înainte să se strice la soare sau să fie îngropate în țărână. Oamenii care trăiesc cu făină, apă și salată de buruieni nu-s pretențioși la carne. Ochii pastorului începură să-i lăcrimeze din nou.

Urmă anevoie: Da îndată ce agenții guvernului au plecat, niște oameni din partea locului au apărut să păzească vacile moarte să nu fie tăiate. Se țineau după un alb care avea pușcă și un semn mare purpuriu pe toată fața.

— Conrad. Observând privirea nedumerită a domnului Rainwater, Ella explică: E vorba de Conrad Ellis. Are un semn din naștere care-i acoperă aproape toată fața, ca o pată de vin.

— Io zic că-i însemnul lui Cain, murmură Margaret.

— E un tiran, așa a fost mereu, spuse Ella.

— E mai rău ca dracu’.

Nebăgând-o în seamă pe slujnică, Ella continuă:

— Domnul Ellis, tatăl lui Conrad, are o fabrică de prelucrare a cărnii. De obicei, cumpără carne de la crescătorii din zonă.

— Deci dacă localnicii ar face rost gratis de carne, afacerea lui ar avea de suferit, remarcă domnul Rainwater. Așa că și-a trimis fiul ca să se asigure că nu au această posibilitate.

— Conrad nici n-are nevoie de un motiv, zise Ella încruntată. Lui pur și simplu îi face plăcere să bată oamenii. Mereu e pus pe hartă.

— Mai ales de când...

— Margaret!

Dojana subînțeleasă a Ellei o opri pe slujnică; mâniaasă, aceasta se ridică, mormăind:

— Mă duc să pun de-o cafea.

Domnul Rainwater își plimbă privirea de la una la alta, apoi se opri asupra Ellei. Ea îi ignoră întrebările nerostite și își abătu atenția asupra fratelui Calvin, care spunea:

— Astăzi, băiatu ăla alb era pus pe harță mai rău ca oricând. Goli paharul de ceai și îl așeză cu grijă pe masă, după care își reluă istorisirea. Nici nu și-au luat bine tălpășița pușcașii de la guvern, că am și coborât cu vecinii din mahala în groapă și-am început să hăcuim vacile. Dacă tot erau moarte, măcar să hrănească niște oameni. În seara asta, adică. Nu să mai așteptăm până se întorc cei de la guvern să împartă conserve de carne. Eu așa mă gândeam. Și cred că domnu' Pritchett la fel, fi'ncă el și nevasta lui au ieșit afară și-au început să le împartă cuțite celor care n-aduseseră cu ei. Apoi au apărut derbedeii ăia în camion; claxonau și trăgeau cu pușca. S-au dat jos din mașină la grămadă, ame-nințând oamenii cu bâte de baseball și carabine și strigându-le să se care. Dacă au văzut că nu-i băga nimeni în seamă și că tăiau vacile în continuare, au început să dea în stânga și-n dreapta cu



bâtele și cu paturile puștilor. Nu conta că erau bărbați, femei sau copii.

— Și unde erau oamenii legii?

— Șeriful era acolo, cu o mașină plină cu ajutoare. Se uitau, dar n-au mișcat niciun deget până n-a pus mâna domnu' Pritchett pe o pușcă. A început să țipe la băieții ăia să-i lase pe sărmanii oameni în pace, că nu voiau decât niște carne care oricum se strica. Șeriful i-a zis să lase pușca deoparte până nu omora pe cineva. În acest moment al povestirii, pastorul începu să dea din cap și să plângă mai tare. Când își mai reveni, urmă: Am văzut cu ochii mei cum dementul ăla cu semnul pe față a urcat în cerdac și a smuls un băiețel direct din brațele doamnei Pritchett. Mai mult de doi-trei anișori nu cre' c-avea. L-a amenințat pe domnul Pritchett că-i face plodului creierii chisăliță dacă nu lasă pușca deoparte și nu-i lasă pe el și pe oamenii lui să se asigure că programul guvernului se desfășoară așa cum trebuie.

— Dumnezeu!

Pastorul îi aruncă o privire însuflețită celui alt bărbat.

— Cel de Sus îți iartă blasfemia, domnule Rainwater. Așa privești îngrozitoare n-am mai văzut. Cumplită până și în ochii Lui. Ștergându-și lacrimile din nou, adăugă: Nu cre'

că domnul Roosevelt avea în vedere toate astea, nu? Oricum, văzându-și soția țipând și viața copilășului său în pericol, domnul Pritchett, așa bine intenționat cum era, s-a dat bătut. De pe treptele cerdacului s-a uitat cum haimanalele alea îi alergau pe bieții flămânzi până în mahala. Tot ce-a mai putut să facă a fost să stea acolo și să plângă lângă vacuțele însângerate. Pe toate le știa de când se născuseră, pe unele probabil că le scosese cu mâinile lui din măicuțele lor. Să le vadă întâi împușcate așa, apoi și irosite...

Puterile îl părăsiră pe pastor. Când se opri din povestit, în bucătărie nu se mai auzeau decât bolboroseala cafetierei de pe plită și sunetul pe care-l făcea Solly lovindu-și pantofii unul de altul. În cele din urmă, Ella întrebă:

— Și acum ce-o să se întâmple?

— O să le îngroape, zise domnul Rainwater, iar fratele Calvin încuviință din cap.

— Erau buldozere parcate pe drumul de lângă fermă, gata să umple groapa pe care-o săpaseră. Peste câteva clipe mormăi abătut: Știu că oamenii tre' să muncească și că e greu să găsești o slujbă. Da' nu cre' că m-aș putea tocmi să împușc niște biete necuvântătoare și vițeei lor. Nu

cre' c-aș putea să le îngrop leșurile în timp ce copiii înfometați plâng la o aruncătură de băț că n-au ce mânca diseară.

Domnul Rainwater se aplecă deasupra mesei către el.

— Încercați să-i ajutați pe oamenii din mahala și ați fost prins în încăierare, nu-i așa?

— Așa e. Mă mai duc pe acolo să țin slujbe pentru ei, explică pastorul. I-am îndemnat să se pregătească pentru clipa în care pușcașii aveau să se ducă la ferma lui Pritchett. Le-am promis carne. Măcar un os pentru o oală cu supă. Nu m-am gândit că o să apară nemernicii ăia care amenință să omoare copilași cu bâte de baseball. Umerii lui masivi începură să tremure; plângea în hohote. Mă simt responsabil pentru fiece lovitură dată astă-seară.

Ella îi așeză o mână pe braț, încercând să-l aline.

— Nu este vina ta, frate Calvin. Încercăi să dai o mână de ajutor. Se uită la domnul Rainwater. Îl cunoașteți pe doctorul Kincaid mai bine decât mine. Credeți că ar putea să dea o fugă până în mahala, să se uite la oamenii care au răni mai grave? Eu nu pot să-i cer așa ceva, însă dumneavoastră îi sunteți rudă.

El se ridică și își trase mânecile cămășii în jos.

— Mă duc chiar acum.

— Să treceți pe aici înainte de a porni spre mahala. O să strâng niște lucruri împreună cu Margaret.

El încuviință din cap în timp ce ieșea prin ușa din spate.

Domnul Rainwater se întoarse o jumătate de oră mai târziu împreună cu doctorul Kincaid.

— Am nevoie de puțin ajutor, le strigă Ella de pe veranda din față.

Cei doi bărbați luară cutiile cu mâncare, haine și articole de gospodărie și le încărcară în mașina domnului Rainwater.

— Ați strâns toate astea în puținul timp cât am fost plecat? întrebă el în timp ce ridica un sac plin cu haine de ale lui Solly care îi rămăseseră mici.

— Le strâng de mai multă vreme, așteptam momentul potrivit să le dau de pomană.

În vreme ce bărbații stivuiau ultimele cutii în mașină, Ella se repezi înapoi în bucătărie și o rugă pe Margaret să stea cu ochii pe Solly, promițându-i că o să se întoarcă la timp pentru cină, după care își înșfăcă pălăria și ieși în fugă pe ușa din față.

— Așteptați, vin acum.

— Nu e necesar, doamnă Barron, spuse medicul, care transpirase tot.

— Știu că nu e necesar, dar pot să dau o mână de ajutor.

— Poate că Margaret ar fi mai potrivită să...

— Margaret e de culoare, domnule doctor. Nu vreau s-o transform în ținta represaliilor unor bătauși fanatici. Plăcerea lor e să-i terorizeze pe alții. Le place și mai mult când e vorba de negri.

Doctorul îl privi pe domnul Rainwater, căutându-i sprijinul, însă acesta îi luă partea Eliei.

— Are perfectă dreptate, Murdy.

— Atunci să mergem, zise medicul îndesându-și pălăria pe cap. Și-așa pe doamna Kincaid au apucat-o pandaliile. A jurat că, dacă nu mă întorc într-o oră, trimite oamenii legii să mă caute.

Dar o oră nu era nici pe departe de-ajuns ca să-i viziteze pe toți cei care fuseseră răniți în încăierarea de la ferma lui Pritchett.

Ella și domnul Rainwater împărțiră aspirină și vorbe bune celor cu răni ușoare, în vreme ce doctorul se ocupă de cei în stare mai gravă. Îi puse oasele la loc unui bărbat cu chipul încrâncenat, care luă o dușcă de rachiu ca să facă față durerii. Pansă răni sângerânde. Atât cât îi permiseră resursele limitate, cusu tăieturile deschise, iar

când rămase fără ață chirurgicală, le unse pe celelalte cu alifii antiseptice. Ajută o femeie să aducă pe lume un făt mort, iar aceasta spuse că era păcat, însă oricum n-ar mai fi putut hrăni o gură în plus. Suflețelului lui îi era mai bine în rai.

După ce terminară de tratat toate rănilor, Ella și domnul Rainwater se plimbară printre șoproanele șubrede, corturile peticite, cutiile de mucava și automobilele ruginite ce serveau drept adăposturi. Împărțiră hainele, articolele de gospodărie și alimentele pe care le aduseseră cu ei. Privirile întâlnite de Ella erau fie indiferente față de generozitatea ei, fie pline de recunoștință. Ambele reacții i se păreau la fel de stânjenitoare.

Când termină de împărțit tot ce adusesese cu ea, se îndreptă spre doctorul Kincaid, care îi dădea sfaturi femeii ce născuse copilul mort.

Acesta se retrase de lângă patul lăuzei – capacul unei cutii pe care-l târâse la umbra unui nuc – și își încrucișă mâinile la spate în timp ce-și îndreptă spinarea. Sacoul și pălăria și le lăsase în mașină. Cămașa era murdară și năclăită de transpirație, cu mânecile pătate de sânge.

— Ceva, ceva am reușit să facem, oftă el.

— Nu îndeajuns.

— Nu. Nu e niciodată de-ajuns. Îi adresă Ellei un zâmbet funebru. În orice caz, am face bine s-o luăm din loc înainte ca doamna Kincaid să trimită potera după noi.

— O să simtă durere?

— Nu foarte tare, nu. Copilul era mic, avea doar șapte luni. Ca naștere, a fost una destul de ușoară.

Atunci își dădu seama că Ella nu se referea la femeia care-și pierduse nou-născutul. Ea îl privea pe domnul Rainwater, care dădea mâna cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă soioasă de care se țineau, cu mânuțele murdare, doi puști. În brațe, bărbatul ținea un al treilea copil. Ella îl auzise spunându-i domnului Rainwater că soția lui murise de tuberculoză cu o săptămână în urmă și că nu știa cum o să poată să-și caute de lucru și să aibă grijă de copii în același timp.

Era prea departe ca să mai audă ce-și spuneau cei doi acum, însă își imaginează că domnul Rainwater îl îndemna pe interlocutorul său să nu-și piardă speranța. Apoi ciufuli părul unuia dintre copii și porni să li se alăture.

Ella îl privi pe doctorul Kincaid; întrebarea ei plutea în continuare în aer.

— Da, spuse acesta.

O trecu un fior. Înghiți cu greu.

— Și puteți să-i dați ceva să-i fie mai ușor?

— Când o să-mi ceară, da.

— Și o s-o facă? O să vă ceară?

Doctorul își privi vărul cum își făcea drum printre focuri de tabără și grupuri de oameni.

— Da, doamnă Barron, răspunse el pe un ton sumbru. O să-mi ceară.

## Capitolul 6

În duminica de după incidentul de la ferma Pritchett, în timpul slujbei de seară, cineva aruncă dintr-o camionetă o sticlă pe fereastra bisericii AME. Sticla rată ca prin minune o bătrână care stătea în strana de lângă fereastră, dar nu produse alte stricăciuni decât spargerea geamului. Camioneta plecă în trombă, lăsând în urma ei un nor de praf și insulte rasiale.

Vocea melodioasă a fratelui Calvin îi ținu în frâu pe enoriași. Niciuna dintre femei nu căzu pradă spaimei și niciunul dintre bărbați nu luă urma camionetei. După ce copiii fură liniștiți, fratele Calvin își reluă predica, iar până la sfârșitul slujbei mai converti încă zece membri ai



publicului.

Pastorul încă era desfigurat, însă în afară de tăieturile de pe față și o coastă ruptă nu mai avea alte leziuni. Domnișoara Violet Dunne comentase laconic participarea lui la incidentul de la ferma Pritchett: „A avut noroc că nu l-au linșat.

Deși Ella avea o concepție total diferită asupra chestiunilor rasiale, în această privință era întru totul de acord. Simțea că fratele Calvin avusese noroc să scape cu viață.

La început, se crezuse că atacul asupra bisericii avusese motive rasiale, avertizându-i pe negri să nu se amestece în treburi care le erau practic rezervate albilor, cum ar fi cele ce țineau de guvern. Opinia generală se schimbă în noaptea următoare, când două corturi din mahala fură incendiate și un sac cu bălegar fu aruncat în izvorul folosit de oamenii locului.

Se părea că intoleranța covârșitoare îi atingea și pe albi săraci, și pe cei fără adăpost.

Totuși, după aceste incidente, Conrad Ellis și șleahța lui își pierdură parcă orice interes pentru actele de terorism organizat. Reveniră la formele obișnuite de huliganism – neglijență la volan, beție în public și afișarea cu orice

ocazie a unui comportament necuviincios.

Groapa comună de la ferma Pritchett era abia vizibilă de pe drum, iar leșia împiedica mirosul de hoit să împrute aerul, însă incidentul era încă proaspăt în amintirea tuturor. Alți fermieri și văcari din regiune își vindeau cirezile agenților FRSC, însă tranzacțiile se derulaseră pașnic, în parte fiindcă avuseseră loc în zone rurale retrase, nu în imediata vecinătate a orașului Gilead și a mahalalei sale pline de oameni care abia își duceau traiul.

Ca să nu le fie confiscate pământurile, mulți proprietari erau nerăbdători să profite de programul guvernamental înainte ca fondurile alocate achizițiilor de vite să se epuizeze. Nu mai era loc de sentimente când se punea problema între a alege să pierzi o cireadă sau să pierzi totul.

Nimeni nu arunca vina asupra celor care încercau pur și simplu să supraviețuiască. Mulți îl admirau pe domnul Pritchett, care îl denunțase pe șeriful Anderson fiindcă stătuse cu mâinile în sân când derbedeii transformaseră o situație nefericită într-o încăierare periculoasă. Alții își afirmau în gura mare disprețul față de Ellis și cei de teapa lui, care profitau de pe urma programului, în vreme ce fermierii și văcarii rămâneau fără nimic. Mai erau și cei

care, enervați de proximitatea mahalalei, considerau că vagabonzii primiseră exact ce meritau.

Zvonurile se răspândiră cu repeziciune. Bârfele deveniră răuvoitoare. Era ușor să-ți ieși din fire, tensiunea era maximă. Toată lumea părea că așteaptă să se întâmple ceva rău. Neliniștea era la fel de chinuitoare ca zăpușeala neînduplecată.

Într-o seară, în timp ce studia tabla de șah așteptând mutarea domnului Rainwater, domnul Hastings remarcă distrat:

— Ce zăduf!

Domnul Rainwater se limită să dea din cap, la fel de absent.

Ella gătise toată ziua, de aceea, chiar și după apusul soarelui, bucătăria era un imens cuptor. Nu se simțea nicio adiere de vânt, deși toate ferestrele din casă erau deschise pentru a ademeni măcar o boare înăuntru. Îi întrebasese pe domni dacă îi deranja să împartă salonul din față cu ea și Solly, unde ventilatorul electric mai punea puțin în mișcare aerul sufocant.

— Bineînțeles că nu, răspunse domnul Hastings în numele amându-rora.

Ella se instalase într-un fotoliu și îl așezase pe Solly

alături, pe jos, unde se juca iarăși cu mosoare de ață, în vreme ce ea cârpea.

Domnul Hastings luă o înghițitură de ceai rece din paharul lui cu broboane de condens și, continuându-și conversația unilaterală, spuse:

— La cât de umed e, o furtună ar putea izbucni oricând la noapte. Aș putea îndrăzni să sper la o ploaie?

Domnul Rainwater mută gânditor o piesă.

— Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că încercați să-mi distrageți atenția cu toată discuția asta despre vreme.

— Sunt vinovat, chicoti adversarul său. Încerc să îmi mențin titlul și demnitatea intacte. Cu fiecare partidă, jucați din ce în ce mai bine.

— Dar încă mă bateți.

— Nu pentru multă vreme, aș zice eu.

Domnul Rainwater îi zâmbi, dar Ella îi surprinse privirea mutându-se asupra lui Solly, care era absorbit de jocul cu mosoarele de lemn. Cam de o jumătate de ceas devenise conștientă că domnul Rainwater petrecea la fel de mult timp studiindu-l pe Solly cât o făcea cercetând tabla de joc. Puștiul se juca în liniște, însă îi veni brusc ideea că prezența lui i-ar fi putut împiedica pe cei doi chiriași să se bucure întru totul de partida lor.

Reteză iute ața pe care o folosisese ca să coasă la loc un nasture pe cămașa lui Solly, așeză degetarul, mosorul și foarfeca în trusa de cusut, apoi înfipse cu grijă acul într-o bucată albă de carton și o strecură într-un buzunar interior al trusei.

— Ați terminat? o întrebă domnul Rainwater, observându-i gesturile.

— Deocamdată, da.

Domnul Hastings se răsuci în scaun.

— Ne părăsiți, doamnă Barron? Îmi făcea plăcere compania dumneavoastră.

Ea îi oferi un zâmbet stins, recunoscătoare pentru minciuna politicoasă.

— E timpul să-l duc pe Solly la culcare.

Se aplecă să adune mosoarele de ață cu care se jucase băiatul. Acesta protestă când ea se luptă să-i smulgă un mosor mic dintre degete și să-l pună în trusa de cusut.

— Trebuie să faci nani, Solly, îi șopti, rugându-se ca băiatul să nu facă o scenă.

Rugămintea ei fu în van. Solly începu să scoată scâncetul ascuțit care semnala faptul că era supărat, își ridică mâinile în dreptul capului și începu să-și plesnească urechile cu ele, în timp ce scâncetul se intensifică și

deveni un adevărat țiță.

Lăsându-și trusa de cusut pe podea, Ella îl ridică în picioare și îl îmbrățișă, încercând să-i imobilizeze brațele și picioarele pe care le agita întruna.

— Vă rog să mă scuzați pentru deranj, domnilor. Noapte bună.

Cu Solly în brațe, ieși din cameră practic în fugă.

În timp ce trecea pe lângă casa scării, o arătare într-un halat vaporos și cu plasă de păr pe cap se aplecă peste balustrada de deasupra și strigă:

— E totul în regulă?

— Da, domnișoară Pearl. Noapte bună.

Intră în goană în dormitor și se lăsă cu toată greutatea pe ușă ca s-o închidă, sperând că lemnul ei gros de stejar bloca sunetul groaznic pe care îl scotea bă-iețelul. Îl strânse mai tare la piept, făcându-i semn să se liniștească, recitând o adevărată litanie de cuvinte de alinare, știind în același timp că toate erau fără folos. Băiatul era torturat de demoni asupra cărora ea nu avea nicio putere. Pentru ea și pentru ceilalți, crizele lui reprezentau un motiv de stânjeneală; pentru el, erau manifestarea unui chin absolut, a cărui amploare Ella nu putea s-o conceapă. Nu avea cum să-l protejeze de propria lui minte, nu putea să-l

ferească de un dușman nevăzut, iar acesta era cel mai mare necaz al ei.

De fiecare dată când se producea o asemenea scenă creștea și teama ei că n-o să mai aibă cum să împiedice internarea lui Solly. Dacă domnul Rainwater îi relata episodul doctorului Kincaid? Dacă doctorul se hotăra să preia controlul situației și sesiza autoritățile asupra pericolului pe care îl reprezentau crizele lui?

Chiar și dacă lucrurile nu se schimbau, era posibil ca unii chiriași s-o părăsească. Oricât de amabili ar fi fost, cu siguranță aveau și ei o limită. Erau vremuri grele, sursele de venit erau puține, fiecare bănuț conta. Nu-și putea permite să piardă chiriași permanenți și serioși, precum surorile Pearl sau domnul Hastings, mai ales că șederea domnului Rainwater era temporară.

După ce își recăpătă suflarea, îl cără pe Solly până în micul lui dormitor. Cu ușa închisă, încăperea era și mai fierbinte și mai sufocantă decât în mod normal, însă n-o putea deschide ca să aerisească.

În ciuda eforturilor ei, nu reuși să-i oprească zbaterile și schelălăitul groaznic, care deveni și mai ascuțit, reverberând în camera micuță. În cele din urmă, îl părăsi puțin ca să se repeadă până în salonul din față și, ignorând

privirile îngrijorate și întrebătoare ale celor doi bărbați, își recuperează trusa de cusut. Când se întoarce în camera lui Solly, răsturnă coșul pe pat, vărsând conținutul lui pe acesta.

Imediat, băiatul încetă să țipe. Alegând două mosoare de ață, le așează cu atenție pe dușumea, apoi, unul câte unul, puse la loc în coș toate obiectele împrăștiate pe pat. După ce termină, așează coșul pe podea, se urcă în pat, își așează capul pe pernă și închise ochii. Adormi în câteva secunde.

Ella se dădu în spate până se lipi cu spinarea de perete, apoi se lăsă să alunece în jos. Era transpirată toată și mai obosită decât ar fi fost dacă ar fi fugit până la Brownsville și înapoi.

Lăsându-și capul în jos, își scoase agrafele din păr, ușurându-și ceafa de povara cocului. Mai era și ușurarea produsă de tăcerea lui Solly, iar pentru asta se simți foarte rușinată. Privi chipul adormit al fiului ei, și inima ei tresări de dragoste și o undă de milă. N-avea cum să știe, dar se întrebă dacă nu cumva doar în somn el își găsea liniștea.

Se târî pe podea până la marginea patului, având grijă să nu deranjeze cele două mosoare de ață pe care Solly le aranjase cu atâta grijă. O vreme, pur și simplu îl privi cu



același amestec de dragoste și suferință. Apoi, cu multă blândețe, îi atinse mâna care se odihnea pe cuvertură. Degetele ei urmăriră rețeaua fină de vene albastre de sub pielea lui palidă. Abia atingându-l, îi mângâie genele, apoi pavilionul urechii.

El nu tresări și nici nu se feri. Nu se clintea, cu excepția mișcării abia perceptibile pe care o făcea pieptul lui slăbuț. Acestea erau cele mai prețioase momente din viața ei, când își permitea luxul de a-și mângâia copilul fără a fi respinsă. În timp ce tot restul casei dormea, Ella stătea ore în șir în această mică celulă care avea gratii la unica ei fereastră ca să împiedice orice tentativă de evadare. Petrecuse multe nopți întunecate dezmiardându-l pe Solly, imaginându-și o zi în care el avea s-o privească și să-i zâmbească, în semn de recunoaștere și de dragoste împărtășită.

Era o speranță ridicolă. Mulți îi spusese ră asta. Însă Ella se agăța de ea oricum. Dacă i-ar fi dat drumul, se temea că ar fi căzut pradă disperării, pierzându-și orice cale de scăpare.

O singură bubuitură de tunet anunță ploaia. Nu începu să picure, ca apoi să se întetească, ci puhoiul se prăvăli brusc, violent, peste oraș.

Cât ai clipi, Ella se ridică din pat, înșfăcă halatul și ieși pe ușă când încă se mai lupta cu mânecile lui. În holul central domnea întunericul, însă fulgerele îl iluminară intermitent în timp ce ea se repezi către salonul din față.

Când pătrunse în încăpere, un fulger o orbi vreme de câteva clipe. Cu grijă, înaintă bâjbâind prin cameră către peretele vestic, unde ferestrele înalte erau deschise. Ploaia udase deja pervazul. Picioarele ei descoperiră că podeaua era udă și alunecoasă. Închise iute fereastra din colț și trecu la următoarea.

Continuă să le închidă, una câte una, zăgăzuind ploaia torențială. Trăsnetele reliefa crăpături pe cerul întunecat. Un vânt turbat zgâlțâia crestele copacilor. Rufele cuiva fuseseră smulse de pe sârmă și acum erau purtate de-a lungul străzii, pantaloni și cămăși rostogolindu-se prin aer ca niște acrobați de circ.

După ce închise și ultima fereastră, se duse la ușa din față. Era pe latura de sud a casei, protejată de un balcon de la etaj, însă vântul suflase ploaia prin verandă și prin ușa cu plasă. Rafalele erau atât de puternice, încât Ella abia reuși să închidă ușa. Răsuci și încuietoea, o propti cu umărul câteva clipe, parcă pentru asigura că totul era în regulă apoi se întoarse.

El era pe ultima treaptă a scării, cu mâna pe balustradă, de parcă ar fi împietrit la vederea ei.

Aproape că dispărea în intervalele de întuneric dintre fulgerele orbitoare de lumină albastră, când cămașa lui părea neobișnuit de albă. Avea un singur nasture de la piept încheiat. Nu avusese timp să-și bage cămașa în pantaloni. Bretelele atârnavă ca două lațuri pe lângă coapsele lui. Era desculț.

Ella știa că probabil arăta cel puțin la fel de răvășită ca și el, dacă nu chiar și mai și. Bucle sălbatice îi încadrau fața, iar chica i se încâlcise ca o coamă. Ploaia îi umezise halatul, al cărui tiv i se lipea de glezne. Își simțea picioarele ude și lipicioase, amintindu-și astfel că era desculț.

Conștientiza toate acestea în câteva secunde, cu respirația tăiată. Un trăsnet căzu periculos de aproape, iar tunetul care urmă zgudui casa. Sticlăria și porțelanurile scoaseră un clinchet în dulapurile lor. Lustra din hol zăngăni. Ușa din spate se trânti zgomotos, ca un ecou al tunetului.

Iar ei rămaseră nemișcați, ochi în ochi. Ella avea senzația că inima ei era pe cale să plesnească.

— Până la urmă a izbucnit furtuna, spuse cu o voce

răgușită.

El îi susținu privirea încă o clipă, dând încet din cap:

— Nu chiar.

Ella trase convulsiv aer în piept, simțind că inima era pe cale să-i strivească plămânii, apoi le ordonă picioarelor să se pună în mișcare.

În timp ce trecea pe lângă el în drum spre camera ei, domnul Rainwater adăugă încetișor:

— Nu încă.

Imediat după ce micul dejun fu servit și bucătăria dereticată, Ella și Margaret ieșiră ca să adune rămășițele lăsate în urmă de furtună. Ella fu surprinsă să dea peste fratele Calvin, care aduna crengi rupte și le stivuia într-un șanț de la marginea proprietății.

Se uită acuzator la Margaret, însă slujnica ridică din umeri.

— N-am trimis io după el.

— Așa-i, doamnă Barron. Am venit de unul singur, sperând că pot să fiu de ajutor.

Se înduplecase și-l lăsase să vopsească obloanele. De asemenea, îl plătise să se ocupe de alte treburi care necesitau mai multă forță și timp decât dispunea ea.

— Nu-mi permit încă un angajat, îl avertiză, în timp ce el

tăia cu fierăstrăul o ramură frântă din nuc.

— E gratis. Vă sunt dator.

— Nu e...

— O să mai dureze până o să fim chit, doamnă Barron.

După ce creanga ruptă se desprinsese de trunchi, pastorul se întoarse s-o privească. Ea observă că albul unui ochi încă mai avea un pic de roșu în el. Dându-și seama că era vorba de o chestiune de onoare, încuviință din cap.

— Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor, frate Calvin.

— Furtuna aia a făcut mai multă gălăgie decât ploaie. Pământul abia dacă e un pic umed.

Ella auzise la radio că precipitațiile fuseseră nesemnificative, iar dramul de ploaie care căzuse nu apucase să înmoaie pământul întărit de soare. Nici vorbă să pună capăt secetei.

Pastorul făcu semn către șanț.

— Mai încolo o să le dau foc. Acum mai am de strâns crengi.

— Să veniți în bucătărie la prânz. Margaret o să vă dea de mâncare.

— Fasole din grădina dumneavoastră?

— Nu azi, replică ea zâmbind.

— Orice-o fi, eu vă mulțumesc, doamnă.

În restul dimineții, Ella trebăluie pe lângă casă, având grijă ca toate pervazurile și podelele care fuseseră udate de ploaie noaptea trecută să fie șterse. Constatând că draperiile din salon erau umede, le scutură și întoarse ventilatorul către ele ca să grăbească procesul de uscare.

Prânzul fu servit, însă avea atât de multe treburi, încât o lăsa pe Margaret să se ocupe de asta, apoi o trimise la magazin cu o listă lungă de cumpărături. Pe la patru, pe sobă fierbeau înăbușit cotlete de porc, iar Ella aducea ultimele retușuri unui sufleu de banane, când își dădu brusc seama că Solly nu mai era în bucătărie împreună cu ea.

— Solly!

Înși valvârtej din bucătărie și o luă la goană către ușa din față, pe care el se mai aventurase o dată în trecut.

— Aici.

Ea făcu repede cale-ntoarsă și se opri când ajunse la intrarea arcuită care dădea în salonul din spate. Domnul Rainwater era așezat pe podea, cu mai multe piese de domino înșirate în fața lui. Solly îl privea absorbit cum lua o piesă de domino și o așeza pe muchie, aliniind-o perfect cu cea de dinainte.

— Cum...

— Şşş. Băiatul e bine. Uitaţi-vă.

În alte condiţii, s-ar fi supărat că i se cerea să tacă, însă voia să înţeleagă de ce era Solly atât de concentrat, așa că pătrunse în încăpere şi se lăsă pe marginea celui mai apropiat scaun.

Domnul Rainwater continuă să adauge piese de domino în şirul şerpuitor pe care îl alcătuisese pe podeaua de lemn. Ochii lui Solly urmăreau atent fiecare mişcare a mâinilor lui.

— Am observat aseară cât de fascinat era de mosoarele de aţă. Cum le aşeza unul peste altul, într-o juxtapunere perfectă. Deşi domnul Rainwater vorbea cu Ella, nu ridică ochii s-o privească. Era la fel de absorbit de activitatea lui ca şi Solly. Văzându-l că face asta, mi-a dat o idee.

Ca să nu lase loc de false impresii, ea rosti încet:

— Face asta cu multe alte lucruri, domnule Rainwater. Scobitori. Nasturi. Capace de sticle. Orice care are o formă regulată.

În loc să-i scadă entuziasmul, așa cum se aşteptase, afirmaţia ei păru să-i valideze optimismul.

— Chiar așa?

Zâmbind, continuă să adauge piese de domino. Solly rămase în continuare captivat. Nu păru să observe că

genunchiul lui îl atinge pe cel al domnului Rainwater.

După ce toate piesele fură așezate, domnul Rainwater își retrase mâinile și rămase nemișcat.

Solly fixă șirul vreme de aproape un minut, apoi întinse arătătorul către ultima piesă așezată și o împinse. Aceasta se răsturnă și o împinse la rândul ei pe următoarea, până când toate fură culcate la pământ.

Ella se ridică.

— Vă mulțumesc pentru că ați avut grijă de el.

Domnul Rainwater ridică încet mâna, cu palma către ea.

— Așteptați. Încetișor, întinse mâinile și începu să întoarcă piesele de domino pe partea cealaltă, cu punctele în jos. Apoi le amestecă, de parcă ar fi fost pe cale să înceapă un joc. După ce le răsândi bine, se lăsă din nou pe spate: E rândul tău, Solly.

Băiatul rămase nemișcat multă vreme, privind piesele, apoi întinse mâna către una din ele și o așază în picioare.

Ella știa că băiatul ei nu reacționase la auzul numelui său, ci împins de acel imbold misterios care îl obliga să alinieze piesele de domino. Tocmai această trăsătură a lui, insistența asupra uniformității și a ordinii, precum și izbucnirile lui violente când lucrurile nu respectau aceste principii erau cele care o făcuseră să înțeleagă de la



început că el nu era asemenea altor copii. Copiii normali își lăsau jucăriile în dezordine.

— N-a fost mereu așa. Când domnul Rainwater își ridică privirea către ea, adăugă: Era un bebeluș complet normal. Mânca și dormea la ore regulate. Nu plângea decât când făcea pipi pe el sau îi era foame ori somn. În restul timpului era fericit. Reacționa normal la sunete și la voci. Dădea semne că ne recunoaște pe mine și pe tatăl lui, pe Margaret, chiriașii care locuiau aici pe vremea aceea. Ne jucam cu mâncarea, mă ascundeam după mâini. Râdea. La nouă luni se târa în patru labe și la treisprezece luni începea să meargă.

Era la fel ca orice alt bebeluș. Ba chiar excepțional într-un sens, cred, fiindcă l-am învățat să facă la oliță când avea doi ani, ceea ce e devreme pentru orice copil, mai ales pentru băieți. Așa am auzit. Ella privi în jos și își dădu seama că puștiul se agățase de șorțul ei cu ambele mâini. Îi descleștă pumnii, apoi netezi țesătura mototolită și continuă: Dar pe la doi ani, când majoritatea copiilor își afirmă independența și își dezvăluie personalitatea, Solly a părut să... se retragă. A început să nu mai răspundă când încercam să ne jucăm cu el. Odată ce atenția lui se fixa asupra unui lucru, nu-l mai puteam dezlipi de el și se

zbătea foarte tare când încercam s-o facem.

A început să fie din ce în ce mai puțin conștient de ce se întâmpla în jurul lui, iar crizele lui au devenit tot mai frecvente. Legănatul și bățăitul din mâini au devenit gesturi obișnuite. O vreme am reușit să-l opresc, dar apoi, cu fiecare zi ce trecea, băiatul meu scump și isteț a început să se îndepărteze de mine. Își ridică privirea din poală și se uită la Solly, care alinia piesele de domino. Până când a dispărut de tot. N-a mai venit înapoi, încheie ea ridicând din umeri.

Domnul Rainwater, care ascultase nemișcat, se uită și el la Solly.

— Murdy crede că ar trebui să fie internat undeva.

Ella regretă imediat că făcuse o excepție și renunțase la reticența ei obișnuită, vorbind deschis despre băiatul ei, așa că se replie în defensivă.

— Ați discutat despre copilul meu?

— L-am întrebat de ce e Solly așa.

— De ce?

— De ce am întrebat? Voiam să știu.

— Domnule Rainwater, curiozitatea dumneavoastră este...

— Nu curiozitate. Îngrijorarea.

— De ce să vă îngrijorați în legătură cu un băiat despre care, până acum o săptămână, nici nu știați că există?

— Pentru că prima oară când l-am văzut, tocmai vărsase pe el o oală cu apret fierbinte.

Ar fi preferat să mă preocupe soarta unui copil care se arsese? Nu. Chiar și așa, interesul lui o jignează. Crezuse că el era diferit de străinii care se holbau prosteste. Nu era. Pur și simplu era prea bine-crescut ca să pună întrebări grosolane și să se holbeze captivat sau cu aversiune. Era prea politicos ca să arate cu degetul și să râdă, să facă glume proaste și să fie crud. Dar să vorbească despre Solly pe la spatele ei cu doctorul era un gest la fel de vrednic de dispreț.

— Dacă voi ați să aflați ceva despre Solly, de ce nu m-ați întrebat pe mine?

— Fiindcă mi-am dat seama că ați reacționa exact cum o faceți acum.

Tonul lui rezonabil nu făcu decât să-i sublinieze și mai mult iritarea. Chiar așa, oare ce-i mai spusese doctorul? Era strigător la cer cum vorbeau despre ea. Simți un val de căldură înălțându-se dinspre guler, năpădindu-i gâtul și fața.

— Dacă n-a reușit el, doctorul v-a pus să mă convingeți

să-l internez pe Solly?

— Nu.

— N-o să-l închid niciodată pe Solly într-un ospiciu.

Bărbatul dădu din cap, însă Ella nu reuși să-și dea seama dacă era de acord cu ea sau dacă pur și simplu îi înțelegea sentimentele.

— O decizie foarte curajoasă.

Afirmația fu la fel de ambiguă ca și semnul din cap de mai devreme.

— În curând trebuie să pun masa, zise ea ridicându-se în picioare. Am multă treabă.

Îngenunche lângă Solly, gata să-l ia în brațe chiar și dacă ar fi făcut o criză. Trebuia să-l scoată din cameră și să-l ducă departe de domnul Rainwater.

Spre consternarea ei, chiriașul îi puse mâna pe braț.

— Vă rog. Priviți. Spuneți-mi ce observați.

Solly terminase de aranjat piesele de domino și acum studia șirul care făcea serpentine. În timp ce Ella îl urmărea, el împunse cu blândețe piesa din capăt. Nu dură decât câteva secunde ca să se răstoarne toate, cum se întâmplase și mai devreme.

— Uitați-vă la puncte, o îndemnă bărbatul.

Îi luă doar câteva momente să observe ce îi arăta el și,

când se întâmplă asta, i se făcu pielea de găină, iar inima îi tresăltă. Făcu un gest mic, involuntar de uimire. Piese de domino fuseseră amestecate pe podea cu fața în jos. Însă Solly le alesese una câte una și le aranjase în ordine crescătoare, de la cea goală până la cea cu șase-șase. Cu respirația întretăiată, se întoarse către domnul Rainwater.

— Cum l-ați învățat să facă asta?

Zâmbetul lui se lăți.

— Nu l-am învățat eu.

## Capitolul 7

— E un idiot savant.

Primiră vestea a doua zi după ce descoperiseră abilitatea extraordinară a lui Solly. În seara aceea, după cină, Ella și domnul Rainwater îl testaseră în repetate rânduri. Fără excepție, Solly aranjase piesele de domino în ordine crescătoare, cu toate că le selectase când erau cu fața în jos.

În dimineața următoare, după micul dejun, Ella o trimise pe Margaret la cabinetul doctorului cu un bilet în care descria întâmplarea din seara anterioară și îi solicita o

întrevedere.

Alesese să nu comunice prin telefon cu medicul deoarece nu avea încredere în centralistă, renumită pentru că trăgea cu urechea. Ella nu voia ca în oraș să circule bârfe despre Solly înainte ca ea să aibă o explicație pentru talentul său.

Oamenii se temeau de oricine ieșea din tipar. Unii erau deosebit de înguști la minte când venea vorba de semeni de-ai lor cu o dezvoltare întârziată, fiind convinși că aceștia trebuiau izolați pentru binele și siguranța celor din jur.

În copilărie, Ella cunoscuse un bărbat atins de mongolism, pe nume Dooley. Omul era inofensiv, ba chiar simpatic și prietenos. Îi lipsea însă discreția, iar atitudinea lui de o sinceritate dezarmantă le crea unora disconfort. Într-o zi, Dooley se aventurase – fără gânduri rele, credea Ella – în curtea unei văduve și privise prin fereastra dormitorului în timp ce femeia se dezbrăca. Aceasta începuse să țipe, iar Dooley fusese internat la un spital de nebuni din estul Texasului. Acolo și murise.

Ellei îi era teamă că Solly putea avea aceeași soartă. Un singur gest, cum fusese privitul pe furiș al lui Dooley, ar fi putut să ducă la internarea băiatului. Așa că îl păzea

neobosit, știind că era nevoie de un singur incident pentru a provoca un val de suspiciune și frică împotriva fiului său.

Doctorul Kincaid trimisese vorbă prin Margaret că îi putea primi la ora trei, adică după program. Domnul Rainwater se oferise să-i însoțească, iar Ella acceptase. La urma urmei, el fusese cel care descoperise abilitatea lui Solly. Plecară spre oraș cu mașina lui.

Doamna Kincaid îi invitasese într-un cabinet înghesuit, anunțându-i că doctorul urma să-i primească în curând. Se oferise să le aducă ceva de băut, însă amândoi refuzaseră. În schimb, Ella acceptase o acadea pentru Solly. Așteptau de un minut sau două când doctorul intră în încăpere, aducând cu el un joc de domino.

Ella simțise cum îi creștea pulsul în timp ce domnul Rainwater parcursese ritualul, amestecând și întorcând piesele de domino cu fața în jos pe biroul uzat al medicului. Solly procedase însă aidoma celorlalte dăți. Doctorul Kincaid dăduse din cap uluit, apoi se lăsase pe spate în scaunul său scârțâitor și rostise acele cuvinte neașteptate și ofensatoare.

— Idiot savant? repetă Ella.

Remarcând reacția ei negativă, doctorul spuse:

— E un termen neplăcut, știu. Dar, până când

comunitatea medicală va veni cu unul mai bun, așa se numește această anomalie.

— Anomalie, spuse ea, cântărind cuvântul. Ce este, mai precis?

— Mai precis, nu știe nimeni. Doctorul Kincaid arată cu degetul spre cartea de medicină ce stătea deschisă pe biroul său. Sunteți familiarizați cu termenul IQ, coeficient de inteligență? Este un concept relativ nou care se referă la măsurarea capacității mentale.

Ella și domnul Rainwater răspunseră că auziseră de el.

— Astăzi, am cataloga o persoană cu un IQ de douăzeci sau mai puțin drept retardată mental și needucabilă. Însă, vreme de secole, oamenii cu capacități mentale limitate erau cunoscuți drept „idioti”. Doctorul își puse ochelarii pe nas și începu să citească din carte: „În ultima parte a secolului al XIX-lea, un medic german a studiat persoane diagnosticate cu retard mental clasic, care erau așa fie din naștere, fie ca urmare a unui accident, și care posedau, în același timp, abilități nefirești, ba chiar miraculoase. Adesea era vorba de talent la matematică, la muzică sau de o memorie extraordinară. Astfel, doctorul a combinat termenul folosit pentru persoanele cu inteligență foarte scăzută cu termenul franțuzesc care desemnează o



persoană foarte instruită, creând expresia «idiot savant»”.

— Și asta e Solly?

Deși Ella găsea termenul supărător, voia să știe mai multe.

Doctorul Kincaid își scoase ochelarii.

— Nu știu sigur, doamnă Barron. Sunt un simplu medic de țară. Am auzit de idioți savanți, dar, până să primesc bilețelul de la dumneavoastră, știam foarte puține lucruri despre această categorie. Am căutat mai multe informații înainte de întrevvedere noastră și, sincer, sunt în continuare nelămurit. Cercetarea mea nu a scos multe la iveală. Informațiile sunt puține și adesea contradictorii. Numai o mână de doctori în toată lumea au tratat astfel de oameni, și nici ei nu știu de ce pacienții prezintă caracteristici atât de contradictorii. De fapt, nimeni nu a formulat o explicație definitivă cu privire la cauzele sindromului. Se întâmplă ceva în uter în timp ce se formează creierul, sau cauzele sunt postnatale? Are la origine o traumă craniană, una emoțională sau impactul mediului? Încheie Kinkaid ridicând din umeri.

Ella ezită o clipă, apoi spuse:

— Rar trece o zi fără să mă întreb dacă nu cumva Solly este așa din cauza mea, din cauza a ceva ce am făcut sau

nu am făcut, fie înainte să se nască, fie după.

Era o mărturisire greu de rostit. Doctorul Kincaid îi zâmbi cu blândețe.

— Vă asigur că nu e vorba de ceva ce ați făcut dumneavoastră, doamnă Barron. Dacă problema a apărut câtă vreme copilul a fost în uter, atunci a fost vorba de un accident natural, ce nu putea fi evitat. V-am asistat la naștere și nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Iar dacă Solly ar fi avut un accident sau o boală suficient de gravă încât să-i afecteze creierul, ați fi știut. Teoriile cu privire la cauzele acestei tulburări sunt atât de variate, încât niciuna nu este credibilă. Cel puțin, nu în opinia mea. Dar, dacă ar trebui să aleg o posibilă explicație, aș spune că în perioada de formare a fătului se întâmplă ceva ce nu se manifestă neapărat în fragedă pruncie.

— La început, Solly s-a dezvoltat ca toți ceilalți copii.

Doctorul Kincaid puse mâna peste cartea deschisă.

— Conform statisticilor, simptomele încep să apară de obicei în preajma vârstei pe care o avea și Solly când ați observat primele semne.

Domnul Rainwater vorbi pentru prima oară de când se aflau în cabinet.

— Ciudat. Că niște medici străluciți nu pot să identifice

cauza.

— Atunci când nu pot explica o anomalie, ei o pun pe seama supranaturalului. Unii speculează că natura cauzei este spirituală și că idioții savanți sunt conectați direct la mintea lui Dumnezeu. Ei consideră că oamenii ca Solly gândesc la un cu totul alt nivel decât noi și că, din acest motiv, nu sunt conștienți de ce e în jurul lor, de prezența altor oameni, și nu reacționează la stimuli. Doctorul zâmbi din nou către Ella. Poate că v-ar alina să priviți situația lui Solly din perspectiva asta, să vă gândiți că fiul dumneavoastră e în strânsă legătură cu Dumnezeu și cu îngerii.

— Nu vreau să fiu alinată, domnule doctor. Vreau să aflu care este potențialul lui Solly și ce fel de viață poate avea. Vreau să știu ce pot face ca să-i dau șansa să-și atingă potențialul.

Ella își privi fiul care se legăna de la mijloc în sus, râcâind un nasture și lingând acadeaua. Era cufundat într-o lume la care ea nu avea acces. Domnul Rainwater puse întrebarea ce se conturase și în mintea ei.

— Oamenii ăștia se vindecă vreodată, Murdy? Dacă sunt ajutați, pot duce o viață normală?

Doctorul Kincaid consultă din nou cartea, însă Ella se

gândi că încerca să câștige timp, fără să caute de fapt un răspuns.

— Cazurile documentate se numără pe degetele de la o mână. Criteriile pe baza cărora se pune diagnosticul sunt controversate și se schimbă permanent. Singurul lucru pe care aceste cazuri îl au în comun este faptul că nu se aseamănă. Fiecare caz e diferit. Variaza și simptomele, și gravitatea lor. Unii dintre cei afectați învață să vorbească și pot comunica, însă limitat. Foarte rar găsesc o întrebuințare practică pentru cunoștințele lor superioare.

Domnul Rainwater îl rugă să dezvolte. După o clipă de gândire, doctorul spuse:

— De exemplu, un individ care a demonstrat că are o putere de memorare uriașă poate recita fără greșală o piesă de-a lui Shakespeare pe care a citit-o o singură dată. Nu face acest lucru din niciun alt motiv decât că poate. Nu memorează piesa pentru că vrea s-o știe pe dinafară. Nu o citește pentru că este curios cum se termină. Nu e interesat în niciun fel de operă. Cuvintele nu înseamnă pentru el mai mult decât ar însemna o pagină din cartea de telefoane. E suficient s-o citească o dată ca s-o știe pe de rost. Nu e un gest pe care îl face pentru a se distra sau pentru a se cultiva.

— Dar poate citi Shakespeare, sublinie Ella.

Doctorul detectă o undă de speranță în tonul ei, și păru nefericit s-o risipească.

— Unii pot citi, doamnă Barron, așa este. Alții nu pot nici să citească, nici să vorbească, nu comunică în niciun fel, dar, în mod miraculos, pot cânta la pian compoziții dificile după ce le-au ascultat o singură dată. Unii sunt la fel de retrași ca Solly, chiar recalcitranți la atingere, ca el. Și totuși, pot rezolva probleme complicate de matematică într-o clipă, în condițiile în care un matematician talentat ar lucra la ele zile la rând. Medicul își ridică mâinile cu palmele în sus și adăugă: Adevărul e că sunt încântat că ați descoperit talentul special al lui Solly. Dar nu-l pot explica și nici nu pot specula cât de mult îi va fi de folos. Nu aș îndrăzni să vă dau speranțe false, spunându-vă că va învăța să vorbească. Pur și simplu nu știu, doamnă Barron. Și mă tem că nimeni altcineva nu știe.

Opinia doctorului Kincaid despre starea lui Solly ar fi trebuit să-i risipească entuziasmul Ellei, însă ea nu cedă. Considera că trecuse o piatră de hotar co-losală în încercarea de a ajunge la fiul său. Abilitatea incredibilă a lui Solly reprezenta, pentru ea, o fisură mică în zidul care-i baricada mintea și personalitatea, își propuse să lărgască

spărtura suficient cât să poată pătrunde dincolo. În adâncul sufletului, Ella spera să găsească o cale de comunicare cu el, indiferent cât de rudimentară.

În fiecare zi își fura din timpul de lucru ca să stea cu el. Desena pe foi de hârtie seturi de puncte asemenea celor de pe piesele de domino, apoi îi dădea creionul lui Solly, sperând că băiatul va desena, la rândul lui, grupuri de puncte și că va învăța, pornind de aici, că un Set de puncte reprezintă un număr și că numerele pot fi adunate sau scăzute pentru a da naștere altor numere.

Dar Solly nu ridică niciodată creionul și nu arată niciun interes pentru desenarea punctelor pe hârtie. Atunci când Ella îi apucă mânuța în propria mână pentru a-i ghida creionul, puștiul avu o izbucnire de mânie. O lovi cu capul, provocându-i o vânătaie pe bărbie care fu vizibilă zile la rând. Pentru moment, Ella renunță la ideea de a-l învăța să deseneze puncte și reveni la piesele de domino. Jocul îl ținea pe Solly liniștit, iar pe ea, încrezătoare într-un nou progres.

Într-o seară, în timp ce băiatul înșira piese de domino pe podeaua din bucătărie, iar Ella împăturea prosoape și haine, domnul Rainwater intră aducându-și ceașca de cafea.

— Văd că Solly nu și-a pierdut interesul, remarcă el.

— Nu, dar nici n-a avansat.

Ella îi mărturisi cât de frustrată era că băiatul nu înțelesese că putea desena punctele de domino pe hârtie.

— Speram să priceapă că punctele reprezintă un număr și că numerele au o semnificație.

— Poate că înțelege asta. Dacă nu ar înțelege, de ce-ar așeza mereu piesele de domino în ordine?

Ella nu avea un răspuns.

— V-ar deranja dacă aș lucra cu el? o întreabă domnul Rainwater.

— Să lucrați cum?

Bărbatul ridică din umeri.

— Nu știu încă, va trebui să mă gândesc.

Răspunsul lui vag o neliniști. Era cât pe-acum să-l refuze, însă își aminti ce frumos se purtase cu băiatul. Interesul său pentru băiat părea sincer și altruist. În plus, era deosebit de răbdător, iar lucrul cu Solly presupunea enorm de multă răbdare, ceea ce ei îi lipsea uneori. Se mai gândi și la ziua în care îl găsise în grădină plivind buruienile, pentru că nu avea altceva mai bun de făcut. Domnul Rainwater avea nevoie să se simtă util.

Îi acceptă propunerea, însă cu o condiție:

— Dacă Solly devine neliniștit...

— Mă opresc imediat. Promit.

Trei zile mai târziu, Ella se întoarce din grădină cu șorțul plin de dovlecei și roșii proaspăt culese și le răsturnă pe masă. Margaret curăța cartofi.

— O să se strice roșiile până apucăm noi să le mâncăm pe toate.

— Și am pus deja multe la borcan. Adaugă-le pe astea la pachetele pentru mahala. Și alea trei ouă. O să primim ouă proaspete mâine-dimineață, așa că nu mai avem nevoie de ele.

— Așa oi face, coniță.

Ella verifică puiul împănat cu turte de mălai condimentate, care aștepta să fie fript.

— Ai pus sare?

— Da, și piper pe o bucată. Coanelor bătrâne nu le place piperu, dar lu' domnu' Rainwater, da.

Ella își dădu la o parte câteva fire de păr care se desprinseseră din coc.

— Solly încă e cu el?

— În salonul din spate, face lecții.

— Una din noi va trebui să se ducă mâine la magazin, spuse Ella uitându-se în răcitor. Adu-mi aminte să pun și



unt pe lista de cumpărături.

— E cumsecade domnu' Rainwater că are atâta grijă de Solly al nostru. De ce credeți că face asta?

— Avem nevoie și de maioneză. Și de salam. Dacă te duci tu, roagă-l pe domnul Randall să-l taie în felii mai subțiri decât data trecută, te rog.

— Chiar că-i diferit.

Ella știa că Margaret nu se referise la băcan. Închise ușa răcitorului și se întoarse cu fața la slujnică.

— Diferit?

— Diferit de domnul Barron.

Tânăra femeie se duse la chiuvetă, se spală pe mâini, apoi spuse:

— Domnul Rainwater e brunet. Și deșirat. Domnul Barron era mai scund, mai îndesat și avea păr deschis la culoare. Își șterse mâinile și se îndreptă spre ușă. Mă duc să văd ce face Solly, pe urmă pregătesc dovlecelul pentru copt.

— Nu spusei de înfățișare.

Prefăcându-se că nu auzise mormăiala slujnicei, Ella își continuă drumul spre salon. Solly și domnul Rainwater stăteau unul lângă altul, la masa la care surorile Dunne jucau adesea gin rummy.

Când o auzi intrând, domnul Rainwater își ridică privirea și-i zâmbi.

— Cred că vă înșelați.

— În legătură cu ce?

— Cred că Solly pricepe conceptul de numere. Priviți.

Ella se apropie. Pe tablă fuseseră împrăștiate, cu fața în jos, cărțile de joc dintr-un pachet. Doiarii erau deja stivuiți, la fel și treiarii și pătrarii. Sub privirea atentă a mamei sale, Solly alese cinciarii dintre cărțile împrăștiate, începând cu trefla, apoi pica, cupa și caroul la final. Băiatul alinie marginile cărților cu grijă și le așeză lângă grupurile de patru. Făcu la fel cu șase și șapte, alegându-le fără să le vadă dinainte și în aceeași ordine.

Ella nu păru la fel de entuziastă.

— Ține minte unde se află cărțile pe masă. Este un miracol, dar nu învață ceva cu adevărat. Nu face decât să potrivească desenul de pe cartea cu treflă cu dese-nul de pe cartea cu pică și așa mai departe. Ce face el nu are nicio legătură cu cantitățile și relațiile dintre cantități.

— Nu sunt atât de sigur. Spre deosebire de piesele de domino, cărțile au numerele imprimate pe ele.

— Și asta schimbă situația?

— Cred că da. Priviți mai departe.

Solly continuă să grupeze cărțile și puse decarii lângă nouari. Apoi se dădu deoparte și începu să se legene.

Ella îl privi pe domnul Rainwater, apoi se uită la cărțile care zăceau pe masă cu fața în jos.

— Nu a aranjat așii și nici cărțile cu fețe.

— Nu au numere.

Tânăra femeie se așeză pe scaunul de lângă Solly, vizavi de domnul Rainwater. Adună toate cărțile de joc – și pe cele stivuite de băiat, și pe cele împrăștiate pe masă – și le amestecă, apoi le întinse, mai întâi cu fața în sus, apoi le întoarse pe toate cele cincizeci și două.

Solly privea cu atenție. Când fuseră toate întoarse cu fața în jos, împinse la o parte mâinile Ellei ca să poată începe. Strânse toți doiarii și continuă până când ajunse la decari, pe care îi stivui și-i așeză frumos lângă grămăjoarele de nouă. Lăsă neatinse cărțile cu fețe și așii.

Domnul Rainwater se uită la Ella, cu sprâncenele ridicate.

— Înțelege că cifrele arată câte simboluri sunt desenate pe fiecare carte și știe succesiunea numerelor. Patru e mai mare decât trei.

— Posibil, murmură ea, încă nesigură.

— Chiar înțelege.

— De unde știți?

— Înainte să veniți, am scos pătrarii din teancul de cărți. Solly s-a oprit la cifra trei și nu a continuat să facă grămăjoare decât după ce i-am dat înapoi pătrarii. Am repetat experimentul cu optarii. S-a oprit la șapte, a întins mâna spre buzunarul hainei mele și a scos optarii, apoi i-a aranjat în ordinea cu care ne-a obișnuit: treflă, pică, cupă, care, și apoi a mers mai departe.

Mai șocant decât descoperirea că Solly înțelegea numerele i se părea Ellei faptul că atinsese voluntar pe cineva.

— A băgat mâna în buzunarul dumneavoastră?

— Fără să-l îndrum în vreun fel, replică domnul Rainwater zâmbind.

Ella își îndreptă privirea înapoi către băiat. Din reflex, îi mângâie obrazul și-i spuse:

— Bravo, Solly.

Puștiul îi împinse mâna, dar mama lui speră ca el să-i fi înregistrat mândria și dragostea undeva într-un colțișor ascuns al minții.

Uitându-se înapoi la bărbatul aflat de partea cealaltă a mesei, i se adresă:

— Vă mulțumesc pentru că petreceți atât de mult timp

cu el.

— Cu plăcere.

— Dacă învață să recunoască numerele, dacă va înțelege raporturile dintre ele, ar putea învăța apoi același lucru cu literele. Ar putea învăța să facă exerciții simple de aritmetică, ar putea învăța să citească.

— Așa mă gândesc și eu.

— Măcar există o speranță. Întotdeauna există o speranță, nu-i așa?

Zâmbetul lui păli, însă doar pentru o clipă.

— Nu întotdeauna. Dar uneori, da.

În dimineața următoare, Margaret dădu buzna pe ușă în timp ce Ella strângea masa după micul dejun. Pălăria slujnicei alunecase într-o parte, fața ei strălucea de transpirație și abia putea respira.

— Ce Dumnezeu se întâmplă? exclamă Ella.

— Așa ceva... pufni domnișoara Violet.

Cele două surori rămăseseră perplexe, holbându-se înspăimântate la femeia de culoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă și domnul Rainwater, ridicându-se.

— Auzii un zvon la magazin, spuse Margaret gâfâind. E bucluc acasă la Thompson.

— La Ollie și Lola?

— Da. La prietenii dumneavoastră.

— Trebuie să merg acolo. Cu sufletul la gură, Ella își scoase șorțul și i-l întinse slujnicei în timp ce se strecura prin ușa dintre salon și bucătărie. Își puse pălăria, apoi se aplecă și-l ridică pe Solly, care stătuse până atunci pe scaun lovind marginea mesei cu lingura de cereale. Termină tu de strâns, Margaret. Și așază cumpărăturile. Dacă nu mă întorc până la prânz...

— Mergeți fără grijă. Mă ocup eu de tot, chiar dacă nu le place coanelor bătrâne.

— Vă duc eu cu mașina.

Vorbise domnul Rainwater, care le urmărise până în bucătărie.

— Nu, o să iau mașina mea.

— Nu ați mai pornit mașina de...

— Pot conduce și singură, Margaret, i-o tăie Ella.

— Dar mașina mea e parcată chiar în față.

Ella își mută privirea de la slujnică la chiriaș. Cel din urmă făcuse gestul amabil de a-i oferi mașina, care era mai nouă, mai sigură și accesibilă.

— Mulțumesc, domnule Rainwater.

I-o luă înainte pe hol, cărându-l pe Solly, care îi lovea

acum umărul cu lingurița.

## Capitolul 8

— Sunt prietenii dumneavoastră?

Ella îl așezase pe Solly în față, între ea și domnul Rainwater. Îi explicase bărbatului cum să iasă din oraș. Chiriașul ei conducea cu viteză, mult mai repede decât ar fi îndrăznit ea să apese pedala vechiului său Ford.

— Am fost colegi de școală, dar ei au abandonat într-azecea. Tatăl lui Ollie a murit, lăsându-i pe mână ferma. Era cel mai mic dintre copii și singurul băiat. Toate surorile lui erau măritate și plecate de mult de-acasă. Nu încăpea îndoială că el și Lola se vor căsători la un moment dat, întrucât se iubeau practic dintotdeauna. Când Ollie a renunțat la școală, Lola a insistat să-și oficializeze relația, ca să-l poată ajuta cu ferma. Au patru copii acum. Sunt oameni buni. Ia-o la dreapta la următoarea intersecție.

Drumul era nepavat și mărginit de buruieni înalte, crescute în șanțuri. Dincolo de acestea se întindeau lanurile de grâne care se chinuiau să supraviețuiască în pământul arid, despărțite prin garduri de sârmă ghimpată

de câmpurile de bumbac, cules de muncitori încovoiați care cărau în spate saci plini.

Deși nu era nici ora zece, Ella socoti că temperatura depășise 30 de grade. Erau nevoiți să țină geamurile de la mașină deschise. Vântul fierbinte ridicase nisipul în aer, îi răsturnase pălăria și-i încurcase părul, însă ea abia observase.

Se gândea la prietenii ei și la necazul lor. Lola căpătase proporții considerabile cu fiecare nouă sarcină, iar strungăreața i se lățise în timp. Cu toate astea, era unul dintre cei mai fericiți oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Își iubea soțul, copiii și era mulțumită de viața pe care o avea. Ella spera ca firea ei veselă să ajute familia să treacă acest hop.

Ollie era pâinea lui Dumnezeu. Avea urechi clăpăuge și suflet mare. În școală, trecuse cu greu clasa în fiecare an, din cauza absențelor. Lipsise mult pentru că-și ajuta părinții la fermă: mulgea toată cireada și ținea locul curat. Renunțase la școală din proprie inițiativă. Practica îi folosise mai mult decât învățătura, iar experiența lui dăduse roade. Era mândru de felul în care prosperase ferma sub conducerea lui. Asta până în urmă cu câțiva ani, când trebuise să se împrumute ca să-și susțină familia și



cireada până la terminarea secetei. Aștepta ca pășunea lui să înverzească din nou. Fusese nevoit să vândă la un preț mic puținul lapte pe care-l mai obținea de la vacile subnutrite, ceea ce îl obligase să mai ia un împrumut. Cercul vicios în care intrase îi copleșise cu datoriile pe el și pe Lola, iar acum erau în pericol să-și piardă ferma.

Ar fi putut profita de programul DRS ca să-și vândă cireada foarte ieftin, însă care ar fi fost costul emoțional?

— Mă tem că am ajuns prea târziu, spuse domnul Rainwater.

Ella observă, în timp ce bărbatul rostea aceste cuvinte, un nor de praf ridicându-se de pe drum.

— Ce e asta?

— Un convoi, bănuiesc.

Parcurseră repede distanța până la coloana de praf și aproape că intrară în ea înainte să distingă mașinile, în frunte era un camion cu remorcă în care erau înghesuite vite. În urma lui mergeau trei mașini negre, toate cu embleme pe portiere și cu bărbați încruntați înăuntru. Pe treapta primului automobil stătea un bărbat care ținea o carabină proptită de umăr, îndreptată spre o fereastră deschisă.

— Sunt...

— Țintași, spuse domnul Rainwater.

Zgomotul mașinilor fu acoperit pentru o clipă de un alt sunet, și Ella crezu inițial că era vorba de o explozie la un motor. Domnul Rainwater înjură printre dinți, iar femeia îi observă mâinile încleștate pe volan și fălcile încordate.

— Ce e zgomotul ăla?

— Foc de armă.

Se întoarse și văzu mașinile guvernamentale dispărând după o ridicătură de pământ. Împușcăturile nu veneau de acolo. Așadar, cine trăgea? Teama îi puse Ellei un nod în gât. Ca să-l înlăture, murmură:

— E diferit de ce s-a întâmplat la Pritchett. Când domnul Rainwater îi aruncă o privire sugestivă, Ella continuă, parcă încercând să-și alunge presimțirile: Atunci au fost de vină oamenii din mahala. Dar niciunul dintre ei nu s-ar aventura atât de departe. Nici n-ar avea cum să ajungă până aici. Deci, cine trage? Și de ce?

Era încă afectată de imaginile cu femeii și copiii răniți. Își aminti relatarea fratelui Calvin despre copilașul care fusese smuls din brațele doamnei Pritchett în timp ce șeriful Anderson și oamenii lui ridicaseră din umeri. Dintr-odată, se temu foarte tare pentru prietenii săi.

— Grăbiți-vă, îl îndemnă ea, aplecându-se înainte, ca și

când ar fi poruncit mașinii să meargă mai repede. E la cotitura următoare.

Cu o clipă înainte ca domnul Rainwater să intre pe drumul ce ducea spre ferma familiei Thompson, o camionetă apăru în viteză din sens opus și se îndreptă direct către ei. Mașina derapă pe nisip și, până să se redreseze, mai mulți bărbați dinăuntru fură la un pas să cadă. Camioneta rămase pe direcția lor până în ultimul moment, când, cu un claxonat puternic, devie brusc și șterse din lateral automobilul domnului Rainwater.

Ella îl recunoscuse pe omul de la volan: Conrad Ellis. Înghesuți lângă el mai erau trei bărbați. Vreo doisprezece stăteau în spate, ținându-se unul de celălalt pentru echilibru. Nici unuia nu părea să-i pese că ar fi putut să cadă. Râdeau, răcneau și trăgeau cu pistoalele și carabinele în aer.

Domnul Rainwater viră la stânga pe două roți, azvârlindu-l pe Solly peste Ella, iar pe ea izbind-o de portieră. Între drumul principal și fermă era vreo jumătate de kilometru. Bărbatul continuă să accelereze până când ajunseră în dreptul unei pășuni unde fusese săpată o groapă mare. Frână brusc. Mașina derapă câțiva metri înainte să se oprească.

Chiriașul ieși din mașină și ocoli capota ca să examineze groapa cu cadavre. Solly părea mulțumit că are ocazia să-și ciocnească călcâiele pantofilor, așa că Ella coborî la rândul ei din vehicul.

Fratele Calvin relatase cu lux de amănunte incidentul de la ferma familiei Pritchett, însă nicio descriere nu o putea pregăti pe Ella pentru imaginea ce i se desfășura acum în fața ochilor. Câteva zeci de vite costelive fuseseră mânate în groapă și împușcate în cap, unele de mai multe ori. Căzuseră una peste cealaltă, cu picioarele încurcate. Era o priveliște revoltătoare.

— Ce blestemăție!

Ella își dădu seama că domnul Rainwater vorbea singur. Oricum, ce ar fi putut adăuga? Ferindu-și ochii de soarele puternic, privi spre crângul de sălcii, unde erau parcate două tractoare cu încărcătoare frontale. Șoferii luaseră o pauză și stăteau la umbră.

Unul din ei fuma o țigară. Celălalt ațipise cu pălăria trasă peste față.

Încercă să se convingă de faptul că aceștia, ca și țintașii, nu făceau decât să-și câștige traiul într-o perioadă cu economia la pământ. Nu ei inventaseră politica pe care erau plătiți s-o implementeze și probabil că nici n-o

înțelegeau foarte bine. Erau doar niște oameni care făceau o muncă grea, în vremuri foarte grele.

Cu toate astea, i se părea că ei erau dușmanul.

Se întoarse și-l verifică pe Solly, care își pocnea în continuare călcâiele unul de celălalt, apoi o luă spre casa din față. Soarele ardea puternic deasupra capului ei, amintindu-i că-și uitase pălăria în mașină. Nu se întoarse să și-o ia.

Un gard alb din țărugi delimita curtea din față. Casa era și ea albă, însă acum părea năpădită de puncte negre. Ella își dădu seama cu groază că era vorba de găuri de gloanțe. Când ajunse la gard, văzu că poarta fusese smulsă și aruncată peste un mușuroi de furnici roșii, care mișunau turbate. Păși cu grijă peste ceea ce rămăsese din movilița de pământ.

Lola ședea în leagănul din tindă și plângea cu fața îngropată în șorț. Doi copii cu fețe grave stăteau de o parte și de alta a ei. Băiatul, mai mare, nu plânse, însă expresia amară de pe chipul lui contrasta cu vârsta sa fragedă.

Fetița își așezase mâna peste genunchiul mamei. Urme de lacrimi îi brăzdau obraji. Se opri din plâns când o văzuse pe Ella traversând curtea și urcând treptele spre

cerdac.

— Ollie.

Bărbatul stătea pe ultima treaptă, cocoșat, sprijinit cu cizmele de treapta de dedesubt. O țigară pe jumătate fumată, cu scrumul nescuturat, îi ieșea dintre buze. Un pistol Colt îi atârna în mână dreaptă, gata să-i scape. Se uita în gol și nu părea conștient de prezența Ellei, însă, când tânăra femeie îi rosti numele, își ridică privirea chinuită spre ea.

— Ella. Revenind cu picioarele pe pământ, Ollie își scoase țigara din gură și se aplecă s-o stingă. Spune-mi ce faci aici?

— Am venit... M-am gândit că sunteți supărați. Am venit să vă ajut cum pot.

Privirea lui se îndreptă către mașina parcată pe drumeag, destul de departe de casă. Îl zări pe domnul Rainwater, care se uita pierdut la craterul din pășune.

— Cine e acolo?

Deși domnul Rainwater nu-i putea auzi, în clipa în care Ollie întrebă de el, se întoarse cu spatele la priveliștea înfiorătoare și porni spre casă.

— Un văr îndepărtat de-al doctorului Kincaid. Stă în oraș o vreme. A închiriat o cameră la mine.

Îl urmăriră pe domnul Rainwater venind pe cărare și trecând de poarta distrusă. În timp ce intra în curte, Ella descoperi șocată cât de slab era chiriașul său în comparație cu Ollie.

— Domnule Thompson, spuse el apropiindu-se. David Rainwater.

Ollie se uită la mâna care-i fusese întinsă, parcă neștiind ce să facă. Apoi își mută revolverul în stânga și-i strânse mâna.

— Ollie Thompson.

— Regret că ne întâlnim în asemenea circumstanțe.

— Da, și eu.

Ollie făcu un efort și se ridică. Chiar și stând în picioare, lăsa impresia că pe umerii lui apăsa o greutate uriașă.

— Am văzut camionul cu vite. V-au oferit un preț corect? Întrebă domnul Rainwater.

— Prețul pieței. Șaisprezece pe cap de vită, plus un bonus de trei dolari de fiecare. Chiar și pentru viței.

Mă bucur că am obținut atâta. Făcusem cerere pentru ajutor. Dar, la dracu', a fost oribil.

Ella îi lăasă pe bărbați să-și continue conversația și se apropie de leagăn. Lola își șterse lacrimile și, uitându-se la musafiră, afișă o versiune mai palidă a zâmbetului ei cu

strungăreață. Își bătu pe spate băiatul.

— Șterge-o. Las-o pe doamna Barron să stea jos.

Băiatul părăsi leagănul și sări pe iarbă. Cu mâinile îndesate în buzunarele pantalonilor, dispăru după casă.

— E supărat, spuse Lola când Ella se așeză lângă ea. Sper că o să-i treacă. Privindu-l pe Ollie, adăugă cu glas scăzut: Sper că și lui taică-su o să-i treacă.

Ella îi zâmbi fetiței, care-i surâse înapoi timid, apoi își sprijini capul de brațul rotofei al Lolei.

— Unde sunt ceilalți copii?

— Am sunat-o pe mama de dimineață și am rugat-o să-i țină la ea până îngropăm vitele. Ăștia doi sunt deja foarte afectați. Nu voiam ca și cei mai mici să rămână marcați pe viață văzând ceva ce nu pot înțelege.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

— Tipii cu tractoarele au ajuns aici când s-a crăpat de ziuă și au săpat groapa. Apoi, au venit oamenii de la guvern și au sortat vitele. Le-au pus în camion pe cele mai sănătoase. Restul... Făcu semn către groapă.

— Patruzeci de capete, spuse Ollie cu lacrimi în ochi. Am luat bani pe ele, nu aveam de ales. Trebuie să plătesc împrumutul, altfel pierd locul ăsta. A fost al lui taică-meu.



Trebuia să-l salvez.

Ollie nu mai putu continua, așa că o făcu Lola:

— Cum le-au băgat în groapă, au și început să tragă.

Săracele vaci și vițeei lor.

Începu să plângă cu foc. Ella o apucă de umeri.

— Dar cu camioneta plină de agitatori ce-a fost? L-am văzut pe Conrad pe drum, spuse Ella, lămurind întrebarea domnului Rainwater.

Ollie tuși și scuipă în noroiul de la marginea tindei.

— Țărănoi alb, fiu de cățea!

— Ollie, îl atenționează Lola, făcând semn spre fetiță.

— Ei bine, este. La câți bani au el și tac-su, sunt niște gunoaie. Toată ramura asta a familiei Ellis e putredă. Până la ultimul, lua-i-ar naiba.

— Ce căutau aici? se interesă domnul Rainwater.

— Eu cred că fricoșii aia de la guvern i-au adus pentru orice eventualitate, mormăi Ollie scuipând din nou.

— Ce eventualitate?

— Am încercat să mă tocmesc cu șeful lor. I-am zis că nu e nevoie să-și aducă țintașii, că mă descurc singur cu vitele. I-am zis că le-aș duce pe cele mai zdravene în mahala, ca oamenii ăia să aibă măcar de o masă bună pentru copiii lor. Dar nu. Cică are ordine să împuște și să

îngroape vitele costelive și că asta o să facă, iar eu nu-l pot opri. În regulă, am zis. Vezi-ți de treabă în continuare, fii curva guvernului. Sigur, și eu sunt o curvă, doar am luat cecul ăla nenorocit, încheie Ollie ștergându-și lacrimile.

— Încetează chiar acum, Ollie Thompson. Ai făcut ce trebuia.

El își privi soția plin de regret.

— Nu zice c-a fost o faptă bună, Lola. Nu mă simt mai bine. Făcu o pauză, apoi continuă: Bănuiesc că omu nu m-a crezut pe cuvânt pentru că, în timp ce împușcau vitele, Conrad și gașca lui își țineau armele îndreptate spre noi, ca și când am fi încercat să-i oprim. Când s-a sfârșit totul, oamenii de la guvern au plecat. Înainte să se care, Conrad și ai lui au tras în casă.

Domnul Rainwater descoperi câteva găuri de glonț în lemnul casei.

— De ce?

— Din răutate, cred. Ollie își șterse nasul cu mâneca. Sau ca să mă sperie să nu fac nimic, ceea ce s-a și întâmplat. Privi în direcția în care dispăruse fiul său. Cred că l-am făcut pe fiu-meu să se rușineze de mine.

— Ce ai fi putut să faci, Ollie? întrebă Lola. Să te iei de Conrad, ca să ne împuște pe toți?

— Are dreptate, spuse domnul Rainwater. Având în vedere ce am auzit despre personajul ăsta, ar fi fost nesăbuit să-l provocați.

Ella le povesti ce se petrecuse atunci când domnul Pritchett încercase să-l înfrunte.

— Un martor ne-a descris cum a smuls copilul din brațele doamnei Pritchett.

— Dacă ar fi pus mâna pe Lola sau pe ceilalți copii, l-aș fi omorât, anunță Ollie.

Probabil că Lola observase privirea Ellei îndreptată spre pistolul din mâna lui Ollie. Îl luă peste picior, însă tonul ei trăda nervozitate.

— În realitate, n-ar putea împușca pe cineva.

— Pe naiba, n-aș putea. Jur pe ce am mai sfânt că l-aș fi împușcat, ripostă bărbatul.

Lola i se adresă domnului Rainwater:

— Unul dintre vițeeii care au fost împușcați n-a murit imediat. Conrad și gașca lui l-au auzit mugind. S-au așezat pe marginea gropii și au început să râdă și să arunce cu pietre în el.

— Cum spuneam, murmură Ollie, un gunoi.

— Ollie s-a dus în casă să-și ia pistolul ca să curme suferința bietului animal. Dar băieții lui Conrad nu l-au

lăsat să se apropie de groapă. Într-un final, vițelul a murit. Nu mai mugea. Conrad și prietenii lui s-au urcat în camionetă și-au plecat.

— Petrecerea s-a terminat.

Ella observase că, atunci când domnul Rainwater era foarte nervos, vorbea fără să-și miște buzele. Acum, bărbatul o surprinse studiindu-l, așa că își întoarse privirea spre Ollie, care spuse oftând:

— Vacile ar fi murit curând oricum. Nu aveam cum să le hrănesc. Erau leșinate de foame. Dar, vreau să mă înțelegeți, a fost oribil să le văd împușcate așa. Își întoarse capul spre crâng, unde cei doi tractoriști se pregăteau să se apuce din nou de treabă. Nu mai trebuie decât să stropească cu leșie și să arunce pământ în groapă.

Sub privirile lor, tractoarele prinseră din nou viață și se îndreptară cu zgomot spre groapa uriașă, pufăind și scoțând gaze de eșapament.

Ella își așeză mâna pe brațul Lolei.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Lola își șterse ochii cu șorțul și, spre surprinderea tuturor, începu să chicotească. Apoi își lăsă șorțul în jos și spuse:

— Poți să te așezi în genunchi și să-i mulțumești

Domnului că Ollie nu l-a împușcat pe Conrad Ellis între ochi.

Ella aprecie forța și umorul de nestăpânit al prietenei sale. Era sigură că, dacă ar fi trecut prin ce trecuse Lola în acea dimineață, nu ar fi putut nici măcar să încerce să glumească.

— Mă bucur și că nu a fost nevoit să împuște vițelul, adăugă Lola. Să omori un animal pentru hrană e una, dar să-l omori din orice alt motiv, e cu totul altceva. Odată a trebuit să curme viața unui cal bătrân, și a plâns trei nopți la rând din cauza asta.

Felul în care vorbea scotea la iveală dragostea ei pentru Ollie Thompson, care trecuse testul timpului. Cei doi schimbă priviri într-un fel atât de intim, încât Ella se simți ca un intrus. O trecu însă și un fior de invidie.

Leagănul se balansă încet când Ella se ridică.

— Am lăsat-o baltă pe Margaret, ar trebui să mă întorc acasă.

— Mulțumesc că ai venit, spuse Lola.

— Nu v-am ajutat cu nimic.

— Contează că ai venit. Lola îl privi pe domnul Rainwater. Nu am făcut cunoștință. Eu sunt Lola. Mulțumesc că ați condus-o pe Ella până aici.

— Cu plăcere, doamnă Thompson. Sper să vină zile mai bune.

Lola își strânse fetița la piept și-i sărută creștetul capului.

— Dacă vor fi mai bune, o să devin răsfățată, domnule Rainwater.

Bărbatul zâmbi; era limpede că-i plăcea atitudinea ei optimistă.

În acel moment, auziră cu toții mugetul unui vițel din groapă.

— Vai, Doamne, ai milă, gemu Lola.

Fetița începu să plângă. Băiatul, care fugise, reapăru. De data asta, avea lacrimi în ochi. Se uită cu groază la adulții de pe cerdac.

Ollie închise ochii o clipă, apoi începu să coboare treptele. Domnul Rainwater se întinse și-l apucă de braț.

— Nu. Mă ocup eu de asta.

Nu așteptă ca Ollie să protesteze sau să consimtă și nici nu-i luă pistolul, în schimb traversă curtea cu pași mari și trecu prin gaura din gard.

Urletul se înțeți, era îngrozitor. Ella o îmbrățișă în grabă pe Lola și-l bătu pe Ollie pe braț când trecu pe lângă el, spunând:

— Să mă anunțați dacă aveți nevoie de ceva.

Apoi ieși în grabă pe poartă. Domnul Rainwater începuse deja să coboare în momentul în care ea ajunsese la marginea gropii. Panta nu era foarte abruptă, însă pe jos era noroi, iar bărbatul purta pantofi de stradă, nu cizme de lucru, ca Ollie. De altfel, fu cât pe-acți să-și piardă pantofii de câteva ori. Tractoarele ajunseseră aproape de groapă.

Ella privi neputincioasă în timp ce domnul Rainwater își făcea anevoie drum spre vițel. Picioarele din spate ale animalului erau prinse sub corpul mamei sale. Pe spate avea o rană care sângera și părea deja infectată, însă, evident nu era fatală.

Unul dintre tractoriști strigă:

— Hei! Ce dracu'? Pleacă de-acolo!

Domnul Rainwater îl ignoră și se strădui să-și croiască drum spre vițel.

— Ești nebun de legat! urlă și celălalt șofer.

— Te avertizez, nene! continuă primul.

Domnul Rainwater fie nu-i auzea, fie le ignora amenințările cu bună știință. Vițelul mugea în continuare. Bărbatul luă un bolovan de mărimea unui pepene și-l cără cu greu lângă animal. Îl ridică mult deasupra capului acestuia, apoi îi dădu drumul, zdrobindu-i craniul și

omorându-l pe loc. Urletele încetară.

Ella își duse mâna la gură. Domnul Rainwater se aplecă și-și puse palmele pe genunchi. Rămase așa câteva clipe, până când unul din șoferi îl înjură din nou și-l amenință că-i toarnă leșie în cap.

Abia atunci se îndreptă și, cu efort, începu să urce panta.

Marcată de ceea ce văzuse, Ella se îndreptă spre mașină. Văzându-l pe Solly în picioare lângă automobil, cu ochii pironiți asupra gropii cu cadavre, i se tăie respirația.

## **Capitolul 9**

Nu schimbă prea multe vorbe pe drumul de întoarcere. Ella nu știa la ce se gândea domnul Rainwater, dar Solly o preocupa într-o măsură mult mai mare. Nu-și dădea seama cât de multe văzuse, cât înțelesese și ce efect ar fi putut avea scena aceea înfiorătoare asupra lui. De îndată ce-l băgase înapoi în mașină, băiatul reîncepuse să-și ciocnească pantofii. Nu părea afectat, dar ea nu avea cum să știe sigur ce era în mintea lui.

Într-a ei, incidentul lăsase urme adânci: groapa cu



cadavre, Lola și Ollie disperați, urletul turbat al vițelului și tăcerea bruscă ce se așternuse după ce domnul Rainwater îi luase viața. Îi era teamă că va trece mult timp până când aceste amintiri vor păli.

Imaginile acestea o chinură pe tot parcursul zilei, în timp ce trebăluia. Era atât de cald încât chiar și cea mai simplă sarcină părea imposibilă. Surorile Dunne o luară deoparte și se plânseră că Margaret fusese arogantă. Ella le promise că va vorbi cu slujnica. Când o făcu, Margaret reacționează retrăgându-se brusc și stropind cu grăsime din cratița mare de fier în care prăjea crochete de somon. Grăsimea ajunsese pe flacăra și provocă un mic foc pe sobă, umplând bucătăria cu fum și miros de pește.

Pe seară, energia și răbdarea Ellei erau deja consumate. Nu voia decât să treacă repede peste ora cinei și să termine curățenia, ca să se poată retrage cu Solly în cameră, unde spera să aibă parte de liniște. Așează masa cu gândul la acel moment, în timp ce Margaret rădea varză pentru salată și amesteca aluatul pentru

turte. Când Ella se întoarse la bucătărie, descoperi că domnul Rainwater ședea la masă cu Solly, care aranja

rânduri de scobitori pe mușamaua cu motive florale.

Chiriașul îi zâmbi.

— Face progrese mari. Formează grupuri de câte zece scobitori după ce i-am arătat o singură dată. Și, de fiecare dată când bagă mâna în cutie, scoate fix zece.

Ella scoase o oală de ceai din răcitor și o puse pe tavă.

— Nu e niciun progres, domnule Rainwater. Este un truc lipsit de valoare.

Margaret se opri din lucru și-i aruncă Ellei o privire dezaprobatore peste umăr, pe care ea se prefăcu a n-o observa.

După câteva clipe de tăcere tensionată, domnul Rainwater întrebă încet:

— De ce spuneți asta?

Cu spatele la el, Ella adăugă pe tavă un bol cu zahăr și o farfurioară cu felii de lămâie proaspăt tăiate.

— Ați auzit ce a spus doctorul Kincaid. Talentul lui Solly, și spun talent pentru că nu găsesc un cuvânt mai bun, nu are nicio aplicație practică. În afara cazului în care cuiva îi trebuie scobitori aliniate în rânduri de câte zece sau piese de domino aranjate în ordine crescătoare.

— Sunt năucit de ce spuneți.

Se întoarse brusc cu fața spre el.

— De ce?

— Pentru că ăsta ar putea fi un progres. Un început. Primul pas spre...

— Spre ce, domnule Rainwater? se răsti ea făcând un gest către Solly, care aranja scobitorile la distanțe egale și ciocnea călcâiele de picioarele scaunului. Spre ce se îndreaptă? Spre un număr dintr-un spectacol de salon? Ceva care să distreze lumea mondenă din Dallas sau din Houston? Imitând vocea unui crainic de bălci, strigă: Veniți să-l vedeți pe Solomon Barron! Scrâșnește ca o dihanie, își fâlfâie brațele și turbează de câte ori mama lui îl atinge, dar știe trucuri cu cărți ca un vrăjitor.

— Coniță El la? Margaret se întorsese cu spatele la tejghea. Din lingura de lemn aflată în mâna slujnicei se prelingea pe podea o pastă groasă, gălbuie, dar femeia era atât de consternată de ieșirea emoțională a Ellei încât nu observă. Ce-ați pățit?

— Nimic. Nimic! răspunse Ella cu o voce răgușită. Încerc doar să-i explic domnului Rainwater, care, din motive necunoscute, experimentează pe fiul meu, cât de ridicole și inutile sunt lecțiile lui. Nu vreau ca fiul meu să fie o ciudățenie a naturii expusă pentru amuzamentul oamenilor, zise ea făcând un pas înspre masă. Nu vreau să

fie un spectacol. Vreau să citească, să scrie și să stea de vorbă cu mine, nu să... nu...

Furioasă, răsturnă pe jos scobitorile atent aranjate de Solly și cutia deschisă de pe masă. Băiatul scoase imediat un țipăt strident și începu să-și lovească isteric capul cu pumnii.

Împietrită și redusă la tăcere de propria reacție, Ella privi cu gura căscată la scobitorile înșirate pe podea, nevenindu-i să creadă ce făcuse. Nu se crezuse în stare să-și piardă controlul atât de repede și de drastic.

Calm, domnul Rainwater se ridică și luă mătura ca să adune scobitorile. Margaret puse lingura de lemn din care se scurgea aluat înapoi în castron și șopti:

— Coniță, ocupați-vă de băiat. Strâng eu aici.

Foarte rușinată de propria izbucnire, Ella încuviință și-l luă pe Solly de pe scaun, luptându-se cu el. Băiatul lovea în toate direcțiile și țipa, dar femeia reuși totuși să-l ducă în cameră. Închise ușa din dorința ca accesul lui de furie să nu mai deranjeze pe nimeni.

Toana lui Solly dură aproape o jumătate de oră. Nu reușise să-l liniștească orice ar fi făcut. Se ferise de pumnii și picioarele lui cât putuse, dar știa că a doua zi urma să aibă vânătaii. Într-un final, băiatul adormi epuizat. Ella se

așeză lângă el și plânse copios.

Frustrarea și tristețea pe care le adunase de-a lungul zilei explodară în suspine și hohote. Plânse pentru prietenii ei Ollie și Lola, care reușiseră să-și răscumpere ipoteca, însă cu un cost emoțional uriaș. Plânse pentru copiii lor care fuseseră martorii unei scene îngrozitoare, pe care nu o puteau înțelege. Și pentru surorile Dunne care erau forțate să locuiască în casa altcuiva și-și ocupau timpul plângându-se de slujnică. Și pentru Margaret, care era nevoită să îndure prejudecățile lor. Pentru o clipă își plânse și ei de milă, ei și lui Solly.

Trăia cu frica de viitor. Se străduia în fiecare zi să-și înlăture temerile, să nu le permită să-i conducă viața. Acum însă nu mai avea forța să le respingă, așa că fricile o asaltară.

„Cum o să-l controlez pe Solly în momentele de furie atunci când se va face mare? Ce se va întâmpla cu el dacă pățesc ceva? Dacă mă îmbolnăvesc grav, ca domnul Rainwater. Dacă fac cancer și mor? Unde va fi trimis Solly pentru restul vieții?”

Nu era exclus niciun accident. Oamenilor li se întâmpla să fie loviți de mașini, de trăsnet sau chiar să moară străpunși de câte o furcă. Mureau inclusiv în accidente

prostești, fără sens, în timp ce lucrau în gospodărie. Dacă ar fi murit pe neașteptate, ce s-ar fi ales de Solly?

Sau dacă băiatul rănea pe cineva într-una din toanele sale? Ar fi fost luat de lângă ea și dus la azil, iar oamenii ar fi comentat că asta era decizia cea mai bună. Pentru toată lumea, mai puțin pentru Solly.

După o vreme, îi secară lacrimile. Rușinată, își spală fața cu apă rece până când ochii i se dezumflară puțin, iar roșeața dispăru. Își prinse părul și-și schimbă șorțul, îl mai verifică o dată pe Solly, apoi ieși din cameră.

Casa era cufundată în liniște. Cina se terminase, iar masa fusese strânsă. Margaret spăla ultimele farfurii.

— V-am pus deoparte o porție, conیٹ.

Farfuria era în centrul mesei, acoperită cu un ștergar.

— Mulțumesc, Margaret, răspunse Ella, dar nu se apropie de masă.

— Vreți altceva? o întrebă îngrijorată servitoarea. Pot să rămân, vă prepar orice doriți.

— Nu mi-e foarte foame, du-te acasă. Văzând că Margaret ezita, adăugă: Criza mea de plâns s-a terminat. Solly doarme. Suntem foarte bine. Ne vedem mâine-dimineață.

Margaret își scoase șorțul și-și puse pălăria, apoi se

apropie de Ella și-o îmbrățișă.

— Necazurile de azi s-au dus. Mâine o să fie mai bine.

Previziunea slujnicei nu se adevări.

Domnul Rainwater nu coborî la micul dejun. Ella se gândi că refuza să iasă din cameră de supărare, după cuvintele aspre pe care i le adresase cu o zi înainte. Își vărsase frustrarea asupra lui pe nedrept, deși era în parte responsabil pentru ce simțise. Era adevărat tot ce spusese: nu voia ca Solly să facă obiectul curiozității și fascinației morbide a oamenilor, ca Omul-Elefant din Anglia. Dar, în adâncul sufletului, Ella știa că nu asta era intenția domnului Rainwater. Chiar deloc. Dorința lui de a studia abilitățile lui Solly era onorabilă și bine intenționată. Nu avea niciun motiv să creadă că ar fi dorit să-l exploateze pe Solly, cu siguranță nu pentru câștigul personal.

Plănuia să-și ceară scuze pentru răutățile pe care le spusese, însă dimineața trecu fără ca bărbatul să-și facă apariția. Ella nu se îngrijoră decât atunci când văzu că acesta nu coboară nici la masa de prânz. Margaret confirmă că nu-l văzuse toată ziua. Nici surorile Dunne.

— Sper că nu s-a întâmplat nimic, spuse domnișoara Violet cu voce tremurândă.

— Probabil că evită căldura.

Ella, îndoindu-se de explicația pe care ea însăși o oferise, hotărî să verifice. Îl lăsă pe Solly în grija lui Margaret și urcă scările. Mergând pe holul lung, se asigură că pașii ei se auzeau clar, deoarece nu dorea să-i lase impresia că-l spiona.

Se opri în dreptul ușii și ascultă o clipă, dar nu auzi niciun zgomot.

— Domnule Rainwater?

Ciocăni ușor, apoi își presă pumnul de buze, așteptând un răspuns. Nu veni. Bătu din nou, încet.

— Domnule Rainwater, sunteți bine?

Chiriașul nu răspunse, iar Ella își simți brusc gura uscată. Inima începu să-i bată puternic, înăbușit. Doctorul Kincaid vorbise de șase până la douăsprezece săptămâni. Ceva mai mult, dacă era norocos. Spusese că domnul Rainwater urma să aibă zile bune și zile mai puțin bune, însă deteriorarea stării sale de sănătate, cauzată de cancerul care se răspândea, era inevitabilă. Urma să aibă dureri. Într-un final, corpul său avea să cedeze încet-încet, dar doctorul îi promisese că avea să-l interneze în spital înainte de acest moment.

— Nu-l voi lăsa să moară în casa dumneavoastră,



doamnă Barron. Veți avea destule semnale până când se va ajunge la asta. Domnul s-ar arăta îndurător dacă l-ar lua la El repede, însă rareori se întâmplă așa iute.

Ella se întreba acum dacă nu cumva doctorul Kincaid se înșelase cu privire la evoluția bolii chiriașului și la mila lui Dumnezeu.

Cu sufletul la gură, deschise ușa camerei.

Domnul Rainwater stătea întins în pat, deasupra cuverturii. Era îmbrăcat în cămașă, pantaloni și ciorapi, însă, după cum arăta așternutul, zăcea acolo de mult. Își acoperise ochii cu un braț, iar cu celălalt strângea colțul cămășii în dreptul stomacului. Ella răsuflă ușurată văzându-l că respira, chiar dacă superficial, des și cu suspin. Mirosul acru de transpirație se răspândise în cameră.

— Domnule Rainwater?

Bărbatul făcu un gest fără vlagă din mâna cu care-și acoperise ochii.

— Vă rog, plecați, doamnă Barron.

În loc să se îndepărteze, Ella se apropie de pat.

— Vreți să-l chem pe doctorul Kincaid?

— Eu...

Înainte să-și termine ideea, fu cuprins de ceea ce părea

a fi o durere atroce. Scoase un geamăt printre dinții încleștați.

Ella fugi din cameră și o strigă pe Margaret. Slujnica se ivi alarmată, înainte ca ea să ajungă la capătul scărilor.

— Păți ceva domnu' Rainwater?

— E bolnav. Sună-l pe doctorul Kincaid. Spune-i să vină imediat.

Ella o împinse practic spre telefon, în timp ce se strecura pe lângă ea. Se duse în salonul din față și scoase ventilatorul din priză. Când dădu să urce înapoi, le observă pe surorile Dunne stând sub arcada încăperii din spate, ținându-se de mână, îngrijorate și temătoare.

— Vă putem ajuta? Întrebă domnișoara Pearl.

— Nu, mulțumesc oricum.

Ella o auzi pe Margaret vorbind la telefon cu centralista. Urcă treptele în fugă, luând ventilatorul cu ea. Îl găsi pe domnul Rainwater în aceeași poziție, dar spasmul care pusese stăpânire pe el scăzuse în intensitate. Chiriașul își coborî brațul cu care-și acoperise ochii.

— Vă rog, doamnă Barron, nu vă neliniștiți. Astfel de crize sunt de așteptat. O să-mi treacă.

— Între timp, asta ar trebui să vă facă bine. Ella așeză ventilatorul pe masa din fața ferestrei și-l băgă în priză. De

cât timp vă simțiți așa?

— De azi-noapte.

— De azi-noapte! De ce nu mi-ați spus, ca să chem doctorul?

— Am crezut că o să treacă. Sunt sigur că o să treacă.

Femeia nu-i împărtășea optimismul. Buzele lui era albe ca varul, iar pumnul său transpirat ținea strâns colțul cămășii. Ochii îi erau adânciți în orbite.

— Vreți să vă aduc ceva de băut? Ceai?

— Mulțumesc, poate niște apă.

Ella ezită o clipă, apoi îl lăasă din nou singur și fugi la bucătărie. Surorile dispăruseră, probabil înapoi în salon. Când intră în bucătărie, Margaret o privi întrebătoare.

— Are fierbințeală, conică Ella?

— Cred că da. Doctorul Kincaid vine?

— A zis că imediat.

— Bun. Ia urciorul cu apă din răcitor. Și un pahar. Unde e vasul din porțelan în care spălăm legumele?

— La locului.

Ella găsi vasul pe raftul din cămară. Îl puse pe tavă, alături de urciorul cu apă și de pahar.

— Rămâi cu Solly.

Băiatul stătea pe podea, sub masă, și răsucea niște

mosoare goale. Ella împinse ușa cu spatele.

— Trimite doctorul sus imediat ce apare.

Ajunsă în camera bărbatului, mută lucrurile lui de pe noptieră - o carte, ceasul și o lampă de citit - ca să facă loc tăvii. Turnă apă în pahar, apoi îi trecu mâna pe după ceafă și-l ridică. Chiriașul bău cu sete și-i făcu semn când termină. Ella îi sprijini capul la loc de pernă, observând că era udă learcă de la transpirație.

— Mă întorc imediat.

Plecă din nou, luând vasul de porțelan cu ea. Îl umplu cu apă rece și scoase o cârpă curată din dulap. Se întoarse lângă el, cu grijă să nu verse apa, înmuie cârpa, apoi o stoarse și îi șterse fața. Bărbatul o privi un moment, apoi închise ochii.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— V-ați îngrijit soțul?

— Poftim?

— Presupun că domnul Barron a murit de boală. Ați avut grijă de el? Așa ați deprins îndemânarea de soră medicală?

— A murit pe neașteptate.

— Ah. După o clipă, adăugă: Atunci v-ați născut cu acest talent.

Ella înmuie din nou cârpa în apă, o stoarse, apoi îi șterse fața și gâtul.

— Cred că are legătură cu instinctul matern.

Deși rămase cu ochii închiși, domnul Rainwater schiță un zâmbet.

— Un talent feminin, propriu sexului dumneavoastră.

Udă cârpa din nou și, după ce o stoarse, o împături în patru și i-o întinse pe frunte, presând-o. Apoi se retrase în scaunul de lângă Tereastră, strângându-și mâinile în poală. Bărbatul nu mai spuse nimic, iar

Ella l-ar fi crezut adormit dacă nu i-ar fi văzut fălcile încheștate și degetele contractându-se din când în când, ceea ce sugera că avea dureri puternice.

Prin geamul deschis auzi mașina doctorului Kincaid, zgomotul făcut de trântirea portierei, pașii lui grăbiți pe verandă. Câteva clipe mai târziu, apăru în cadrul ușii, fără suflu și neliniștit.

— David?

Fără s-o privească pe Ella, medicul se apropie de pat, își lăasă geanta neagră alături și se aplecă deasupra pacientului cu vădită preocupare.

Domnul Rainwater deschise ochii.

— Salut, Murdy. Nu fi așa speriat. N-am murit încă.

Ella se ridică în picioare.

— Vă las, dacă aveți nevoie de ceva...

— Desigur, doamnă Barron. Mulțumesc, rosti doctorul, absent.

Femeia ieși, trăgând ușa după ea.

## Capitolul 10

Doctorul Kincaid ieși din camera domnului Rainwater după aproape jumătate de oră. Surorile Dunne plecaseră în vizită la o prietenă. Margaret pregătea cina și-l supraveghea pe Solly. Medicul o găsi pe Ella în salonul din spate, dând cu mopul pe jos.

— Cum e?

Bărbatul își scoase batista din buzunarul pantalonilor și-și tamponă fața și chelia. Ella se întrebă dacă voia într-adevăr să înlăture transpirația sau dacă era un truc ca să mai amâne veștile rele.

— I-am dat ceva. Criza a trecut.

— Avea dureri groaznice.

— Cele mai mari de până acum, spuse doctorul, sugerând prin ton că suferința nu putea decât să se

aggraveze. I-am lăsat ceva ca să-și administreze singur pe viitor. Mi-a zis că n-o să-l folosească decât dacă durerea devine insuportabilă. E încăpățânat la capitolul ăsta. Cel puțin deocamdată, adăugă el sumbru. O să se răzgândească.

Ella privi în altă parte. După o clipă, întrebă:

— Și nu se poate face nimic? Operație? Vreun tratament?

— Dacă s-ar fi putut, ar fi făcut-o deja, doamnă Barron. M-aș fi ocupat de asta.

— Bineînțeles. N-am vrut să dau de înțeles că ați fost neglijent.

— Știu că n-ați vrut, și nici n-am interpretat așa. Credeți-mă, vă împărtășesc frustrarea. Am încercat toate portile. Am scris unor doctori cu mai multă experiență și știință. E vorba de specialiști din Boston și chiar din New York. Toți au dat același prognostic trist. Cancerul a apărut în oase și nu a fost detectat decât după ce a dat metastază la organe vitale.

Ella își dădu la o parte o șuviță cârlionțată.

— Aveți vreo instrucțiune pentru mine?

— Nu e pacientul dumneavoastră.

— Dar locuiește sub acoperișul meu. Nud pot ignora pur

și simplu dacă suferă.

— Sunați-mă la cel mai mic semn de disconfort. La orice oră din zi și din noapte, nu ezitați să trimiteti după mine, indiferent cât de vehement protestează David.

— Așa voi face.

— El o să spună de fiecare dată că nu e necesar.

— Nu voi avea urechi pentru obiecțiile lui.

— Bun.

Îl conduse pe doctor până la ușă și desfăcu plasa. În prag, bărbatul ezită și o privi cu regret.

— Nu aveți nevoie de un necaz în plus, doamnă Barron. Nu ar fi trebuit să-l aduc pe David la dumneavoastră. Regret că am făcut asta.

Casa medicului forfotea permanent din cauza celor doi fii gălăgioși. În plus, pacienții îl chemau la orice oră din zi sau din noapte. La clinică veneau zilnic zeci de oameni cu răni deschise, oase rupte, femei gata să nască, copii cu probleme care variau de la roșu în gât la boli care le puneau viața în pericol. Ella era de părere că doctorul îl adusese pe domnul Rainwater la ea ca să nu se sustragă de la responsabilitățile sale, dar și pentru ca David să trăiască într-un loc mai liniștit.

Ca să-i ușureze sentimentul de vinovăție, Ella îi spuse că



domnul Rainwater era chiriașul ideal.

— Este foarte politicos și ceilalți îl plac. E extrem de răbdător cu Solly. Îl ajută de multe ori. Era pe punctul să dezvolte subiectul, dar se răzgândi. Domnul Rainwater face tot posibilul să nu fie o povară.

— Sper să nu devină una. Doctorul își puse pălăria și coborî scările; la baza acestora se întoarse. Pe de altă parte, doamnă Barron, nu am încredere în nimeni altcineva să aibă atâta grijă de el.

Bătu la ușa domnului Rainwater.

— Pot să intru?

— Vă rog. Bărbatul stătea pe scaunul de la fereastră. Îl văzuse pe doctor plecând. Ce v-a spus Murdy?

— A sugerat să vin să vă schimb lenjeria.

Își întoarse privirea către ea și văzu că adusese cearșafuri curate.

— Mă îndoiesc că ați vorbit despre asta.

— Am observat că aveți nevoie de lenjerie nouă.

— Miroase atât de urât? Murdy m-a ajutat să-mi schimb cămașa, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că patul meu de bolnav nu se ridică la standardele dumneavoastră.

Era pe punctul să zâmbească la mica lui ironie când observă seringă sumbră de pe birou, așezată lângă un

săculeț din piele neagră care conținea probabil fiolele cu analgezic. El îi urmări privirea.

— Murdy încearcă să mă transforme într-un drogat.

— Nu vrea să suferiți inutil.

Bărbatul privi seringă cu dispreț, apoi se uită din nou pe fereastră.

Ella luă gestul lui ca pe un semn că trebuia să schimbe subiectul, așa că se apropie de pat și începu să tragă cearșafurile umede și mototolite.

— M-aș fi oferit să vă ajut, dar leacul doctorului Kincaid m-a năucit.

— Termin repede, după care vă puteți întoarce în pat.

— Nu vă grăbiți. Am stat toată noaptea și toată ziua în pat. Nu ard de nerăbdare să mă întorc. Îmi place priveliștea de aici. M-am tot uitat la copacul de vizavi. Când eram mic, m-am cățărat într-unul la fel de înalt, într-o zi, când ajunsesem cam la o treime de vârf, am dat cu ochii de un raton cu spume la gură. Am căzut jos, altfel m-ar fi mușcat. Mi-am rupt mâna.

— Mai bine decât să luați rabie.

— Nu m-am gândit la asta atunci, râse el. Creatura aia suiera printre dinți, m-a speriat de moarte. Părinții m-au felicitat că am făcut alegerea corectă sărind, când, de fapt,

eram atât de înspăimântat încât am căzut. A fost un miracol că nu mi-am rupt gâtul.

Ella îi zâmbi.

— V-ați mai urcat vreodată în copacul ăla?

— De îndată ce mi s-a vindecat mâna. Trebuia să-mi repar mândria.

Reluând înfățăatul, Ella întinse cearșaful peste saltea și-l îndreptă bine.

— Domnule Rainwater?

— Mm?

— Trebuie să-mi cer scuze pentru incidentul de ieri, murmură ea; deși cu spatele, îi simțea privirea îndreptată asupra ei. Scena cu scobitorile și cuvintele pe care le-am rostit. Nu e adevărat ce am spus. Nu e stilul meu să-mi pierd cumpătul în felul ăsta. Nu știu ce-am avut.

— Vă afectase necazul prietenilor dumneavoastră.

Ella termină de întins cearșaful, își îndreptă spatele și se întoarse cu fața la el.

— Așa este, dar nu era ăsta singurul motiv. Își plecă fruntea pentru o clipă, apoi îl privi în ochi: Eram geloasă.

— Geloasă?

— Pe progresul pe care îl faceți cu Solly. Și, în ciuda lucrurilor pe care le-am spus ieri, chiar a făcut un progres.

Simți cum i se urca sângele în obraji și, ghicind că se înroșea vizibil, îi întoarse iarăși spatele și se apucă să schimbe o față de pernă. Prinse perna între bărbie și piept și trase fața peste ea, apoi o așeză la capătul patului, în mijloc.

— Nu știu cum va evolua, dar progresul pe care l-ați făcut cu Solly subliniază eșecul meu de a ajunge la el în orice mod.

Netezi cearșaful de deasupra, apoi îl împături, creând unghiuri perfecte de 90 de grade. După ce aranjă și cuvertura, se întoarse. Surprinzător, bărbatul stătea în picioare în fața ei. Era în ciorapi, așa că nu-l auzise apropiindu-se, iar acum stăteau față în față, atât de aproape unul de altul.

— Nu aveți niciun motiv de gelozie. Am făcut progrese cu Solly, așa cum spuneți, pentru că am timp liber să-i dedic. Ceea ce dumneavoastră nu aveți. Sunteți prea ocupată să-i asigurați traiul. Se opri o clipă, apoi adăugă: Și faceți sacrificii personale uriașe.

Era o afirmație impertinentă. Ar fi putut obiecta, dar îi era teamă că domnul Rainwater ar fi intrat în detalii pe tema aspectelor din viața ei pe care le sacrifică. Părea a fi o conversație periculoasă, mai ales cu el, mai ales în

camera sa și în acel moment.

Înghiți cu noduri înainte să-i răspundă.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră să credeți asta.

— Nu sunt amabil. Spun lucrurilor pe nume.

— Îmi acceptați scuzele?

— Chiar dacă nu erau necesare, le accept.

— Mulțumesc.

Trecu dincolo de el, dar, când vru să se aplece să ia așternuturile murdare, bărbatul o prinse de mână, zăpăcind-o și mai tare. Fu atât de șocată de atingerea lui, încât se uită la mâinile lor ca să-și confirme ceea ce tocmai se întâmplase. Continuă să le privească îndelung, observând diferența de mărime, textură și presiunea degetelor lui asupra pielii ei. Într-un final, își lăsă capul pe o parte și-i privi chipul.

— Nu suport faptul că m-ați văzut așa astăzi.

— Vă era rău.

— Ați fost foarte calmă.

— Doar aparent.

— Mi-ați răcorit fața.

— Măcar atât puteam face.

— M-a ajutat.

- Mă bucur.
- Mulțumesc.
- Cu plăcere.

Mai rămaseră cu degetele și privirile împletite câteva secunde, apoi Ella își retrase mâna și strânse în grabă așternuturile. Când ajunse în dreptul ușii, rosti:

- O pun pe Margaret să vă aducă cina în cameră.
- O să cobor la masă.
- Ar trebui să vă odihniți, domnule Rainwater.
- O să fiu jos.

Așa făcu.

Criza nu păru să lase urme asupra domnului Rainwater. Ella nu știa dacă își injecta sau nu analgezicul primit de la doctorul Kincaid, probabil morfină. Însă, cu siguranță, bărbatul se simțea mai bine. Chiar de a doua zi reîncepu lecțiile cu Solly, însă numai după ce îi ceru permisiunea.

- Nu vreau să vă ieșiți din fire din nou.

Nu se simți ofensată, pentru că bărbatul o tachinase zâmbind.

- Promit să nu mai arunc cu scobitori. Puteți lucra cu Solly oricând doriți.

Domnul Rainwater își făcu timp pentru Solly în fiecare zi. Pe lângă asta, începu să iasă des în oraș. O anunța când

pleca și cam pe la ce oră urma să se întoarcă, însă nu-i spunea niciodată unde se ducea. Nu lipsea de la masă, deci nu mânca în oraș. Dacă se ducea la Waco să vadă filme, nu povestea niciodată despre asta.

Uneori, lipsea doar puțin, în timpul după-amiezilor. Alteori, pleca după cină și se întorcea după multe ore. Bineînțeles, nu era treaba ei, însă Ella tot era curioasă.

— Ce credeți că se întâmplă? o iscodi Margaret într-o după-amiază.

Erau în salonul din față, mutau mobila ca să poată curăța plinta din spate. Domnul Rainwater se opri în drum spre ușă să le anunțe că urma să se întoarcă pentru masa de seară. Margaret îl urmărise cu privirea plecând cu mașina, apoi îi pusese întrebarea Ellei. Ea răspunse mimând dezinteresul:

— La ce te referi?

— La domnul Rainwater. Unde se tot duce în ultima vreme?

— Nu știu, Margaret. Nu-mi spune și nu e treaba mea. Nici a ta, sublinie Ella.

Slujnica puse cârpa umedă pe plintă.

— Mă gândesc că poate are o iubită ascunsă pe undeva.

— Poate.

Margaret fornăi și clătină din cap.

— Știți cum îs bărbații.

Ella nu comentă.

Câteva zile mai târziu, se întâlni din întâmplare cu Lola Thompson la poștă. Cel mai mic dintre copiii Lolei stătea agățat de șoldul ei. Pe altul îl ținea cu mâna stângă, iar în dreapta avea o mulțime de plicuri pe care tocmai le ridicase din cutie.

Când Ella o salută, zâmbi larg, ca întotdeauna.

— Am primit o scrisoare de la vară-mea. Este din nou gravidă. Zău așa! Parcă nu aveau suficiente guri de hrănit.

Își făcu vânt cu teancul de plicuri, ca să-și răcorească fața rotundă și roșie.

— M-am gândit mult la tine, îi spuse Ella. Cum o mai duci?

— Bine.

— Și Ollie?

— Repară garduri. Astupă găuri în acoperiș. Muncește și așteaptă ziua în care o să aibă din nou cireada. Nu facem niciun ban, dar nici nu cheltuim prea mult. Ne descurcăm cum putem. Avem de ales?

— Îți admir forța.

— Am avut și eu zilele mele negre, chicoti Lola. Doar



sunt om. Dar încerc să mă abțin în fața lui Ollie și a copiilor.

— Oricând vrei să vorbești, sună-mă sau treci pe la mine.

Lola răsuflă zgomotos.

— De parcă îți mai trebuie cineva care să-ți plângă pe umăr, la câte înduri cu băiatul tău înapoiat, și cu singurătatea, mai ales că ții toată casa. Tu ești de admirat, Ella, nu eu.

Nu luă în seamă cuvintele Lolei la adresa lui Solly, știind că nu era rău intenționată.

— Ești bine-venită la mine oricând.

Lola dădu drumul copilului și-i atinse mâna Ellei.

— Îți sunt recunoscătoare. Câteodată, să vorbești cantre femei e tot ce lipsește. Noi, femeile, ne înțelegem una pe alta, nu-i așa? Când Ella încuviință, prietena ei spuse pe un ton meditativ: Cred că-i la fel și cu bărbații, totuși. Mă bucur că Ollie s-a apropiat de domnul Rainwater. A apărut taman când Ollie avea nevoie de un prieten. Discuțiile lor l-au ajutat mult.

Inima Ellei bătu cu putere.

— Domnul Rainwater discută cu Ollie?

— Înainte și după întâlniri. Uneori, domnul Rainwater

rămâne după ce pleacă toată lumea sau vine mai devreme decât ceilalți.

— Lola, despre ce vorbești? bolborosi Ella. Despre ce întâlniri este vorba?

— Știi tu. Își arcui sprâncenele, apoi privi în jur să vadă dacă le putea auzi cineva. Aplecându-se către prietena ei, șopti: întâlnirile.

Lumina farurilor despică beznă chiar înainte ca mașina lui să cotească pe strada pensiunii. Casele învecinate erau cufundate în beznă. Majoritatea oamenilor dormeau deja. În oraș se așternuse tăcerea, întreruptă doar de huruitul unui tren de marfă care trecea fără să se oprească.

Domnul Rainwater plecase în timp ce Ella trebuia în bucătărie după cină. Surorile jucaseră cărți o vreme, apoi se retrăseseră. Domnul Hastings, frânt de oboseală după călătorie, se dusesse la el în cameră imediat după masă. Ella îl culcase pe Solly, o condusesse pe Margaret, care plecase cu o găleată de fasole și două tăvi de turte pentru locuitorii din mahala, apoi se așezase pe verandă în așteptarea chiriașului său.

Domnul Rainwater parcă mașina în spatele automobilului domnului Hastings, stinse farurile și opri motorul. Urcă scările către verandă și era pe punctul de a

deschide ușa, când Ella spuse:

— Bună seara, domnule Rainwater.

Se opri brusc și se întoarse spre ea, scoțându-și pălăria.

— Doamnă Barron. Nu v-am observat. Se apropie de balansoarul ei. Sper că nu stăteați după mine, ca să încuiați ușa.

— Vă așteptam, dar nu ca să încui ușa. De fapt, eram tentată să vă las pe afară.

Domnul Rainwater își dădu capul pe spate, ca și când s-ar fi ferit de o lovitură.

— Poftim?

— Unde ați fost?

După câteva secunde, bărbatul replică:

— Pot să mă așez?

Ella încuviință. El se așeză pe scaunul cel mai apropiat de ea, ba chiar îl trase și mai aproape. Femeia se mișcă, mutându-și genunchii în direcția opusă.

— Înainte să spuneți ceva, domnule Rainwater, vreau să știți că m-am întâlnit cu Lola azi. Mi-a vorbit despre întrunirile secrete care se țin la ei acasă, presupunând că știu despre ce e vorba.

— Nu se țin întotdeauna acasă la ei.

Calmul lui o înfură.

— Nu are nicio importanță unde au loc întâlnirile. Ce fel de întruniri sunt? Ce scop au?

Ella ridicase tonul. Bărbatul cercetă curtea și, mai departe, casa de vizavi, apoi se uită peste umăr, la tufele de oleandru care despărțeau proprietatea ei de a vecinului.

Prudența lui îi amplifică neliniștea, însă reuși să șoptească:

— Vă rog să nu credeți că îmi pasă când veniți și când plecați din vreun alt motiv decât acela că locuiți în casa mea și mâncați la masa mea. Cred că asta îmi dă dreptul să știu dacă sunteți implicat într-o acțiune periculoasă sau ilegală.

— Vă asigur că nu e nimic ilegal.

— Dar periculos?

— Sper să nu devină.

— Nu mi-ați răspuns încă la întrebare. Care este scopul acestor întâlniri?

Își așează pălăria pe genunchi și se aplecă spre ea.

— Programul ăsta de asistență pe timp de secetă care presupune cumpărarea vitelor a fost creat special ca să-i ajute pe oamenii aflați în dificultate, nu să le producă și mai multă suferință. Celor care trec prin momente grele nu

ar trebui să le fie ciuruită casa cu gloanțe, nici să le fie distrusă proprietatea sau amenințați copiii. Așa cum s-a întâmplat la familia Pritchett sau la Thompson. Noi vrem să oprim acțiunile astea.

— Noi. Cine?

— Eu, Ollie, fratele Calvin. El i-a organizat și pe oamenii din mahala. Albi, negri, toți cei care au fost bătuți măr. Vă amintiți de bărbatul cu trei copii a cărei nevastă tocmai murise?

Ella dădu din cap, amintindu-și că-l văzuse pe domnul Rainwater vorbind cu el.

— Numele lui e Emmet Sprule. Stă în mahala de multă vreme, cunoaște mulți oameni. Și Pritchett ni s-a alăturat. Și-a adus toți prietenii, chiar și pe diaconii de la biserica lui.

— I-a adus să facă ce?

— Am creat o rețea, un sistem de transmisie. Când cireada unui fermier sau crescător de vite e pe cale să fie vândută și supusă selecției, omul trimite vorbă prin sistemul pe care l-am pus la punct. Cu toții ne oprim din treburi și mergem acolo. Nu putem schimba regulile programului de asistență. Domnul Rainwater zâmbi, arătându-și dinții albi în întuneric, apoi continuă: Am putea

să-i înduplecăm un pic și să facem rost de niște carne sau de oase pentru oamenii din mahala, cât nu se uită nimeni. Dar, în afară de asta, cu siguranță putem să-i oprim pe Conrad Ellis și gașca lui să-și facă de cap.

— Conrad e sălbatic. Gașca lui este înarmată și nesăbuită.

— Și noi avem arme. Dar nu suntem nici sălbatici, nici nesăbuiți. Suntem organizați. Și suntem mai mulți decât ei. Dacă ripostăm, cred că bătaușii ăștia o să renunțe. Iar cei care și-au pierdut mijloacele de trai, casele oricare au fost bătuți o să-și recapete demnitatea.

Ideea din spatele organizației lor era nobilă, însă Eliei îi era teamă că oamenii din mahala înarmați cu bâte și diaconii având drept scut buna-cuviință creștinească nu ar fi reprezentat o mare amenințare pentru Conrad și prietenii lui înarmați până în dinți, bețivi și violenți.

— Este treaba forțelor de ordine să-i apere pe oameni și proprietățile lor, se împotrivi ea. De ce nu trimiteți un comitet să facă apel la șerif?

— Anderson e speriat de familia Ellis. Nu l-ar înfrunța pe tatăl lui Conrad, care i-a finanțat alegerea.

Era adevărat, dar cum de știa domnul Rainwater, care era un străin, asemenea detalii? Acesta o lămurii:

— Ollie mi-a spus că șeriful Anderson e un laș și un profitor, și toată lumea mi-a confirmat-o. Fratele Calvin a zis că șeriful și agenții lui au asistat cu mâinile în sân atunci când Conrad și gașca sa i-au bătut pe oamenii ăia de la casa lui Pritchett, vă amintiți?

— Îmi aduc aminte foarte limpede. Asta dovedește că am dreptate. Mușcându-și buza de jos, insistă: Vă rog, nu vă implicați, domnule Rainwater.

— Am făcut-o deja.

— Nu e orașul dumneavoastră. Abia i-ați cunoscut pe oamenii ăștia. Sunt surprinsă că au avut curajul să vă invite în grupul lor. Se opri brusc. Când își reluă ideea, vorbi rar, măsurat: Cine i-a organizat pe oamenii ăștia? Cine a pus la punct sistemul de comunicare? Cum privirea lui nu se clinti, înțelese imediat. Dumneavoastră ați făcut-o. Neprimind răspuns, se răsti: De ce?

— Era necesar.

— Nu era treaba dumneavoastră!

— De ce nu?

— Nu e lupta dumneavoastră. Nu sunteți nici fermier, nici crescător de vite, nu trăiți în mahala, golanii ăia nu vă snopesc în bătaie. Nu sunteți implicat în niciun fel.

— M-am implicat singur.

— Ei bine, nu ar fi trebuit. Este foarte periculos. Șeriful Anderson ar putea să vă aresteze.

O privi amuzat.

— Pentru ce? Pentru că mă întâlnesc cu prieteni?

— Pentru orice. Pentru că scuipați pe trotuar. Dacă bărbații din familia Ellis îi cer să vă bage după gratii, o va face. Sau, mai rău, ar putea veni ei înșiși după dumneavoastră.

— Să vină după mine? repetă, privind-o la fel de amuzat. Și ce să-mi facă?

— Orice îi taie capul! Nu-l subestimați pe Conrad, domnule Rainwater. V-ar putea răni, ar fi în stare.

— Nu mi-e frică de el.

— Mie îmi este. Și ar trebui să vă fie și dumneavoastră. Nu stați în calea lui, nu vă băgați în treaba lui.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Chiar dacă aș fi vrut, e prea târziu acum să dau înapoi, dar oricum nu vreau.

— Nu vă înțeleg. Sincer, nu vă înțeleg. De ce să vă riscați viața...

Își înghiți cuvintele, lăsând fraza neterminată. Domnul Rainwater zâmbi stins și ridică din umeri.

— Exact.



## Capitolul 11

Nu continuară discuția în seara aceea. Realizând inutilitatea unei dispute cu un om care era dispus să-și scurteze și mai mult viața, Ella intrase în casă și se dusesse direct în camera ei, lăsându-l pe domnul Rainwater să tragă zăvorul.

A doua zi, la micul dejun, se salutară politicos, dar nu vorbiră. După masă, bărbatul veni în curtea din spate, unde Ella întindea rufe. Solly stătea pe jos, bătând ritmic cu lingura de lemn într-o găleată de metal întoarsă invers. Margaret era în șopron, puneă rufe la stors.

Domnul Rainwater se apropie, își duse mâna la pălărie și spuse:

— Bună dimineața, doamnă Barron.

— Bună dimineața.

— Nu am încheiat discuția aseară.

— Nu vă pot spune eu cum să vă trăiți viața. Atârnă un prosop pe sfoară, apoi se întoarse spre el, ducând mâna la ochi ca să se ferească de soare. Dar nu vă voi permite să ne creați probleme.

— E ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

— Poate nu e intenția dumneavoastră, dar asta nu înseamnă că nu se va întâmpla. Oamenii știu că locuiți aici. Implicarea dumneavoastră în această afacere ne pune în pericol pe mine, pe Solly și pe toată lumea din casă.

— Aș pleca mai degrabă decât să vă fac vreun rău.

Rostise cuvintele cu atâta convingere, încât tânăra femeie privi tulburată înspre șopron, convinsă că Margaret făcea tot posibilul să tragă cu urechea în timp ce se prefăcea că stoarce rufele. Probabil că slujnica știa deja ce se petrece, având în vedere că fratele Calvin era și el implicat, dar Ella nu voia ca discuția cu domnul Rainwater să ajungă mai departe. Reveni cu privirea asupra lui.

— O să țin minte ce ați promis.

— Dacă asta îmi cereți, mă voi muta.

— Aveți o armă de foc?

— Nu.

— Pentru că nu vreau arme în casă. Solly...

— Nu am.

— Și nu vreau să aibă loc vreo întrunire pe proprietatea mea.

— Nu aș propune niciodată așa ceva.

Îl privi lung, apoi se aplecă deasupra coșului cu rufe, luă un alt prosop și-l scutură.

— Tot mai cred că decizia de a vă implica în afacerea asta care nu vă privește a fost nesăbuită.

Bărbatul luă un cârlig de pe frânghie și i-l întinse.

— Dar mă privește. Am o miză foarte mare, doamnă Barron. Sub privirea ei plină de curiozitate, îi explică: Aș vrea ca, în timpul care mi-a rămas, să fac ceva care să conteze.

Se retrase, ocoli coșul de rufe și pe Solly și se îndreptă spre curtea din față.

— Domnule Rainwater?

Îl strigase fără să se gândească; acum se rușină de propria spontaneitate. Era conștientă că Margaret o putea auzi. Era conștientă și că ținea strâns la piept un prosop ud. Dar era prea târziu să dea înapoi. Domnul Rainwater se întorsese și o privea așteptând.

— Aveți grijă.

Bărbatul zâmbi și-și duse mâna la pălărie.

— Mulțumesc. O să am.

Cu Solly de mână, Ella intră în biserică și ocupă două locuri pe ultimul rând. Avea grijă să ajungă un pic mai târziu la slujbă în fiecare duminică, în timp ce credincioșii cântau sau se rugau cu capetele plecate. Voia să evite privirile curioase, uneori temătoare, alteori pline de

compasiune îndreptate spre Solly. Le disprețuia și nu voia să-l expună pe băiat astfel.

Băiatul arăta ca un îngerăș. Îl îmbrăcase într-o cămașă de pânză albă și pantalonași asortați, pe care le cumpărase vara trecută de la un târg de haine la mâna a doua, în speranța că anul ăsta îi vor veni bine. Ciorapii lui până la genunchi erau albi ca neaua, iar pantofii i-i lustruise cu o seară înainte. De dimineață, reușise să-i bage pieptănul în păr de câteva ori înainte să înceapă să ție și să-și lovească tâmpilele cu mâinile.

Făcea mari eforturi să-l îmbrace în fiecare duminică, însă i se părea că se chinuie degeaba. Nimeni nu observa cât de bine era îmbrăcat, ci doar că era diferit, că nu era „în regulă”. Cu atât mai mult, i se părea necesar ca aspectul lui să fie dichisit.

După ce se așezară pe scaune, un plasator îi oferă cântecul de cântece religioase și-i indică strofa la care ajunsese corul format din douăzeci de voci și care, în ciuda a doi bași și unui bariton, suna metalic.

Adusese cu ea niște mosoare goale ca să-l țină pe Solly ocupat pe parcursul slujbei. Credincioșii rostiră rugăciuni, cântară, iar printre ei circulă o tavă pentru donații. Pastorul începu predica.

Mesajul din această dimineață nu era prea însuflețitor. Ella își pierdu concentrarea și își plimbă privirea prin sală. Îl zări pe domnul Rainwater. Stătea la capăt de rând, cam la jumătatea drumului între ea și altar. Se uita fix la pastor, cu profilul în direcția Ellei. De data asta, șuvița rebelă care sfida de obicei gelul de păr stătea la locul ei. Fu din nou surprinsă de cât de pronunțați erau pomeții lui, cât de bine definită îi era bărbia.

Părea foarte concentrat, complet absorbit de ceea ce auzea sau vedea. Însă privirea lui nu era absentă. Chiar și când erau neclintiți, ochii lui forfoteau în profunzime. Asemenea unui pârâu ce crește primăvara, suprafața lor era calmă, în ciuda curenților puternici din adâncime.

Era surprinsă să-l vadă la biserică. Din câte știa, era prima oară când venea la slujbă. Stătea alături de domnul și doamna Kincaid, care își apostrofa din priviri unul dintre băieții zvăpăiați, cerându-i să stea locului și să nu-și mai supere fratele.

Familia Ellis ședea în banca a doua din dreapta, pe rândul din centru, care le era întotdeauna rezervată. Nimeni nu îndrăznea să le ia vreodată locul. Dacă vreun vizitator făcea asta în necunoștință de cauză, i se sugera imediat să ocupe alt loc.

Chiar și văzut de la spate în timp ce ședea, Conrad părea agresiv. Poate din cauza capului său mare care se odihnea pe umerii lași, de care îl despărțeau doar doi centimetri de gât. Părul, cârlionțat și des ca lâna, îi acoperea scăfârlia ca o cască strâmtă, ceea ce contribuia la aerul de războinic.

Tatăl lui, domnul Ellis, stătea pe scaunul de alături. Era mai mic de statură decât fiul său, mult mai puțin vânjos, dar cu bărbia ieșită la înaintare și capul proiectat în afara umerilor, ceea ce-i dădea un aer agresiv, provocator.

Deși doamna Ellis – gătită în această dimineață cu voal roz – era cel mai bine îmbrăcată femeie din oraș, nu era nici admirată, nici plăcută, părerea generală fiind că își dădea aere și se zgârcea când venea vorba de contribuții și participarea la cauzele caritabile și la organizațiile civice. Găzduia evenimente sociale, însă doar pentru prietenii ei înstăriți din Waco, niciodată pentru localnici.

Ellei i se păru că toată lumea din biserică răsuflă ușurată când pastorul își încheie predica și rosti ultima rugăciune. La final, îl imploră pe Dumnezeu să le arate calea cea dreaptă celor nechibzuiți. Slujba se terminase într-o notă bizară, însă Ella înțelese despre ce era vorba când domnul Ellis rosti tare din banca sa „Amin”.

— Cred că Ellis i-a scris rugăciunea de final.

Recunoscându-i vocea, Ella se întoarse. Domnul Rainwater se așezase lângă ea, uitându-se la familia Ellis, care vorbea acum cu pastorul. În timp ce priveau, domnul Ellis îl bătu pe preot pe umăr și-i strânse mâna cu entuziasm. Doamna Ellis își făcu vânt cu o batistă din dantelă care se asorta cu rochia. Plictisit, Conrad se îndepărtă de grup și-și aprinse o țigară.

— Nu m-ar mira, spuse ea. Domnul Ellis e un membru foarte influent al congregației.

— Mi s-a părut mie, sau ați detectat și dumneavoastră un avertisment subtil în rugăciunea aia? Cine credeți că stabilește cine e nechibzuit?

Știa că întrebarea domnului Rainwater era retorică, așa că nu se hazardă să răspundă.

Se uită la Solly, care stătea cuminte lângă ea, cu ochii pironiți la vitraliile frumos colorate.

— Tânărul n-a scos niciun sunet. Nu pot spune același lucru despre băieții lui Murdy.

— Sunt o pacoste, într-adevăr, râse ea. Dar Solly al meu a fost foarte cuminte azi.

Era conștientă de privirile îndreptate spre ei, mai ales în clipa în care domnul Rainwater o prinse de cot politicoș în

timp ce coborau treptele abrupte ale bisericii. Când ajunseră la sol, își eliberă brațul, însă mască gestul spunând:

— Nu v-am mai văzut la slujbă până acum.

— E prima dată.

— Cum vi s-a părut?

— Plictisitoare predică. Chiar și cei mai cuvioși moțăiau azi.

Își zâmbiră, apoi Ella lăasă capul în jos, bucuroasă că borul pălăriei îi acoperea fața.

— Margaret a făcut friptură de porc și două plăcinte pentru cină. Ne vedem la ora mesei.

Trăgându-l pe Solly după ea, se îndreptă spre trotuar.

— Vă conduc la mașină.

— Am venit pe jos în dimineața asta.

— Atunci vă duc cu mașina acasă.

— Mulțumesc, domnule Rainwater, dar avem... o treabă.

— Vă conduc oriunde aveți nevoie.

— Treaba noastră e aici, de fapt.

Bărbatul privi în direcția indicată de ea: cimitirul de lângă biserică.

— Am cules niște flori din curte pentru... pentru părinții mei.



Nu-i venise să pronunțe cuvântul „morminte”, dată fiind situația lui.

— Unde sunt? Florile, preciză el, când observă că Ella nu știa dacă se referea la părinții ei sau la buchet.

— Le-am pus la umbră înainte să intrăm în biserică, ca să rămână proaspete.

Domnul Rainwater îi făcu semn să o ia înainte.

— Nu trebuie să rămâneți cu noi.

— Vă supărați dacă rămân?

— Deloc. Doar că e groaznic de cald azi.

— E cald în fiecare zi. Nu mă deranjează așa tare.

Nu găsi nicio modalitate să-l deturneze fără să atragă atenția celor care rămăseseră în curtea bisericii.

Fără alte discuții, îl conduse în spatele clădirii, la umbră, unde lăsase buchetul. Într-un vas se odihneau câteva cârciumărese colorate, două gardenii crem și niște trandafiri galbeni, care sfidaseră căldura.

Domnul Rainwater ridică vasul.

— Foarte parfumate.

— Mi-au plăcut și mie.

Parcurseră împreună drumul până la cimitir și intrară pe poarta de fier. El nu părea deranjat că se afla într-un loc care amintea atât de puternic de moarte. Citi cu interes

numele și datele de pe pietrele funerare pe lângă care trecură, până ajunseră la mormântul părinților ei.

Ella îi dădu drumul lui Solly și luă vasul de la domnul Rainwater, apoi se așeză în genunchi și puse florile pe piatra pe care erau trecute numele lor, datele nașterii și decesului și o inscripție simplă: UNIȚI ÎN CERURI PENTRU ETERNITATE.

De o parte și de cealaltă a mormintelor erau două stele mai mici, cu plăcuțe de alamă. Ella scoase doi trandafiri din vas și puse câte unul pe fiecare din ele.

— Frații gemeni?

Tânăra femeie dădu din cap, întrebându-se dacă domnul Rainwater observase faptul că ea nu avea un loc păstrat alături de familie. Nu făcuse nimeni niciun demers în acest sens.

Îndepărtă câteva buruieni, rearanjă florile în vas, apoi își curăță mâinile și se ridică.

— Veniți aici în fiecare duminică? întrebă el.

— O dată pe lună, poate.

— Soțul dumneavoastră e și el îngropat aici?

Întrebarea venise pe neașteptate.

— Nu, răspunse ea, apucându-l pe Solly de mână și îndreptându-se spre ieșirea din cimitir. Nu era din Gilead.

S-a născut într-un orășel din nordul Texasului, unde a și crescut. Îi plăceau spațiile deschise de la câmpie. Mi-a spus în mai multe rânduri că-și dorește să fie înmormântat acolo.

— Înțeleg.

Continuară drumul, însă când ajunseră la ieșire, Ella se opri. Domnul Rainwater făcu același lucru. Toată lumea plecase deja. Ușile bisericii erau închise. Numai mașina domnului Rainwater rămăsese parcată în față. Soarele se reflecta în parbriz, scăpărând săgeți de lumină.

O femeie singuratică, pe care Ella o recunoscuse în persoana unei foste profesoare, se îndepărta de ei pe trotuarul crăpat. Femeia ținea în mâinile înmănușate geanta și o Biblie mare. „Domnișoara” Winnie era văduvă și fără copii de când o știa ea. Purta întotdeauna aceeași pălărie când venea la biserică duminică, indiferent de anotimp. Poate că era foarte mândră de pana care se răsucea după calotă. Vorbea despre numeroasele ei pisici ca și când ar fi fost copii.

Ellei i se strânse inima. Ar fi vrut să o zărească mai devreme ca să o poată invita la cina de duminică. Altfel, domnișoara Winnie avea să mănânce singură, apoi și-ar fi petrecut restul zilei doar în compania pisicilor.

— Soțul meu nu a murit, domnule Rainwater.

Fără să scoată un cuvânt, bărbatul rămase nemișcat, ca un stejar umbros. Într-un final, Ella se întoarse spre el.

— Nu știu de ce doctorul Kincaid v-a spus că sunt văduvă. Ca să mă scutească de rușine, probabil.

Se uită la Solly. Băiatul părea fascinat de țărâșii aliniați la distanțe egale care formau gardul. Îi studia în timp ce se legăna. Razele de soare își făcuseră loc printre crengile copacului de lângă ei, dând strălucire câtorva șuvițe din părul lui Solly și făcându-le să pară translucide. Ella îl mângâie ușurel. Băiatul își feri capul.

— Adevărul este că soțul meu ne-a abandonat acum șase ani. Într-o zi, când eram plecată, și-a făcut bagajele și a fugit. Nu am nici cea mai vagă idee unde s-a dus. Bănuiesc că s-a întors în ținutul de baștină. Nu știu, poate s-a dus în alt stat. Nu a lăsat niciun bilet, nimic. Nu am mai primit nicio veste de la el de atunci. Își întoarse privirea spre bărbatul de lângă ea. Ați fost foarte binevoitor față de mine și de Solly. Nu puteam să continui să vă mint și să rămân cu conștiința pătată.

Înainte ca el să reacționeze, Ella îl îndrumă pe Solly către poartă, având intenția să meargă pe jos până acasă, dar domnul Rainwater i-o luă înainte și-i deschise portiera

mașinii. Ella ezită, însă nu găsi niciun motiv să-l refuze. Pierduse mai mult timp la cimitir, iar chiriașii ei se așteptau ca masa să fie gata la ora două fix.

Îl așează pe Solly la mijloc, apoi se urcă și ea. Domnul Rainwater închise portiera, înconjură mașina și se urcă la rândul lui. Porni motorul și rămase câteva clipe cu privirea ațintită asupra parbrizului, după care se întoarse către ea. Ella se pregăti pentru un tir de întrebări usturătoare.

— Ce fel de plăcinte?

— Poftim?

— Ați spus că Margaret a pregătit două plăcinte pentru masă. Ce fel de plăcinte?

Vreme de șase ani, Ella făcuse față bârfelor, speculațiilor, insinuărilor și compătimirii din partea tuturor celor care o cunoșteau și care își băgau nasul în viața ei. Celor nou-veniți în oraș le era prezentată ca femeia cu copilul retardat al cărei soț a părăsit-o.

Suportase umilința și compătimirea, dar domnul Rainwater nu o supusese nici unui chin. Cu emoție în glas, răspunse:

— E o surpriză.

## Capitolul 12

— Nu era doar fierbințeală, așa-i?

În bucătărie, Ella și Margaret puneau la murat castraveți, bame și coji de pepene. Era o treabă migăloasă și nu puteau sări peste nicio etapă. Legumele și cojile de pepene trebuiau spălate bine, tăiate felii și curățate. Borcanele de sticlă și capacele trebuiau sterilizate. Oțetul și mirodeniile se fierbeau la foc mic, pentru cea mai bună aromă. Ieșea abur din toate părțile. Și din Ella. Își dădu la o parte câteva șuvițe de păr ce ieșiseră din coc. O privi pe Margaret, care scotea cu polonicul amestecul de oțet fierbinte și aromat și-l turna peste bucățile de castravete dintr-un borcan. Ella se pregătea să joace teatru în replică la întrebarea lui Margaret, însă când slujnica se uită la ea, își dădu seama că duplicitatea nu avea rost.

Margaret știa, sau cel puțin bănuia că domnul Rainwater era bolnav și nu se lăsase păcălită de explicația pe care o primise atunci când fusese chemat de urgență doctorul Kincaid.

— Nu, Margaret. Nu era doar fierbințeală.

— Nu prea mănâncă. Din ce în ce mai puțin, chiar. Am crezut că e din cauza căldurii. Margaret sigilă borcanul, își

șterse mâinile de șorț și se întoarse spre Ella: E grav?

— Foarte grav.

Ella nu trebuia să mai detalieze. Tonul ei fusese suficient de sugestiv. Ochiul lui Margaret se umplură de lacrimi.

— Bietu' om. Cât mai are?

— Nimeni nu știe cu siguranță.

— Un an?

Ella scutură din cap.

— Mai puțin. Cum Margaret își ridică șorțul în dreptul feței și izbucni în plâns, adăugă repede: Te rog, nu spune nimănui și mai ales nu-i spune lui nimic. Nu vrea să știe nimeni. Nu vrea ca lumea să se agite. Nu îl trata diferit. Promite-mi.

— N-o să-l tratez diferit, murmură Margaret în timp ce-și ștergea ochii. Dar n-o să fie ușor, pen' că mi-e tare drag. E un gentleman, cel mai de treabă alb pe care-l știu.

— Dacă asta simți, cel mai frumos lucru pe care-l poți face pentru el este să te porți ca de obicei. Și să nu mai spui nimănui.

— Da, conîță. Întrucât Ella nu mai continua discuția, începând să taie castraveții în felii, slujnica stăruie: Conîță Ella? Știați? Dinainte de ziua în care chemarăm doftoru?

— Știam dinainte să se mute.

— Aveți suflet mare.

Ella puse cuțitul pe tocătorul de lemn și privi prin fereastra de deasupra chiuvetei. Căldura aburise ochiul de geam, iar aburul se condensă într-o picătură de apă strălucitoare care alunecă de-a lungul sticlei asemenea unei picături de ploaie sau unei lacrimi.

În urma conversației cu Margaret, Ella începu să urmărească atentă apetitul domnului Rainwater. Supraveghea câtă mâncare lăsa în farfurie după fiecare cină. Într-o seară, în timp ce strângea masa, îl întrebă dacă friptura nu fusese pe placul lui.

— A fost absolut delicioasă, doamnă Barron. Dar pofta a fost mai mare decât foamea. Am luat o porție prea mare.

Din acel moment, domnul Rainwater se strădui să mănânce tot din farfurie. Ella se înveseli, până într-o seară, când observă cât de puțin își pusese pe platou. Porția lui de pui cu găluști era mai mică decât a lui Solly.

Nu-i spuse nimic de față cu surorile Dunne și domnul Hastings. Acesta din urmă fusese dezamăgit că domnul Rainwater refuzase să joace șah cu el în seara aceea, spunând că prefera să urce la el în cameră să citească.

Înainte de culcare, Ella hotărî să verifice cum se simțea bărbatul. Se întâmpla rar să-și deranjeze chiriașii odată ce



aceștia se retrăseseră, considerând că aveau tot dreptul la intimitate. Ținând seama însă că domnul Rainwater suferise în tăcere o noapte întreagă și jumătate de zi înainte ca ea să-l descopere, se simți îndreptățită să-și încalce propria regulă. Își spuse că, dacă nu se vedea lumină pe sub ușa lui, nu avea să-l deranjeze, și nimeni nu avea să știe că fusese acolo. Dar dacă lumina era aprinsă, avea să verifice dacă se simțea bine.

De îndată ce urcă la etaj, văzu că ușa lui era singura de sub care ieșea lumina. Pășind ușor, merse până în fața camerei, apoi bătu.

— Da?

— Eu sunt, domnule Rainwater, șopti ea. Sunteți bine?

— Da.

Așteptă ca bărbatul să mai adauge ceva. Cum asta nu se întâmplă, îl întreabă dacă putea să intre.

— Da.

Deschise ușa. Domnul Rainwater ședea pe marginea patului, însă era limpede că stătuse întins până în acel moment. Pe pernă se vedea imprimată forma capului său, iar părul îi era ciufulit. Era îmbrăcat, dar își scosese haina și cravata și-și dăduse jos bretelele.

Avea manșetele descheiate. Pantofii erau lângă pat, așa

că rămăsese doar în ciorapi.

Pielea lui era palidă, dar asta s-ar fi putut datora luminii stridente ce venea de la lampa de pe noptieră. Tot din cauza luminii, orbitele lui păreau niște peșteri întunecate, ascunzându-i ochii de privirea Ellei.

Tânăra femeie intră în cameră, dar lăsă ușa deschisă.

— Sper că nu vă deranjez.

— Deloc.

— Voiam să vă întreb dacă sunteți de părere că ar trebui să scriu acelor școli speciale pe care mi le-a recomandat doctorul Kincaid.

O privi îndelung, apoi se ridică.

— Nu m-ați crezut.

— Poftim?

— Nu m-ați crezut când v-am spus că sunt bine.

— Recunosc, spuse ea cu un zâmbet jenat.

— Nu sunteți o mincinoasă prea talentată.

— Sunt conștientă.

— Nu e un defect ăsta... să fii atât de sincer încât să nu poți strecura nicio minciună.

Își zâmbiră. Ella întrebă:

— Sunteți?

— Dacă sunt un mincinos talentat?

— Sunteți bine?

— Da.

Făcu semn către cartea pe care bărbatul o ținea în mână cu arătătorul pe post de semn.

— Chiar ați urcat devreme în cameră ca să puteți citi.

— Adio, arme. Ați citit-o?

— Am vrut, dar nu prea am timp să mă destind cu o carte.

— E minunată.

— Nu are un sfârșit trist?

— Am auzit că e trist, dar frumos. O să vă țin la curent.

Stingherită, Ella făcu un pas spre ușă și întinse mâna după clanță.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat. Am observat că nu ați mâncat prea mult în seara asta. Voiam să mă asigur că nu sunteți... că vă simțiți bine.

— Vă apreciez grija, dar sunt bine.

— Atunci noapte bună, domnule Rainwater.

— Noapte bună, doamnă Barron.

Închise ușa după ea, dar preț de câteva clipe rămase în beznă, cu mâna strânsă pe clanță și cu inima îndoită; oare făcuse bine prefăcându-se că nu vedea seringă și fiola așezate pe măsuta din dreptul patului, alături de butoni și

portofel?

Dimineața următoare o găsi pe Ella luptându-se în continuare cu îndoială. Trebuia oare să-l anunțe pe doctorul Kincaid, căruia îi promisese că avea să-l cheme la cel mai mic semn de disconfort al domnului Rainwater? Era pe punctul să-i telefoneze, când chiriașul li se alătură surorilor Dunne la masă.

— Ce avem la micul dejun în dimineața asta, doamnelor?

— Clătite, îl informă domnișoara Violet.

— Preferatele mele.

— Și ale mele.

Ca să nu piardă teren în favoarea surorii sale, domnișoara Pearl adăugă:

— Și cel mai delicios pepene galben din acest sezon.

— Atunci asta e explicația.

— Ce explicație, domnule Rainwater?

— Pentru strălucirea aparte pe care o aveți amândouă în această dimineață, le tachină el, făcându-le cu ochiul. Pepene galben!

Surorile Dunne chicotiră, iar domnișoara Pearl îl acuză că flirta ca un adolescent neastâmpărat. Domnul Rainwater îi întâlni privirea Ellei în timp ce ea îi turna cafea

în ceașcă.

— Bună dimineața, doamnă Barron.

— Sper că v-ați odihnit bine peste noapte, domnule Rainwater.

— Am dormit neîntors.

Însă cearcănele adânci de sub ochii lui o făcură să se întrebe dacă nu cumva era un mincinos mai talentat decât ea. Totuși, mănca bine la micul dejun, ceea ce o mai liniști. După masă, bărbatul luă cutia de domino și un pachet de cărți și-l duse pe Solly pe verandă, unde petrecură o oră. Când se întoarseră în salon, îi zâmbi băiatului și-i spuse:

— Bună treabă, Solly!

— A făcut ceva special?

— Tot ce face e special, doamnă Barron.

— Așa e. După o clipă, Ella adăugă: întrebarea mea de aseară nu era doar un pretext ca să văd cum vă simțiți. Aș dori să știu opinia dumneavoastră.

— Despre școlile speciale?

— Să le scriu și să le întreb ce programă au?

— Ce aveți de pierdut?

— Nimic, dar nu cred că m-aș îndupleca să-l trimit pe Solly de lângă mine.

— Până când nu aflați mai multe, nu puteți lua o decizie

în cunoștință de cauză. Murdy a recunoscut că nu știe mare lucru despre copiii ca Solly. Poate că școlile astea vă vor oferi mai multe răspunsuri și îndrumare.

— O să trimit niște solicitări, spuse ea în cele din urmă”.

— Foarte bine.

Păru bucuros de hotărârea ei. Peste câteva clipe se scuză și-și continuă drumul înspre scări. Când ajunse pe la jumătatea lor, Ella îl întrebă:

— Vă aduc ceva, domnule Rainwater?

Bărbatul se opri și se întoarse.

— Cum ar fi?

— Un pahar de ceai cu gheață?

— Nu, mulțumesc.

— A fost foarte cald pe verandă.

— Nu mi-e sete.

Ellei i se păru că domnul Rainwater continua să urce scările un pic mai lent.

— Sigur vă simțiți bine? Păreți...

— N-am nimic! replică el brusc.

Era prima dată când îl auzea ridicând tonul, prima oară când era nervos, iar Ella fu atât de șocată încât nu reuși să mai adauge nimic. Așa că îl luă pe Solly de mână și-l duse în bucătărie, lăsând ușa să se trântască în urma lor.

După masă, hotărî să se ducă împreună cu băiatul în oraș, pe jos. Aveau nevoie de puțină mișcare și, în plus, le făcea bine să mai petreacă timp și în afara casei.

Căldura era însă insuportabilă. Când ajunseră la magazin, rochia ei era deja udă leoarcă. Își mai reveniră odată ajunși înăuntru, la răcoare, iar Solly păru mulțumit să urmărească ventilatorul din tavan pornit, așa că mama lui se plimbă printre rafturi luând ce avea pe listă. Termină foarte curând.

— Asta e tot, doamnă Barron?

— Da, mulțumesc, domnule Randall. Ah, stați, vreau și două Dr Pepper, vă rog.

Băcanul îl privi pe Solly, care stătea lângă ea legănându-și capul.

— Sigur. Vreți să vi le desfac?

— Vă rog.

O mână butucănoasă se ivi din dreapta Ellei și aruncă niște monede pe tejghea.

— Fac cinste.

Când se întoarse, dădu nas în nas cu Conrad Ellis. Privirea pofticioasă pe care i-o aruncă bărbatul îl schimonosi chiar mai mult decât semnul din naștere.

— Nu ne-am mai văzut de mult, Ella.

— Bună, Conrad.

O privi lacom, măsurând-o din cap până-n picioare într-un mod insultător, gest care-i făcu pielea de găină.

— Arăți bine. Te menții. Rânjetul lui se lăți și mai tare când observă stinghereala tinerei femei. Întorcându-se către domnul Randall, anunță: Băuturile sunt pe cheltuiala mea.

— Mulțumesc, Conrad, protestă Ella tăios, dar domnul Randall le va pune în contul meu.

Conrad se întinse peste tejghea și-l bătu pe băcan pe braț.

— Domnul Randall o să mă lase să-ți cumpăr un suc, nu-i așa, domnule Randall?

Băcanul îi zâmbi neputincios Ellei.

— V-am făcut deja chitanța, doamnă Barron. Nu era adevărat, însă omul nu voia să se certe cu Conrad. Luă monedele de pe tejghea, apoi se întoarse și scoase sucurile din lada de metal. Scutură așchiile de gheață de pe sticle și le desfăcu în grabă, apoi le puse pe masă. Vă mulțumesc pentru că ați cumpărat de la mine. O să vă împachetez toate produsele, iar băiatul lui Margaret o să vi le aducă imediat acasă.

— Mulțumesc.



După ce-i aruncă o privire bănuitoare lui Conrad, băcanul dispăru în camera din spate.

Ella, încercând să ignore prezența mătahăloasă a lui Conrad, îl apucă pe Solly de mână și se îndreptă spre ușă. Îi părea bine că nu era nimeni în magazin ca să asiste la această scenă. Pe de altă parte, faptul că rămăsese singură cu individul acela o enerva, ba chiar îi stârnea o anume teamă.

Când trecu pe lângă el, Conrad o atenționează:

— Hei, ți-ai uitat băuturile.

— M-am răzgândit.

— Ei, hai! Nu fi așa, Ella. O apucă de braț, însă ea și-l retrase imediat. Conrad râse. Ce-ai pățit? Nu ai timp să stai de vorbă cu un prieten vechi?

— Azi nu. Trebuie să ajung acasă.

— Încă mai gătești și cureți pentru alții?

— Conduc o afacere.

— Așa se cheamă acum datul cu mopul și înfățatul paturilor? O afacere? pufni batjocoritor. Este sub nivelul tău, Ella. Nu tânjești niciodată după ceva mai bun?

— Nu.

— Pun pariu că da, rosti el trăgănat.

Încercă să-l ocolească, însă Conrad făcu un pas în lateral

și-i blocă imediat calea.

— Lasă-mă să trec, Conrad.

— Netotul ăla care ți-a fost soț a mai dat vreun semn?

Încercă din nou să-l ocolească, dar bărbatul se mișcă mai rapid, mai ales că îl avea și pe Solly cu ea.

— Și-a făcut bagajele și-a tulit-o, nu? Din cauza puștiului. Cred că n-a suportat că fiu-său era prostul satului.

Ella clocoti de mânie când individul se așează pe vine, față în față cu Solly. Băiatul privi prin el.

— Chiar, ce are? Își plimbă mâna prin dreptul ochilor copilului și rosti cu o voce ascutită: Alooo! E cineva acasă?

— Oprește-te!

Ella încercă să-l împingă la o parte, dar gestul ei se compara cu tentativa de a urni un camion. Conrad îi prinse mâna și i-o apăsă pe pieptul lui. Tânăra femeie se zbătu să se elibereze, însă el io strânse și mai tare.

— Dă-mi drumul!

— Ai fost întotdeauna obraznică, Ella, hohoti el. Mi-a plăcut asta la tine. Nici fuga lui bărbatu-tău nu te-a dat gata, nu? Păcat de copil, totuși. Acum că l-am văzut de aproape, îmi dau seama că nu trebuie să cred tot ce zice gura târgului. Auzisem că sa-sa-salivează și că face ca-

ca... caca pe el.

— Chiar ar trebui să vă corectați bâlbâitul ăsta, domnule Ellis.

Domnul Rainwater deschise ușa magazinului și păși tacticos înăuntru. Ella fu pe punctul să scoată un țipăt de ușurare văzându-l. Conrad îi eliberă mâna și se răsuci să vadă cine-i întrerupsese atacul.

— Bună ziua, doamnă Barron.

Chiriașul ei își duse mâna la pălărie în timp ce se apropie, vârându-se cu abilitate între ea și Conrad. Privirile lor se întâlneau și rămaseră înlănțuite câteva clipe. Reușind cu greu să se calmeze, murmură:

— Domnule Rainwater.

— Margaret mi-a spus că ați plecat în oraș. Am avut o treabă prin apropiere, așa că m-am gândit să vă ajung din urmă și să vă iau cu mașina acasă.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră. Mulțumesc.

Domnul Rainwater își deschise larg brațul, invitând-o către ușă. Însă Conrad nu era genul de om care să se lase păgubaș. Puse mâna pe umărul nou-venitului și-l făcu să se întoarcă. Erau față în față.

— Hei, am auzit de tine.

— Și eu am auzit de tine.

— Ce am auzit nu mi-a plăcut prea tare.

— Atunci avem și asta în comun, spuse zâmbind domnul Rainwater.

Lui Conrad îi trebuiră câteva secunde să priceapă, dar când o făcu, ochii săi aruncară scânteii de răutate, iar chipul lui însemnat din naștere se întunecă de mânie.

— Ești noul chiriaș al Ellei.

— Închiriez o cameră în pensiunea ei, da.

— Ce altceva mai faci acolo? chicoti insinuant Conrad.

Domnul Rainwater rămase tăcut și nemișcat ca o stâncă, deși Ella îi recunoscuse ticul deja familiar de încleștare a fălcilor. Conrad era mai masiv, depășindu-l cu cel puțin douăzeci de kilograme, însă chiriașul ei nu părea deloc intimidat.

— Vă rog, dați-vă la o parte, domnule Ellis. Suntem gata de plecare.

Conrad își ridică ambele mâini în semn că se predă.

— Sigur, sigur. Nu voiam decât să-i cumpăr Ellei și copilului ei idiot un suc. Încercam să fac ceva drăguț pentru ea. Îi privi pe amândoi sugestiv. Cred că și tu faci ceva drăguț pentru ea. În fiecare noapte? Când luminile se sting în casa aia mare și veche? râse el făcându-i Ellei un

semn obscen cu ochiul.

Domnul Rainwater o împinse încetișor de la spate în direcția ușii. Femeia simți forța din atingerea lui, ceea ce o consolă. Îl trase pe Solly în fața ei și se îndreptă către ieșire. Aproape ajunsese când Conrad își puse din nou mâna pe umărul domnului Rainwater.

— Crezi că, dacă ești rudă cu doctoru Kincaid, poți să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala? Ei bine, nu poți. Prin părțile astea, nu-i vedem cu ochi buni pe străinii băgăcioși. Mă auzi? Dacă vrei să te ții de prostii și să faci probleme, să ațâți negroteii și sărăntocii, du-te în altă parte și scutește-mă de efortul să-ți dau o mamă de bătaie.

## Capitolul 13

Merseră în tăcere către mașina lui, dar de îndată ce intrară în ea, domnul Rainwater spuse:

— L-ar amuza dacă ar ști că v-a supărat.

— Nu sunt supărată.

— Tremurați.

Ella își privi mâinile și își dădu seama că el avea dreptate. Ca să le împiedice să mai tremure, le încleștă în

poală.

Chiar atunci, Solly începu să țipe. Dintr-odată, părea să fi căpătat o aversiune subită față de pantofii săi. Când Ella reuși în cele din urmă să-i imobilizeze picioarele, văzu că vârful unuia era mânjit. Pata era abia vizibilă, însă ea îi lustruia perfect pantofii. Semnul fusese suficient ca să provoace o criză. Puștiul se bâțâia, lovea, dădea din mâini, scoțând în același timp un zbieret asurzitor.

Îi scoase pantofii care îl iritau. Solly se opri din urlat, dar începu să se legene înainte și înapoi cu atâta forță, încât capul lui se lovea cu un zgomot înfundat de scaun. Nu părea să-l doară. Din contră, părea să-l calmeze, așa că ea nu încercă să-l oprească.

După ce criza luă sfârșit, domnul Rainwater întrebă politicos dacă mai avea și alte treburi în oraș. Răspunsul ei negativ fu categoric. Nu voia decât să ajungă acasă și, cu ajutorul rutinei zilnice, să-l uite pe Conrad laolaltă cu toate lucrurile oribile și dezgustătoare pe care le spusese.

Domnul Rainwater nu părea să fie afectat nici de criza lui Solly, nici de confruntarea din băcănie, în vreme ce automobilul străbătea orașul, mâinile lui se odihneau ferme pe volan și pe maneta schimbătorului de viteze. Ba chiar își atinse borul pălăriei în semn de salut de câteva

ori, recunoscând trecătorii. Ella își dori să n-o fi făcut. I se părea că prezența ei pe scaunul pasagerului sărea în ochi. Oricine ar fi văzut-o împreună cu Solly în mașina lui ar fi putut da crezare bârfelor care spuneau că sub acoperișul ei se întâmpla ceva necurat.

După știința ei, Conrad era singurul care făcuse aluzie la așa ceva, iar nimic din ce spunea găliganul acela nu putea fi luat în serios, însă chiar și simpla idee că ea și un chiriaș de-al ei făceau subiectul unei speculații indecente îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu merită să vă bateți capul cu el, spuse domnul Rainwater încet.

— Crizele sunt din ce în ce mai puternice, nu mai slabe. Mai intense.

— Nu despre Solly vorbesc. Despre Conrad Ellis.

— Nu sunt de acord. Merită să-mi bat capul cu Conrad. Dacă ați fi auzit lucrurile îngrozitoare pe care le-a spus despre Solly...

— Am auzit, în timp ce mă apropiam. Omul e un dobitoc sadic, iar dacă îi permiteți să vă necăjească sau să vă înfurie, îi oferiți exact ceea ce vrea. Cea mai bună apărare în cazul acesta este să-l ignorați.

— Așa cum ați făcut-o dumneavoastră.

Vorbele îi ieșiră din gură șuierat, aproape ca un reproș.

El o privi, însă răspunse cu calmul lui obișnuit:

— N-am putut să ignor lucrurile pe care le-a spus. Pur și simplu am refuzat să mă cert cu el, știind că exact asta voia să fac. Dacă aș fi negat vehement lucrurile pe care le-a sugerat în legătură cu noi, i-aș fi dat ocazia să mă ia la pumni.

— Ar putea să vă rupă în două.

— Da, zâmbi el. Într-o luptă dreaptă aș pierde, cu siguranță. Dar nu s-a luptat cu mine, nu-i așa?

Ea se gândi la hotărârea neclintită pe care o văzuse în ochii domnului Rainwater în timp ce-l fixa pe Conrad. Aparent, și Conrad o remarcase. Își luase mâna de pe umărul domnului Rainwater și chiar se dăduse cu un pas înapoi. Era agresiv din fire, iar părinții lui îi cultivaseră caracterul tiranic. Nu-și aducea aminte să-l fi văzut vreodată retrăgându-se dintr-o înfruntare.

Era posibil ca un om precum Conrad să se teamă de ceva ce întrezărise în ochii domnului Rainwater? Poate tăria voinței unui om care nu mai avea nimic de pierdut? Oricare ar fi fost motivul, pofta de harță a lui Conrad dispăruse ca prin minune.

Imediat ce domnul Rainwater opri mașina în fața casei,



o zbughi afară, trăgându-l pe Solly după ea. Nu voia ca bărbatul să se dea jos înaintea ei ca să-i deschidă portiera sau să facă vreun alt gest de cavalerism care ar fi întărit zvonurile unei idile.

Nu se opri din mers decât în bucătărie, unde Margaret și fiul ei, Jimmy, despachetau cumpărăturile pe care le adusese acesta.

De îndată ce Margaret dădu ochii cu ea, își plantă un pumn în șoldul ei proeminent și îl lovi pe Jimmy peste ceafă cu cealaltă mână.

— Mai că l-am mâncat de viu pen' ce-a făcut! Să vă lase singură-n magazin cu nenorocitu' ăla! Și văz că s'teți roșie toată, ceva rău sigur a fost.

— Suntem bine, Margaret.

— Ei, mira-m-aș! pufni ea. Băiatu lu' Ellis s-a născut rău și s-a făcut și mai rău de când... Deloc nu poa' să treacă peste faptu' că l-ați refuzat verde-n față.

Simțind pe cineva în spatele ei, Ella se întoarse. Domnul Rainwater o urmărise până în bucătărie cu pantofii lui Solly în mână. Le privi pe rând, zăbovind cu privirea asupra Ellei.

— Ați lăsat astea în mașină, doamnă Barron.

— Mulțumesc, domnule Rainwater, zise ea smulgându-i

pantofii din mână.

El o privi mai cu atenție, dar tânăra femeie se răsuci pe călcâie.

— Țsta e băiatu meu, Jimmy. Jimmy, domnu' Rainwater, făcu Margaret prezentările.

Cei doi se salutară, apoi Jimmy o șterse pe ușa din spate, recunoscător că scăpase de mânia mamei lui.

— Margaret, spuse domnul Rainwater, dacă culeg niște piersici, pot să te mituiesc să faci o plăcintă pentru diseară?

— Ei, asta-i bună! Nu tre' să mă mituiți. De plăcere o fac.

Culese piersici coapte din pomul aflat la marginea curții Ellei, iar Margaret făcu plăcinta. Însă la desert, domnul Rainwater nu mai era acolo s-o mănânce.

Telefonul sună la ora cinei. Ella răspunse.

— Ella, sunt eu, Ollie. Dă-mi-l pe David, te rog.

Deci acum era David. Dar simțind că era vorba de o urgență, întrebă dacă se întâmplase ceva.

— Dacă e acolo, dă-mi-l la telefon.

— Așteaptă puțin.

Năucită și cam tulburată de tonul vocii lui, Ella se întoarse în sala de mese, unde chiriașii tocmai mâncau

felul principal.

— Domnule Rainwater, vă caută cineva la telefon.

El se ridică imediat și își trânti șervetul lângă farfurie. Scuzându-se față de comeseni, trecu pe lângă Ella și pătrunse în hol, mergând repede către masa de sub scară, pe care se aflau telefonul și cutia pentru banii de chirie.

— Cine e? o întrebă în treacăt.

— Ollie Thompson.

El îi aruncă o privire în timp ce apuca aparatul.

— Ollie? Ascultă un timp ce păru aproape o veșnicie, dar care în realitate măsura câteva secunde. Vin imediat, rosti el, apoi închise.

Așeză receptorul în furcă și puse telefonul la locul lui, pe masă. Ocolind-o pe Ella, se îndreptă către ușa din față.

— Ce e? Unde vă duceți? Ce se întâmplă?

— Vă spun când mă întorc.

Își luă pălăria din cuierul din hol în timp ce ieșea fără să se uite în urmă.

Când se întoarse în sala de mese fără el, surorile Dunne fură cuprinse de neastâmpăr.

— S-a întâmplat ceva? întrebă domnișoara Violet.

— Domnul Rainwater a trebuit să se ducă până la un prieten. Sunteți gata pentru plăcinta cu piersici și frișcă?

Calmul ei era de fațadă, bineînțeles, însă mai potoli un pic neliniștea surorilor.

— Tipic pentru dumnealui, nu-i așa, să sară în ajutorul unui prieten din scurt, spuse domnișoara Pearl. Nici măcar n-a mai stat să termine de mâncat. Ce tânăr cumsecade.

— Și deștept, adăugă domnul Hastings în timp ce-și puneă încă o porție de porumb. La șah, știe înaintea mea ce mutări vreau să fac. Domnișoară Pearl, fiți amabilă, îmi dați și mie untul, vă rog?

După cină, Ella o lăsă pe Margaret să se ocupe de vase și îl duse pe Solly în camerele lor. Criza din mașină părea să-l fi stors de puteri. Rămase docil când îl spălă cu un burete și îl îmbrăcă în pijama. În mod normal, Ella ar fi trebuit să se ferească de mâinile și picioarele lui agitate.

Fu ușurată să descopere că și chiriașii se retrăseseră devreme. Saloanele erau goale și întunecate când reveni în bucătărie, unde Margaret înfășura o cârpă în jurul arătătorului.

— Vai, dar ce s-a întâmplat?

— M-am tăiat cu blestemăția aia veche de satâr.

— Uite, tot curge sânge. Vrei să-l chem pe doctorul Kincaid să te vadă?

— Nea, trece cu niște gaz lampant. Mă bandajez când

ajung acasă.

— Hai, fugi.

— Da' n-am terminat vasele.

— Nu poți să speli sau să usuci vasele cu un deget însângerat.

Margaret protestă puțin de formă, dar stăpâna ei o rugă stăruitor să plece și să-și îngrijească rana. În cele din urmă, slujnica făcu întocmai, scuzându-se că o lăsa cu atâtea treburi pe cap.

Pe Ella n-o deranja să rămână singură, căci fusese o zi istovitoare și nu mai putea să facă față întrebărilor lui Margaret despre cearta cu Conrad sau despre telefonul misterios primit de domnul Rainwater, care provocase plecarea lui neașteptată.

Se așeză cu o farfurie în față la masa din bucătărie, însă agitația îi tăiase pofta de mâncare. Era teribil de îngrijorată fiindcă nu știa motivul pentru care Ollie Thompson îl sunase de urgență pe domnul Rainwater. Potrivit ceasului de pe perete, acesta lipsea de mai bine de două ore. Unde era, unde se dusesese, oare se afla în pericol?

Spăla vase când auzi zgomotul mașinii lui în timp ce se apropia pe stradă. Își șterse repede mâinile, apoi se repezi

spre ușa de la intrare și trase zăvorul.

Domnul Rainwater intră, închise ușa după el, o încuie, apoi stinse lumina din verandă și lampa din hol. Simțindu-i încordarea, Ella rămase în tăcere, nemișcată, în vreme ce el privea curtea și strada.

După câteva minute, bărbatul se destinse vizibil, încordarea îl părăsi în timp ce-și dădu jos pălăria și o agăță în cuier. Apoi se întoarse către ea. Cu o voce gravă, întrebă:

— A mai rămas plăcintă?

Ella îl conduse în bucătărie, dându-și seama în timp ce trecea pe lângă scări că mergea tiptil. Nu își vorbiră decât după ce ușa încăperii fu închisă în urma lor.

— Mai e destulă mâncare. Pot să vă pun o farfurie.

El scutură din cap.

— Doar plăcintă. După cât s-a chinuit Margaret s-o facă, chiar ar trebui să mănânc un pic. Mă așteptam s-o găsesc și pe ea aici.

Ea îi povesti despre degetul tăiat.

— Am trimis-o acasă. Cafea?

— Clar. Ezită, apoi spuse: Presupun că nu aveți ascunsă pe undeva o sticlă de... Cum ea scutură din cap, trebui să se resemneze. Cafea neagră atunci.

Îl servi cu o cană de cafea și o porție de plăcintă garnisită din belșug cu frișcă, apoi se așeză la masă, vizavi de el.

— Unde v-ați dus? De ce-a sunat Ollie?

— Părea ceva mai grav decât s-a dovedit a fi.

— Ce s-a întâmplat?

— L-au atacat casa. Când m-a sunat, era înconjurată de mai multe vehicule. Majoritatea, camioane. Nu vedea nimic în afara farurilor. Goneau în jurul casei, dărâmând garduri și sârma de rufe a Lolei. Unul a dat peste cocină și porcul a fugit. Nu l-au găsit nici acum.

— Cine era?

— Cred că e ușor de ghicit.

— Conrad?

El suflă în cafea și sorbi o înghițitură.

— Cred că a fost un avertisment. Pentru Ollie, pentru mine și toți ceilalți. Probabil au auzit de asociația noastră și motivul pentru care există.

— Sau...

Ea făcu o pauză, iar el își ridică bărbia.

— Sau?

— Sau e o răzbunare pentru ce s-a întâmplat azi la magazin.

Domnul Rainwater îi respinse îngrijorarea scuturând din cap.

— Asta n-a avut nimic de-a face cu dumneavoastră. Există multe indicii recente care arată că sunt pe urmele noastre. Săptămâna asta, mai mulți fermieri au primit un telefon că o să vină cineva de la guvern să le evalueze cireada. Li s-a indicat ora și locul. Am primit vestea, după cum era plănuir. Ne-am adunat. Cumpărătorii n-au apărut.

— Telefoanele erau false.

— Dar au avut efect, zise el mai luând o gură de cafea. Fiindcă acum, când cineva e sunat că agenții guvernului vor să-i cumpere vitele, nu mai știe dacă e adevărat sau doar o alarmă falsă.

— De ce nu sună să verifice la biroul guvernamental?

— Am încercat, dar într-o birocrație totul se mișcă foarte încet, mai ales când e vorba de sume mari de bani. Până să ne lămurim noi că e o alarmă falsă, oamenii vor fi pierdut deja ore întregi. După mine, Conrad și amicii lui speră să ne epuizeze nervos, își închipuie că o să ne săturăm ca, de fiecare dată, să ne lăsăm baltă casele și afacerile și o să renunțăm la planul nostru de a ne proteja reciproc.

— Și? O să vă săturați?



— Nu. Culese și ultima urmă de frișcă din farfuria goală, apoi o împinse deoparte. Iar dacă vreunul începuse să șovăie, ce s-a întâmplat astă-seară l-a făcut să-și recapete hotărârea. Când am ajuns acolo, camioanele încă se mai învârteau în jurul casei. Aruncau cu sticle în ea, în timp ce copiii lui Ollie țipau înfricoșați. Să fi auzit tot zgomotul ăla de sticlă spartă, parcă era sfârșitul lumii. Cum am zis, părea mai rău decât s-a dovedit a fi, dar spune-le asta acelor copii speriați.

— Cred că erau morți de frică.

— Ceea ce și urmăreau nemernicii. Dar sistemul nostru de comunicații a funcționat. Oameni furioși au început să se adune. Când ceata lui Conrad a văzut că erau pe cale să fie copleșiți numeric, au luat-o de-a curmezișul pășunii. Câțiva dintre ai noștri s-au luat după ei, dar ei și-au stins farurile, ceea ce făcea periculoasă urmărirea. Așa că au scăpat. Mai e cafea?

Fără să mai aștepte răspuns, se ridică și se duse până la sobă, întorcându-se cu cana plină.

— Dar Lola și copiii? A fost cineva rănit?

— Nu, slavă Domnului. Tremurau de spaimă. Socrul lui Ollie a venit și i-a luat cu el. Lola l-a implorat pe Ollie să vină și el, dar el a rămas. Îi era teamă că indivizii ăia s-ar

putea întoarce ca să-i dea foc la hambar. Câțiva oameni s-au oferit să rămână cu el. Ceea ce e un gest nobil, dar în acest timp casele și familiile lor rămân fără protecție la noapte.

— Cum o să se termine toate astea?

— Nu știu, rosti el cu toată seriozitatea. Dar mi-e teamă că până o să fie mai bine, mai întâi o să fie mai rău.

Și Ella se temea de același lucru, dar nu voia să recunoască, nici măcar față de ea însăși.

— De ce credeți asta?

— Pur și simplu s-a tras o linie. Există două grupuri distincte, rivale. Lucrurile astea au tendința de a se agrava. Mai ales când organul de ordine e indiferent, inept sau de-a dreptul corupt.

Ea plecă de la masă și se duse la chiuvetă. Apa de vase se răcise. O scurse și o înlocui cu apă fierbinte, dar după ce închise robinetul, puse mâinile de-o parte și de alta a chiuvetei, sprijinindu-se cu toată greutatea.

Domnul Rainwater își aduse farfuria și cana și le adăugă în stiva de vase de spălat, apoi își vârî mâinile în buzunare. Simțindu-se privită, întoarse capul către el.

— Mi-e frică.

— Știu. Îmi pare rău.

— Nu e vina dumneavoastră.

— Ba da. Ați încercat să mă convingeți să nu mă amestec. Ați spus...

— Îmi aduc aminte foarte bine ce am spus, domnule Rainwater. Dar problema mea cu Conrad n-a început când ați apărut dumneavoastră, nu ține de situația asta. Mi-a fost frică de el dintotdeauna. El continuă să o fixeze până când ea nu mai putu să îndure. Îndreptându-și atenția asupra chiuvetei, începu să spele vasele scufundate în apa acoperită de clăbuci și continuă pe un ton scăzut: Cât am fost la liceu, s-a tot ținut după mine. Mama era în al nouălea cer și credea că suntem împreună. Conrad era cel mai bogat băiat de pe-aici. Ea credea că ar fi un soț ideal. Eu nu.

Într-o cuvă separată, clăti vasele pe care le spălase. Cu coada ochiului, văzu cum domnul Rainwater își scoase haina și o așeză pe spătarul unui scaun. Se opri din ce făcea ca să se uite cum își scotea butonii de la cămașă și cum își sufleca mânecile. Apoi luă un prosop și întinse mâna către una dintre farfuriile clătite.

Ea ridică mâna să-l oprească.

— Nu faceți asta.

Cu grijă, el îi îndepărtă mâna.

— Spălați.

Cum să se certe cu el fără să recunoască faptul că o sarcină casnică obișnuită căpătase brusc o nuanță intimă care o înspăimânta? Mai bine să ia o atitudine neutră, chiar dacă nu se potrivea cu ceea ce simțea de fapt. Și până la urmă, ce se putea întâmpla dacă-l lăsa să șteargă vasele?

— Nu v-a influențat deloc averea familiei Ellis? Întrebă el.

— Nu prea, spuse Ella luând o nouă farfurie murdară. Îl știam pe Conrad din școala generală. Era teroarea clasei, dar scăpa mereu nepedepsit. Era răzgâiat și puturos. Nu cred că părinții lui i-au refuzat vreodată ceva. Îi făceau toate plăcerile, îi dădeau tot ce-și dorea.

— Și pe dumneavoastră vă dorea.

Ea ridică timid din umeri.

— Părea foarte clar că da. La îndemnul mamei, m-am dus la câteva dansuri și petreceri împreună cu el. Se băga în sufletul meu la fiecare eveniment social și, în felul lui șiret, îi făcea pe toți să creadă că suntem împreună. Dar mie nu-mi plăcea de el și nu mă simțeam niciodată în largul meu când eram singuri. Cred că știa asta. Cred că neliniștea mea îi făcea plăcere.

— Încă îi mai face.

— Sunt sigură, murmură ea. Oricum, după ce n-a reușit să-mi câștige simpatia, și-a îndreptat toată atenția și farmecul asupra mamei mele și i-a cerut în mod oficial mâna mea. Mamei îi sclipeau banii în ochi și nu putea să-i vadă adevărata față. În schimb, Margaret a văzut. A încercat să-i spună mamei că lucrurile nu sunt deloc roz în ceea ce îl privește, însă ea n-a ascultat. Când i-am respins cererea, mama mi-a spus că sunt proastă și că o să regret decizia. Clăti farfuria și i-o pasă domnului Rainwater. Citind întrebarea de pe chipul lui, adăugă: Singurul regret pe care îl am este că mama nu m-a iertat nici pe patul de moarte. Mi-a spus că-i refuzasem singurul lucru care ar fi putut-o face fericită din nou. A murit dezamăgită și supărată pe mine.

El duse un teanc de farfurii curate până la dulap și le așeză pe raft.

— Când v-ați măritat cu domnul Barron?

— La scurtă vreme după ce a murit mama. Mă ocupam deja de închirierea casei pe vremea aceea. Pusesem un anunț la avizierul din gară. El lucra la căile ferate. A văzut anunțul și a venit să vadă cum era camera. N-a închiriat-o.

Domnul Rainwater chibzui la cele auzite, apoi spuse:

— A văzut ceva care i-a plăcut mai mult decât camera.

— Dacă ar fi locuit aici, n-ar fi putut să îmi facă curte.

— V-a făcut curte?

— Da, și încă foarte eficient. Era foarte politicos și convingător. M-a cucerit comportamentul lui, era atât de diferit de lăudăroșenia și nerușinarea lui Conrad. Adăugă încet: Dar amândoi am făcut jurăminte pe care n-am putut să le ținem.

Continuară în liniște până când și ultima cratiță fu uscată și pusă la locul ei. Domnul Rainwater întinse ștergarul umed pe blat. Ella scurse apa din chiuvetă și din cuva pentru clătit. El își lăsă mânecile la loc și își încheie butonii. Ea își scoase șorțul și îl agăță într-un cârlig. El își recuperează sacoul și îl așează peste braț.

Apoi amândoi rămaseră nemișcați.

— Lungă zi, spuse el.

— Da. Epuizantă.

— Cam ca toate zilele dumneavoastră.

— Sunt obișnuită să fiu obosită.

Evitând să-l privească, se aplecă deasupra mesei și aranjă solnițele de sare și de piper în centrul ei. Solnița de sare se răsturnă. O ridică și o puse la loc. După asta, nu mai știu ce să facă cu mâinile, așa că, după ce le încleștă o

clipă pe șolduri, le lăsă să atârne pe lângă ea.

— Ella?

Ea studia motivul floral al mușamalei de pe masă. Câteva fire de sare se răsturnaseră peste ea, dar se amestecaseră cu vârtejul de zorele albastre și mușcate roșii, așa că erau aproape invizibile. În mod obișnuit, le-ar fi măturat cu palma, însă acum îi era teamă să se miște.

— Ella.

I se tăie răsuflarea auzindu-l cum îi rostea numele mic. Închise ochii și expiră încet, apoi ridică bărbia și se uită la el, așteptându-l să continue.

— Vă datorez scuze pentru faptul că m-am răstit la dumneavoastră azi-dimineață.

Dimineața părea atât de îndepărtată. Trecură câteva momente până când își aminti cuvintele aspre la care se referea el. „N-am nimic”. Răstindu-se din capul scărilor.

— Nu e nimic.

— Am fost un necioplit. Îmi pare rău.

— Eu am fost enervantă până la Dumnezeu.

— Păreați realmente îngrijorată când m-ați întrebat de sănătatea mea. De-asta m-am înfuriat.

El o privi și mai intens...

— Fiindcă sunteți ultima femeie frumoasă din viața mea.

Când vă uitați la mine, nu vreau să vedeți un invalid.

## Capitolul 14

În noaptea aceea, Ella dormi ca pe ace.

Domnul Rainwater nu coborî la micul dejun, trimițând vorbă prin Margaret, care urcase să strângă rufele, că nu voia decât cafea. Ella o trimise pe slujnică înapoi cu o tavă. Când se întoarse, așteptă să primească un raport asupra stării lui de sănătate, dar Margaret nu spuse nimic până nu fu întrebată.

— Părea să fie bine, conیță Ella.

Ella nu stăruia și rezistă impulsului de a urca să verifice ea însăși. Cu o zi în urmă îl asaltase cu întrebări până când îl scosese din fire. Nu voia să facă din nou aceeași greșeală. Și nici nu mai voia să audă cât de frumoasă era, fiindcă asta era o minciună, sau despre cum nu voia să-l vadă ca pe un invalid. Un astfel de dialog intim era cu totul nelalocul lui și o descumpănea.

În plus, nici aspectul ei, nici felul în care-l privea nu avea relevanță pentru situația lor, care era cea a unui chiriaș care stătea în pensiunea ei. Atât. Nimic mai mult.



Chiar și așa, spera că dacă începea să fie chinuit de dureri insuportabile, n-avea să se închidă complet în sine, cedând în fața orgoliului masculin.

După prânz căzu o ploaie ușoară, făcând suprafețele fierbinți să scoată aburi – acoperișuri, automobile, șine de tren. Încărcat de umiditate, aerul deveni și mai apăsător. Însă stropoala de vară era o noutate, o binecuvântare rară și minunată de care Ella voia să se bucure, așa că își luă sacul cu păstăi și ieși pe veranda din față. Se așeză în balansoar cu sacul de fasole lângă ea și un castron de ceramică în poală. Solly stătea alături, pe podea, cu geanta lui cu mosorele și cutia cu piese de domino.

Era o muncă pe care o făcea fără să depună vreun efort intelectual – rupea capătul păstăii, trăgea ața, apoi rupea păstaia în două sau în trei și arunca bucățile în castron. Avea să le gătească în ziua următoare. Poate că avea să adauge și niște cartofi noi fierți în coajă. Cu niște șunculiță, ar fi fost numai buni de felul doi.

Mintea ei fugi de la meniul de a doua zi la confruntarea îngrijorătoare cu Conrad, la felul în care acesta pusese în primejdie ferma lui Thompson noaptea dinainte și, în cele din urmă, la scena din bucătărie, când aproape că spărsese vasele pe care le spăla fiindcă urmărea mâinile

domnului Rainwater ștergându-le cu prosopul.

„Ella”, rostise el. De două ori.

Fusese de o intimitate deplasată, însă ea nu reacționase ca să nu orienteze discuția spre un teritoriu în care se simțea stingheră. După ce îi spusese că era frumoasă, îl rugase să o scuze și se retrăsese în grabă în camera ei.

Totuși, păstrase în minte cu afecțiune momentul în care el îi rostea numele. Se bucura în secret că sesizase rezonanța aparte pe care două silabe obișnuite o căpătaseră prin vocea lui. Cumva, știa că era o amintire de care avea să se agațe mult timp de-atunci înainte. Probabil pentru totdeauna.

Era atât de absorbită de gânduri, încât la început nici nu-și dădu seama că Solly nu mai era pe podeaua din scându-ri vopsite a verandei, ci se ridicase și se dusesse la balustradă.

— Solly?

Bineînțeles că băiatul nu răspunse. Era concentrat asupra unei piese de domino, străduindu-se să o așeze în picioare fix în centrul balustradei, aliniată cu stâlpul de dedesubt. În timp ce ea visase cu ochii deschiși, el aliniase piese de domino, astfel încât acum vreo zece formau un șir de-a lungul balustradei.

Se ridică, așeză sacul cu păstăi și castronul pe dușumea și se apropie de balustradă, dar nu atât de mult încât să treacă peste granița care era invizibilă pentru ea și crucială pentru fiul ei. Nu voia ca prezența ei să-i distragă atenția de la ce făcea.

După ce-l urmări câteva minute, observă că aranja piesele în ordine crescătoare. Dar, mai important, nu le alegea dintr-o grămăjoară alcătuită la întâmplare, așa cum făcuse înainte. Căuta în cutie piesa următoare pentru a o așeza la capătul șirului.

Nu putea fi vorba de talentul neobișnuit pe care idioții savanți îl afixau deseori, așa cum îi explicase doctorul Kincaid. Aparent, Solly avea și acea trăsătură extraordinară, însă azi era clar că în cazul pieselor de domino își folosea rațiunea. Chibzuia înainte să aleagă următoarea piesă. Și mai presus de toate, număra!

Ochii i se umplură de lacrimi și își duse mâna la gură ca să oprească un suspin de bucurie.

— Margaret a zis că nimeni nu vă poate convinge să nu stați în ploaie.

Se răsuci iute în vreme ce domnul Rainwater împingea ușa de plasă și pășea pe verandă.

— Uitați, zise ea arătându-i piesele de pe balustradă. S-a

apucat de unul singur să facă asta. Nu l-am ajutat în niciun fel. Și uitați-vă.

Domnul Rainwater veni să stea lângă ea. Fu suficient ca Solly să mai adauge numai două piese ca să își dea seama ce anume îi provocase Ellei starea aceea.

— Caută și alege din cutie piesa care urmează la rând.

— Nu credeți că e remarcabil?

— Ba cum să nu. Absolut.

— Mi-am adus aminte că duminică, la cimitir, se uita la țărșii de metal ai porții. Evident, ordinea și amplasarea precisă a lucrurilor îi atâtă curiozitatea. O atare fascinație n-ar putea fi alimentată și cultivată? Ar putea să devină un soi de îndemânare, nu credeți?

— Cu siguranță. La un moment dat ar putea să construiască poduri.

Optimismul lui o făcu să zâmbească.

— M-aș mulțumi cu mult mai puțin de atât.

Domnul Rainwater atinse umărul lui Solly. Băiatul tresări, dar nu se opri din ce făcea.

— Bravo, Solly.

— Foarte bine, Solly, repetă ea.

— Cred că ăsta e un prilej bun de sărbătoare, spuse domnul Rainwater. Măcar un cornet de înghețată. Îmi

permiteți să vă fac cinste dumneavoastră și lui Solly?

— Înainte de masă?

— Celebrările ar trebui să fie spontane. Regulile pot fi încălcate...

— Domnule Rainwater! Margaret se năpusti pe ușa de plasă. Avea ochii mari și respirația tăiată de frică. Băiatu meu Jimmy tocma' a sunat de la magazin, cică o să fie necaz mare la ai lu' Hatcher! A zis că tre' să vă duceți repede. Conrad Ellis și ai lui erau la băcănie și vorbeau de ce-o să le facă la ăia care cutează să se amestece în treburile guvernului.

— Plec imediat. Se repezi pe lângă slujnică și zăbovi înăuntru numai cât să-și înșface pălăria din cuier. Unde e ferma lui Hatcher?

— Vin cu dumneavoastră, zise Ella scoțându-și șorțul și aruncându-l pe scaun.

— Nici nu încape vorbă. Ar putea fi periculos.

— Mi-e mai ușor să vă conduc până la ei decât să vă dau indicații. Simțindu-i ezitarea, adăugă: Pierdem timp prețios.

El încuviință din cap și se năpusti pe treptele din față cu Ella pe urmele lui.

— Ai grijă de Solly, Margaret, strigă ea peste umăr.

— Să nu vă faceți griji pentru el. 'Mneavoastră și domnu' Rainwater să aveți grijă de voi. Jimmy o zis că bolânzii ăia era beți morți.

Până ajunseră la ferma de vite a lui Hatcher, situată la câțiva kilometri vest de Gilead, situația era deja încordată. Adunați la fața locului erau Ollie Thompson, domnul Pritchett, dirigintele poștei, un pastor, profesorul de lucru manual al liceului, proprietarul depozitului de fier vechi și mulți alții pe care Ella îi recunoscuse.

Toți îi salutară cu priviri sumbre când domnul Rainwater parcă mașina și li se alătură lângă gardul de sârmă ghimpată care delimita pășunea. Era singurul dintre ei care nu avea armă.

Alături de ea era alt grup, alcătuit în majoritate din persoane de culoare. După fețele lor trase și zdrențele cu care erau îmbrăcați, Ella ghici că trebuiau să fie din mahala. Îl recunoscuse pe văduvul cu trei copii cu care se împrietenise domnul Rainwater. Cu un cap mai înalt decât toți, cu o figură feroce și calmă în același timp, fratele Calvin domina adunarea.

Domnul Rainwater o sfătuisese pe Ella să rămână în mașină, când ea nu avea nici cea mai mică intenție să iasă. Singura femeie care se vedea prin preajmă era

doamna Hatcher, care stătea pe un petic de pământ uscat din fața casei, agățată de brațul soțului ei de parcă ar fi încercat să-l împiedice să facă un gest nechipzuit.

Ploaia fusese de scurtă durată, însă pătura de nori era groasă și atârna amenințător deasupra. Aerul părea prea vâscos pentru a fi tras în plămâni, senzație la care contribuia și duhoarea de bălegar care venea dinspre camionul încărcat cu vite. Acesta traversă hodorogind poarta pășunii și o luă pe drumul de pământ înspre autostradă.

O groapă adâncă și cuprinzătoare, mai mare chiar și decât cea de la ferma lui Thompson, fusese săpată în pământ, pe pășune, iar vreo sută de capete de vaci Angus fuseseră mâunate înăuntru. În jurul gropii, câțiva bărbați cu pălăriile trase pe ochi și cu puștile ațintite asupra animalelor așteptau semnalul șefului lor ca să tragă.

Când o făcură, Ella tresări.

Deși era pregătită pentru focul de baraj, zgomotul era infernal. Ella își astupă urechile, însă asta atenuă doar un pic sunetul, nu-l amuți cu totul. Fiecare împușcătură reverbera în pieptul ei și îi împungea pleoapele închise.

Primele împușcături neliniștiseră vitele. Mugetele lor se transformaseră în zbierete de groază care acopereau chiar

și cacofonia împușcăturilor ce păreau interminabile. Apoi nu mai rămaseră decât câteva urlete răzlețe care veneau din fundul gropii. Fiecare fu amuțit de pocnitura unei împușcături al cărei ecou răsună sub pătura joasă de nori.

Tăcerea care urmă era la fel de groasă ca și fumul care învăluia scena măcelului.

Ella așteaptă câteva secunde, apoi deschise ochii și își luă încet mâinile de la urechi. Palmele îi erau ude de transpirație rece. Le șterse cu poalele fustei. Bărbații însă – atât cei din grupul domnului Rainwater, cât și cei din jurul fratelui Calvin – rămăseseră complet nemișcați.

Trăgătorii coborâra armele și începură să se miște încet către șirul de mașini negre, parcate bară la bară de-a lungul drumului. Câțiva își aprinseră câte o țigară, alții începură să vorbească pe un ton scăzut între ei. Cu toții evitară să se uite în direcția spectatorilor tăcuți.

Șeful lor se opri să-i spună ceva domnului Hatcher. Apoi făcu o pauză, ca și cum aștepta ca proprietarul fermei să răspundă ori măcar să dea un semn că înțelesese. Însă domnul Hatcher nu făcu nimic, în afara unui gest scurt cu mâna. Bărbatul se îndepărtă și li se alătură celorlalți, care se urcau în mașinile oficiale.

Urmăriră neclintiți îndepărtarea convoiului. Când



ajunsese la câteva sute de metri, însă nu dispăruse cu totul din vedere, domnul Hatcher strigă:

— Haideți oameni buni, luați dacă vreți!

Nimeni nu mișcă.

— Ce ți-a zis, Alton? vru domnul Pritchett să știe.

— A zis că o să le îngroape până diseară. Da' să nu las pe nimeni să ia vreun pic de carne, că o să fie scandal și că nu poa' să facă nimic să ne-ajute. Domnul Hatcher se întoarce și traversă curtea până la un trunchi folosit pentru tăiat lemne. Apucă mânerul lung al unui topor, îl smulse din butuc și, cu el pe umăr, o luă spre groapă mormăind: Poa' să se ducă dracu'. N-o să opresc io niște oameni flămânzi să ia niște carne ațoasă.

Se auziră urale. Semnalul fratelui Calvin îi dezlănțui pe bărbații care îl însoțeau. Unii se cățărară pe gard, alții se strecurară pe dedesubt, apoi o luară valvârtej către groapă, înarmați cu toporiști, cuțite și recipiente pentru resturile de carne de pe animalele costelive. Fără să ezite măcar o clipă, se aruncară în groapa comună. Ella își dădu seama atunci cât de puternic îi motiva foamea.

Abia după ce începuseră să taie vitele moarte auziră vuietul motoarelor. Probabil că domnul Rainwater distinsese cel dintâi sunetul printre uralele de bucurie ale

oamenilor din mahala care își vedeau de ciopârțeala lor neîndemnatică, întrucât fu primul care se întoarse către sursa zgomotului, iar expresia lui se schimbă pe dată, transformându-se într-una de panică.

Ella își întoarse capul.

De partea cealaltă a drumului, năpustindu-se dinspre adăpostul pădurii dese, erau mai multe camioane și mașini pline cu bărbați înarmați care urlau de mama focului. Probabil că stătuseră ascunși, cu motoarele pornite, așteptând momentul acesta. Vehiculele lor se zdruncinară pe terenul accidentat, însă nu încetiniră. Ajunseră la drum cu viteză maximă, îl traversară, apoi frână ră brusc la marginea gropii. Din ele se revărsară o mulțime de bărbați care ocoliră ca un vârtej mașina domnului Rainwater.

Ella îl văzu pe domnul Hatcher cum se chinuia să iasă din groapă, patinând cu cizmele pe solul umed. Se repezi către soția lui, care părea împietrită de groază, o împinse în casă și se îngriji să încuie ușa, apoi se întoarse în fugă la groapă, cu toporul însângerat în mână.

Fratele Calvin îi îndemna pe oamenii lui să rămână calmi și să nu facă vreo prostie. Bărbații din oraș se răspândiră, luându-și pozițiile în primire de-a lungul gardului de sârmă ghimpată, formând un scut uman în fața asaltului nou-

veniților.

Ella văzu toate astea numai cu coada ochiului, fiindcă îl urmărea pe Conrad, care rămăsese în ariergarda cetei lui. Când cele două tabere ajunseră față în față, el înaintă și, se duse țintă la domnul Rainwater.

Fără să se gândească de două ori, Ella deschise portiera și ieși din mașină.

Conrad îl studie pe domnul Rainwater, apoi întoarse capul către ceilalți și pufni în batjocură. Prietenii lui începură să râdă. I se adresă chiriașului Ellei pe un ton arțăgos:

— Tu ești căpetenia lor?

— Nu.

— Ei bine, șefu' vostru, ăla care e, să le zică la ciorile și nenorociții ăia să iasă de-acolo dacă nu vor să fie îngropați la un loc cu vacile moarte.

— Ați trage în oameni neînarmați?

— Au cuțite.

— N-a amenințat nimeni pe cineva cu vreun cuțit.

— Încalcă legea.

Domnul Rainwater se uită în jur demonstrativ.

— Nu e niciun om al legii pe aici ca să-i aresteze.

— Cei de la guvern m-au împuternicit să am grijă ca

nicio vacă moartă să nu fie tăiată.

— Aveți documente în sensul ăsta?

Conrad ezită. Chibzui câteva clipe, mușcându-și obrazul pe dinăuntru, apoi se răsti:

— Nu-mi trebuie documente! Eu mă ocup de asta.

— Așa susțineți dumneavoastră, replică sec domnul Rainwater.

— Îi scoateți pe oamenii ăia de acolo, sau nu?

— Domnule Ellis, dacă guvernul ținea morțiș să-i împiedice să facă rost de niște carne gratis, terenul domnului Hatcher ar fi fost împânzit cu agenți cu ecusoane. Singurul lor scop ar fi să păzească vitele din groapă.

— Vite! Conrad scuipă în țărână. Piele și os, atât. Nepotrivite pentru consum.

— Oamenii malnutriți din mahala ar fi de cu totul altă părere.

— Da' ce vorbe alese aveți!

— Atunci o să încerc să mă exprim mai simplu. De ce insistați asupra unui lucru atât de odios, încât nici măcar oamenii legii nu vor să aibă de-a face cu asta? Nu aveți niciun interes aici, așa că nu ați prefera mai degrabă să treceți totul cu vederea? N-ați vrea, dumneavoastră și

prietenii dumneavoastră, să-i lăsați pe oamenii ăștia să ia puțină carne ca s-o ducă la familiile lor înfometate?

Conrad se repezi către el și îi aruncă în față:

— Nu vrei să mă pupi în cur?

Prietenii lui îl răsplătiră cu alte hohote de râs, dar ele încetară când Conrad îl lovi cu pumnul în față pe domnul Rainwater.

Acesta văzuse lovitura venind și se ferise, însă nu suficient de repede sau suficient de mult. Pumnul lui Conrad îi zdreli obrazul, însângărându-l. Domnul Rainwater dădu înapoi clătinându-se și fu gata să aterizeze în sârma ghimpată, însă fu oprit la timp de Tad Wallace, proprietarul depozitului de fier vechi, care întinse brațul să-l prindă.

Imediat ce îl stabilizează pe tovarășul său, domnul Wallace se repezi la Conrad, însă domnul Rainwater îl apucă de mânecă și îl trase înapoi.

— Asta caută. Un pretext ca să ne atace.

Un murmur de consens veni dinspre ceilalți. Domnul Wallace dădu înapoi.

Cu podul palmei, domnul Rainwater șterse sângele care îi șiroia pe față.

— Ați obținut ce voiați. Să-mi dați un pumn. V-ați afirmat

punctul de vedere. Toată lumea a văzut. O să vorbească despre asta săptămâni în șir de-acum înainte. Puteți să vă lăudați că m-ați lovit, așa că acum plecați și lăsați-i pe oamenii ăștia în pace.

Cu o expresie amuzată, Conrad se uită peste umăr la prietenii lui, iar ei chicotiră ca la un semnal.

— Nu, încă n-am terminat. Și nu cred că tu sau vreunul dintre nătărăii ăștia puteți să ne speriați cu câteva puști și niște cuțite ruginite.

— Dar chinurile iadului? Chinurile iadului v-ar speria?

Nimeni nu observase că fratele Calvin ieșise din groapă, îi ocolise și acum era de partea cealaltă a gardului, în spatele cetei lui Conrad. Vocea lui tunătoare îi făcu să tresară. Se dădură la o parte, făcându-i loc să înainteze. Câțiva făcură asta în silă, însă nimeni nu-l împiedică să ajungă la un pas de șeful lor. Până și acesta părea mic pe lângă silueta impunătoare și spătoasă a fratelui Calvin.

Fără a se lăsa intimidat de voinicia bărbatului, Conrad rânji disprețuitor.

— Tu nu ești cioara aia de popă care îi agită pe toți?

— Știi cine sunt. Ai spart un geam de-al bisericii mele, ceea ce nu m-a supărat pe mine cât L-a mâniat pe Dumnezeu. Știu că ești habotnic, dar asta n-are nicio

importantă pentru mine. Va trebui să răspunzi în fața Atotputernicului pentru ura și prejudecățile pe care le porți în suflet. Ceea ce contează în ochii mei e că oamenii flămânzesc, iar prin bunătatea și mărinimia domnului Hatcher au o șansă să primească puțină carne. Pe deasupra, nu-s numai oameni de culoare aici, ci și albi. Ți-l aduci aminte pe Lansy Roeder?

Arată către groapă, unde Ella îl văzu pe bărbatul osos în salopetă, cu un satâr într-o mână și un lighean în cealaltă. Mâinile, antebrațele și hainele lui erau mânjite de sânge. Lansy nu precupețise nicio secundă și încerca să taie carnea înainte să se strice.

— Lansy zice că ați fost colegi de școală, îi spuse fratele Calvin lui Conrad. Banca i-a confiscat pământul acum trei luni. A fost evacuat împreună cu familia și n-a avut unde să se ducă, așa că și-au ridicat un cort în mahala. Culege bumbac, dar aproape pe degeaba. Copiii lui mor de foame.

Conrad nu păru impresionat.

— Nu-i vina mea că nu poa' să-i hrănească. Dacă n-are ce să le dea de mâncare, de ce i-a mai făcut? apoi chicoti: Bine, nevastă-sa are forme apetisante. Se uită în spate la tovarășii lui. Poate-ar trebui s-o pună la treabă, ce ziceți, băieți? Io aș da banu'.

Râsetele prietenilor lui se amestecară într-o hărmălaie nerușinată. Unii dintre ei fluierară. Lansy aruncă ligheanul cât colo și se repezi către ei. Fiind evident că n-avea nicio șansă în fața lui Conrad, doi bărbați îl imobilizară la pământ și-l ținură așa în vreme ce el înjura cum îi venea la gură. O asemenea umilință îi făcu pe cei din grupul lui Conrad să râdă și mai tare.

Însă atunci când Conrad se întoarse către fratele Calvin, nu mai râdea – nici măcar nu mai zâmbea.

— Aveți un minut să vă cărați sau începem să tragem. Nu glumesc, părinte.

Domnul Rainwater făcu un pas în față.

— Va trebui să trageți și în noi.

Conrad întinse brațul în spate, și unul dintre prietenii lui îi trânti un pistol în palmă. Îl aținti asupra domnului Rainwater.

— Nicio problemă. O să încep cu tine, domnu' Cuvinte-Alese.

Ellei îi îngheță sângele în vine. Un freamăt îi cuprinse pe aliații domnului Rainwater. Lăsaseră mâncarea neterminată, își închiseseră magazinele și își părăsiseră casele ca să sară în ajutorul vecinilor lor, iar acum riscau să devină victimele violenței pe care speraseră s-o



împiedice. Realitatea unei confruntări cu oameni înarmați îi intimida mai mult decât își imaginaseră la întâlnirile lor secrete.

Spre deosebire de ei, domnul Rainwater rămase impasibil.

— Nu credeam că sunteți atât de prost, domnule Ellis.

Conrad se prefăcu că-l lovește cu pistolul. Domnul Rainwater nu se clinti.

— Nu credeam că sunteți atât de prost încât să împușcați oameni cu sânge rece, cu atâția martori de față.

— Îmi asum riscul.

— Bineînțeles. Mai ales că șeriful Anderson e pe statul dumneavoastră de plată. Domnul Rainwater își înclină capul într-o parte. Pe cine cunoașteți la FBI?

Conrad clipi.

— FBI?

— Biroul Federal de...

— Știu ce înseamnă FBI. Nu e treaba lor.

— O să fie. Ați zis că agenții guvernului v-au împuternicit. Lucru de care mă îndoiesc. Dar dacă e adevărat și niște oameni sunt omorâți sau răniți grav, în capul cui credeți că o să se spargă oalele? în capul pușcașilor, care doar își făceau treaba? în capul celor de la

DRS? Al birocraților? pufni și clătină din cap. Dacă asta se transformă într-o baie de sânge, ei – de la domnul președinte Roosevelt în jos – o să dea vina pe dumneavoastră fiindcă ați pus într-o lumină proastă un program guvernamental creat ca să-i ajute pe sărmani. Dar presupun că vreți atât de tare să săriți la bătaie, încât lucrurile astea nu mai contează.

Unul dintre tovarășii lui Conrad se apropie de el și îi șopti ceva la ureche. Ella nu auzi ce spunea, însă vorbele acelea nu-i căzură bine bărbatului.

— Hai lasă-mă, lătră acesta și, de parcă ar fi alungat o muscă, îi făcu semn să dea înapoi. Apoi îi spuse domnului Rainwater: Te crezi tare deștept, așa-i?

— Cred că dumneavoastră sunteți deștept, domnule Ellis. Cred că sunteți prea deștept ca să continuați cu chestia asta.

— Haide, Conrad, scânci unul dintre prietenii lui.

— Lasă-i naibii cu vacile lor cu tot. Cui îi pasă?

— Hai să bem.

Mormăind între ei, lăsară armele în jos și începură să se risipească, întorcându-se la mașinile și la camioanele lor.

În cele din urmă, Conrad rămase singur în fața șirului de bărbați hotărâți.

Făcu câțiva pași în spate, apoi aținti pistolul pe rând asupra fiecăruia, dând din el ca dintr-un deget acuzator.

— Mă știți cu toții și știți că nu vorbesc degeaba. Lucrurile nu se termină aici. Nici să nu vă închipuiți așa ceva.

Apoi descărcă revolverul în aer de mai multe ori, golindu-i încărcătorul. Doar atunci se întoarse și se îndepărtă.

Ella încă era la adăpostul îngust al portierei deschise. Furia ardea în ochii lui Conrad în timp ce trecu pe lângă ea, mârâind:

— Iar ai ales greșit, Ella.

## Capitolul 15

— Astă-seară domnul Rainwater nu ni se alătură? întrebă domnișoara Violet în timp ce Ella le servea salatele.

— A ieșit cu prietenii.

— Ah.

Domnișoara Pearl nu reuși să-și ascundă dezamăgirea. În păr purta o floare proaspătă.

— Iar domnul Hastings e plecat din nou, așa că în seara asta suntem doar noi două, surioară, oftă domnișoara Violet.

Încercând să dea o notă veselă conversației, Ella spuse:

— Dar puteți folosi ambele saloane.

Nici măcar perspectiva asta nu le îmbunătățește dispoziția. Luară masa la fel de mecanic pe cât o servi Ella. Minte ei era departe, alături de domnul Rain-water și ceilalți care rămăseseră să tranșeze carnea comestibilă de pe vacile moarte și să o distribuie în mahala sau în alte zone în care familiile erau în situații grave.

— Nu e o muncă plăcută, îi spusese domnul Rainwater după ce insistase s-o conducă înapoi în oraș.

— Nu mi-e frică de carnea crudă. Aș putea să vă ajut.

— Aveți alte responsabilități.

Avea dreptate, bineînțeles. Însă după ce ieșise învingătoare din înfruntarea cu Conrad, se simțea puțin dezamăgită că trebuia să se întoarcă la obligațiile cotidiene și să le servească masa chiriașilor ei vârstnici.

— Și nu cred în capitularea lui Conrad, adăugase în treacăt domnul Rainwater. Ar putea să se întoarcă. Nu știu dacă am ieșit din încurcătură.

Ella se temea că domnul Rainwater avea dreptate și în

această privință. După ce fusese umilit în public, acel Conrad pe care îl știa ea ar fi pus la cale o răzbunare cumplită.

Apoi domnul Rainwater întrebase:

— Ce v-a spus când a plecat?

— Ceva cu mine și cu tabăra greșită.

Își amintise fiecare cuvântel din replica de final a lui Conrad, dar parafraza ei omitea conotațiile personale, pe care n-avea de gând să i le destăinuie și domnului Rainwater.

O lăsase acasă, scuzându-se că nu o conducea până la ușă.

— Trebuie să mă întorc la ferma lui Hatcher imediat. Probabil că nu ajung la cină.

— Aveți grijă.

El își atinsese borul pălăriei în semn de salut și plecase. Arăta ca un om care câștigase prima lui bătălie și care se întorcea pe front, mânat de elanul victoriei și nerăbdător să treacă din nou prin asta.

Ella nu era din fire o luptătoare și evita confruntările de câte ori era posibil. În același timp, invidia libertatea domnului Rainwater – și a oricărui alt bărbat – de a se întoarce pe câmpul de luptă și de a-și pune caracterul la

încercare.

După ce surorile terminară de luat masa și se duseră în salon să joace cărți, Ella îl convinse pe Solly să mănânce. Margaret asista, lăudându-l pentru fiecare înghițitură. Slujnica era în toane bune, după ce aflate de la Ella deznodământul confruntării. Îi ridică în slăvi pe fratele Calvin, pe domnul Rainwater și pe ceilalți bărbați pentru curajul lor de a rămâne neclintiți în hotărârea lor, spunând că „era și timpul ca derbedeu ăla să-și primească pedeapsa cuvenită”.

Ella se îndoia că se terminase totul cu Conrad, dar nu spuse nimic.

În timp ce Margaret termina de spălat vasele, Ella îl duse pe Solly la culcare și le ură noapte bună celor două surori care se certau în legătură cu rezultatul jocului de gin.

Slujnica voia să treacă prin mahala înainte să se ducă acasă. Ella o conduse până la ușă și îi dădu două coșuri cu resturi de mâncare, apoi cină singură la masa din bucătărie. Chiar când era pe cale să termine, auzi o mașină. Se repezi la ușa din față și încercă să-și ascundă dezamăgirea când îl văzu pe doctorul Kincaid cum gâfâia urcând pe treptele verandei.

— Bună seara, doamnă Barron, spuse el când o zări prin plasă. Speram să vă prind înainte de culcare.

Ea deschise zăvorul.

— Mai e până la ora mea de culcare. Intrați. Înăuntru, îi făcu semn către salonul din față. Doriți un pahar cu ceai?

— Nu, mulțumesc. Tocmai am terminat de mâncat. David e aici?

— A ieșit.

— Hmm. Doctorul își scoase pălăria și se așeză. Am primit asta azi și am vrut să v-o arăt cât mai repede posibil.

Îi întinse un plic mare. Fusesse deschis. Ella se așeză și scoase din el mai multe foi scrise la mașină, prinse laolaltă. Citi antetul, se uită în diagonală pe prima pagină, apoi îl privi întrebătoare pe medic.

— E un specialist cu renume, explică acesta. A făcut mai multe studii. V-am povestit că am scris mai multor confrăți, cerându-le informații despre idioții savanți. Unul dintre ei și-a amintit de solicitarea mea și a avut amabilitatea să mi-l trimită. Articolul a fost publicat acum câteva luni într-o revistă medicală. M-am gândit că o să vi se pară interesant și încurajator. Mie așa mi s-a părut.

— Vă mulțumesc.

Răsfoi cele câteva pagini, citind titlurile care fuseseră subliniate.

— Unii dintre copiii cu probleme de dezvoltare în genul celor de care suferă Solly reușesc să învețe să vorbească și să citească, chiar foarte bine în unele cazuri, spuse doctorul Kincaid. Bineînțeles că nimeni, nici măcar acest specialist de renume mondial, nu poate să se laude cu un succes total, dar orice îmbunătățire vizibilă e un pas uriaș înainte, nu credeți?

Ea strânse foile la piept încrucișându-și mâinile peste ele, de parcă ar fi ținut la piept o comoară.

— Vă mulțumesc, domnule doctor. Nu aveți idee cât de recunoscătoare sunt pentru grija dumneavoastră.

— Ba cred că am, spuse el zâmbind.

Ella îi povesti despre realizarea lui Solly din ziua aceea.

— Nu face decât să înșire piese de domino în ordine crescătoare, dar mă îndoiesc că majoritatea copiilor de vârsta lui se pot concentra într-atât încât să fie așa de...  
ăăă...

— Meticuloși?

— Da.

— Așa spune și autorul articolului, zise medicul, făcând un semn către foile pe care ea le ținea în continuare la



piept. Precizia e o trăsătură comună a copiilor care au simptomele lui Solly. După ce am citit studiul acesta, m-am convins că am greșit când v-am îndemnat să îi dați medicamente. Nimeni nu știe de fapt care e adevărata capacitate intelectuală a idioților savanți, iar aceasta variază oricum de la pacient la pacient. Solly nu poate să ne comunice nivelul lui de inteligență, așa că nu avem cum să aflăm care sunt posibilitățile lui. Poate că e limitat la înșiruirea pieselor de domino sau poate că are o minte sclipitoare, în orice caz, îi datorați și lui, și dumneavoastră să stabiliți asta, în măsura posibilului.

Ea îi spuse că trimisese scrisori mai multor școli.

— Încă n-am primit niciun răspuns, așa că nu știu ce-o să se aleagă de solicitările mele. Instituțiile acestea s-ar putea să nu aibă niciun fel de experiență cu copiii precum Solly. Dacă totuși au așa ceva, cheltuielile pentru înscriere ar fi probabil mult prea mari. Făcu o pauză, apoi adăugă aproape în șoaptă: Și oricum, mi-e greu să-mi imaginez cum l-aș putea trimite undeva departe.

— Chiar dacă acesta ar fi cel mai bun lucru pe care l-ați putea face pentru el?

— S-ar putea să nu fie admis, domnule doctor. Este foarte posibil să nu depindă de mine.

— Dar dacă totuși se ajunge la asta...

— O să vedem, murmură ea, nepregătită să-și asume alegerea.

După o clipă, medicul își plesni coapsele și se ridică.

— Trebuie să plec. Doamnei Kincaid nu-i place să se culce înainte să ajung eu acasă.

Ella îl conduse până la ușă și îl copleși cu mulțumiri pentru că-i adusese articolul.

— Abia aștept să-l citesc de la cap la coadă, cu atenție.

— Cred că o să vi se pară foarte edificator. După ce o să asimilați toate informațiile, haideți să stăm iar de vorbă.

— Cu siguranță. Privirea lui se mută la etajul de sus, apoi reveni asupra ei. Cum se simte?

Tânăra femeie pricepu că nu se referea la Solly.

— Ieri m-a repezit. Îmi spusese de multe ori că se simte bine, dar am continuat să-l bat la cap. Se săturase de asta.

Acesta era, în mod esențial, adevărul. Doctorul nu avea nevoie să știe de ce insistența ei îl enervase pe domnul Rainwater.

— De obicei e foarte calm, adăugă ea.

— Poate să fie și încăpățânat ca un taur. Era cel mai îndărătnic băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Nu la modul copilăros, ci pur și simplu stăruitor. Odată ce se

hotăra asupra unei chestiuni, nu te slăbea până nu făceai ca el. Doctorul chicoti. Îmi aduc aminte câteva dăți în care a făcut un scandal teribil pentru că lucrurile nu merseseră cum voia.

Ella nu și-l putu închipui pe domnul Rainwater făcând nazuri, însă nu avea această problemă în privința îndărătniciei. De două ori, hotărârea lui nestrămutată îl forțase pe Conrad să dea înapoi.

Doctorul Kincaid se încruntă.

— Ați spus că a ieșit.

Ea încuviință din cap.

— Presupun că azi a fost la ferma lui Alton Hatcher. Iar în noaptea asta în mahala.

Ea încuviință din nou.

— Am încercat să-l conving să nu se amestece. Nu vrei să-l ai pe Conrad Ellis împreună cu șleahta lui drept dușman.

— Am încercat și eu să-i spun același lucru, domnule doctor. Dar degeaba.

— Bineînțeles, oftă medicul.

— S-a dedicat dintotdeauna unor cauze de genul ăsta?

— Cauze pierdute, adică?

— De ce spuneți că e o cauză pierdută?

— Pentru că de-a lungul istoriei au existat dintotdeauna tirani, și nu cred că asta o să se schimbe.

În timpul acestei crize economice o să fie cei care suferă, pe de o parte, și vulturii care profită de suferința lor, de cealaltă parte. Alții, revoltați de situație, o să-și reverse furia asupra unor oameni nevinovați, comițând furturi, acte de violență, poate chiar și crime în număr din ce în ce mai mare. Însă, ca să nu credeți că sunt un moș care vede totul în culori întunecate, dați-mi voie să adaug că vremurile grele pot să scoată și ce e mai bun din oameni.

— Ca în cazul domnului Rainwater.

— Răspunsul la întrebarea dumneavoastră anterioară este da. În mod obișnuit, David ține cu cei asupriți. Cred că a crescut simțindu-se vinovat că a moștenit anumite avantaje.

Ea n-ar fi întrebat despre ce avantaje era vorba, dar se bucură când doctorul Kincaid se oferi să clarifice.

— Tatăl lui David a moștenit mii de acri de pământ fertil și, cum era un cultivator de bumbac priceput, a făcut o grămadă de bani în timpul Războiului Mondial. David a învățat pe teren, de la zero, cum să conducă afacerea. La adolescență, cunoștea deja mai multe despre cultivarea

bumbacului și vânzarea lui decât mulți oameni care se ocupaseră de asta decenii în șir.

Ca un băiat ascultător, a făcut facultatea și a învățat și mai multe despre afaceri. După absolvire a devenit un agent de bursă de succes. Obținea cele mai bune prețuri pentru bumbacul lui, iar micii fermieri aveau încredere că era capabil să obțină cel mai bun preț și pentru recoltele lor. S-a descurcat excelent și încă deține terenurile care l-au îmbogățit pe taică-său. Cum piața e într-o situație deplorabilă, nu mai cultivă decât o mică parte din ele, însă n-a izgonit nici măcar un arendaș. Recolta și profitul aferent sunt substanțial mai mici decât în anii trecuți, însă atunci când criza economică o să ia sfârșit... ei bine, terenurile nu pleacă nicăieri și o să existe mereu o piață de desfacere pentru bumbac.

Ceea ce îi spunea doctorul pe ocolite era că David Rainwater avea o mulțime de bani.

— Ar putea trăi oriunde. De ce aici? întrebă ea.

— Pentru început, a vrut să-l tratez eu. Nu mă întrebați de ce. Presupun că odată ce a primit diagnosticul și i s-a spus că era pe moarte, a vrut să fie aproape de familie. Doamna Kincaid și eu suntem singurele lui rude.

— Nu s-a căsătorit niciodată?

— Nu, dar nu fiindcă n-au lipsit ocaziile, râse medicul. Fiecare doamnă din Texasul de Nord a încercat să pună mâna pe el. David e un bărbat arătos, dar presupun că printre candidate erau și unele care încercau să-i vâneze averea. El suspecta același lucru. L-am întrebat o dată de ce rămăsese burlac când atâtea femei încântătoare erau dispuse să-i cadă în brațe. Mi-a spus că se păstra pentru o femeie care îl dorea pentru el însuși, nu pentru averea lui. Trăgându-se gânditor de lobul urechii, urmă: O soție i-ar fi putut aduce multă alinare acum. Mă întreb dacă regretă alegerea de a rămâne necăsătorit. Dar la cum îl știu pe David, sigur nu regretă. Nu e genul care să-și piardă timpul cu părerile de rău.

Ella voia totuși să afle de ce domnul Rainwater, care aparent își permitea ceva mai bun, preferase să trăiască într-o pensiune.

— Ar putea să stea în propria casă, gândi ea cu voce tare. Una mult mai spațioasă decât a mea.

— Avea propria casă. A părăsit-o și a venit aici. Presupun că nu vrea să fie singur când trece prin asta. Cred că prefera atmosfera de familie singurătății. O privi lung câteva clipe, apoi își puse pălăria. Chiar trebuie să vă urez noapte bună. Să-mi spuneți ce credeți despre articol.

Cred că nu mai este nevoie să insist: chemați-mă imediat dacă starea lui David se agravează.

— Bineînțeles. Noapte bună. Mulțumesc din nou.

După ce îl conduse, se întoarse în salon, se așează lângă cea mai luminoasă lampă și începu să citească articolul medical. Îl recitea pentru a doua oară când se întoarse domnul Rainwater.

Ajunse la ușă înaintea lui. Când îl văzu, îi stătu inima în loc și i se tăie respirația.

— E în regulă, spuse el repede. Nu e sângele meu.

— Doamne, Dumnezeu!

— V-am zis că e o treabă murdară. Nu pot să intru în casă în halul ăsta. Vă deranjează dacă intru prin spate ca să mă spăl la cișmea?

— O să pun o bucată de săpun și un prosop la ușa din spate.

— Pot să vă rog să-mi aduceți și niște haine curate?

— Le aduc chiar acum.

El coborî treptele și se făcu nevăzut după colțul casei. Ella fugi până în camera lui. În dulap găsi cămăși și pantaloni aranjate cu grijă și ezită doar o clipă înainte de a deschide sertarul biroului și de a scoate o pereche de indispensabili și una de șosete.

Nu era prima oară când îi atingea lenjeria de corp, asta se mai întâmplase când ea și Margaret spălau rufe, însă lăsa întotdeauna hainele chiriașilor împăturite pe pat. Era tulburător de diferit să ia asemenea obiecte personale din sertarul lui.

Din baie luă o cârpă, un prosop și un calup de săpun, apoi se năpusti jos, prin bucătărie, până la ușa din spate, unde o aștepta el. Ella împinse ușa de plasă. El întinse mâna să apuce lucrurile, dar ea se feri.

— Dacă puneți mâna pe ele acum, o să le mânjiți de sânge. Vi le aduc eu.

— Mulțumesc.

O luă încet prin curtea întunecată către șopron și îi așază hainele și articolele de baie pe masa pe care ținea detergentul și înălbitorul.

— Vedeți că nu e lumină acolo.

— Mă descurc.

— Vă e foame? Vă pregătesc ceva?

— Să nu fie carne de vită.

Sarcasmul lui o făcu să zâmbească.

— Am făcut salată de pui pentru prânzul de mâine.

— V-ați deranjat deja destul.

— Vă fac un sandviș.



Îl lăsa în pace. Înainte să intre în casă, auzi scârțâind robinetul, apoi apa țâșnind din cișmea.

Pregăti sandvișul, apoi îl așeză pe o farfurie împreună cu câteva roșii tăiate și o felie de cantalup. Tăie și o bucată de chec și o puse pe o farfurie separată. Neștiind ce ar fi vrut să bea, aduse un pahar gol și așeză un ibric de cafea pe sobă, gata să-l pună la fiert în caz că ar fi cerut.

După aceea se așeză cu spatele la ușă și așteaptă. Când îl auzi deschizând ușa de plasă, se întoarce. Stătea într-un picior și își pune șoseta.

— Pantofii mei sunt murdari. Va trebui să-i curăț mâine-dimineață, când o să se vadă mai bine. Țopăind, își puse și celălalt ciorap, apoi pătrunse în bucătărie. Mirosea a săpun. Părul lui era ud și îl dăduse cu mâna de pe frunte. Mi-am lăsat hainele la înmuiat într-o copaie, o informă. Sper că este în regulă.

— Margaret o să se ocupe de ele mâine-dimineață.

— Nu pot să-i cer așa ceva.

Ea îi făcu semn către masă, îmbiindu-l să mănânce.

— O să se bucure să facă asta. De când a auzit de confruntarea dumneavoastră cu Conrad, sunteți eroul ei.

El privi farfuriile.

— Nu prea mi-era foame, dar mâncarea arată grozav.

Mulțumesc.

— Pot să pun totul pe un platou dacă preferați să mâncați în cameră.

— Este foarte bine aici, zise el trăgându-și un scaun și așezându-se.

— Ce-ați vrea să beți?

— Lapte, vă rog.

Ella umplu paharul de pe masă, dar după ce puse sticla de lapte la loc în răcitor, își dădu seama că nu știa ce să facă mai departe – să-l lase singur să mănânce sau să i se alăture la masă?

Cu gura plină, domnul Rainwater ridică privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Vreți să mâncați singur?

El dădu scaunul în spate și se ridică.

— Doamnă Barron? Arată către scaunul aflat vizavi de el. Vă rog.

Formalitatea o făcu să se încrunte, dar se așeză.

— M-am gândit că poate ați obosit să vorbiți despre asta.

— Sunt obosit, dar într-un fel plăcut.

— Deci totul a mers bine? Fără alte incidente?

— Totul a mers bine. Nici urmă de Conrad Ellis sau de

gașca lui. Am reușit să tranșăm mai multe vite până au apărut cei cu excavatoarele să le îngroape. Restul timpului l-am petrecut împărțind carnea ca să poată fi gătită înainte să se strice. Domnul care deține fabrica de gheață...

— Domnul Miller.

— A fost într-atât de generos încât ne-a donat mai multe blocuri de gheață ca să ținem la rece o parte din carne până am reușit s-o distribuim.

— Doctorul Kincaid a spus că vremurile acestea o să scoată ce e mai bun din oameni.

— Când v-ați văzut cu el?

Ea îi povesti despre vizita medicului și despre articolul pe care i-l lăsase. Ochii lui străluciră de interes.

— Când terminați, aș vrea să-l citesc și eu, dacă se poate.

— Părerea dumneavoastră e bine-venită.

Domnul Rainwater termină de mâncat și se ridică.

— Mă întorc imediat.

Leși din bucătărie înainte să apuce să-l întrebe unde se ducea. Ella spălă vasele și le așeză la uscat pe blatul din bucătărie. Era gata să stingă lumina, când el reapăru cu o carte în mână și i-o întinse cu un zâmbet larg.

— Se pare că azi toată lumea are material de lectură pentru dumneavoastră.

Tânăra femeie luă cartea și citi titlul. Adio, arme.

— Ați terminat-o?

— Azi-dimineață. De asta n-am coborât la micul dejun. N-am vrut să mă opresc din citit până n-am ajuns la ultima pagină. Aveam de gând să v-o dau imediat, dar lucrurile au luat altă întorsătură.

Ea urmări cu degetele literele titlului.

— O s-o citesc cât de repede pot și o să v-o dau înapoi. Între timp, o să am mare grijă de ea.

— E un cadou, Ella.

Ea își ridică iute ochii către el.

— Nu pot să accept.

— Te rog, fă-o. Te rog. Asta îmi doresc.

Îl privi în ochi câtă vreme reuși să-i suporte căutătura intensă, apoi își plecă fruntea și studie coperta.

— Are un final trist?

— Foarte.

Ella percepu ardoarea privirii lui în creștetul capului. Simți presiunea exercitată de pereți, care păreau să se strângă în jurul ei, și apăsarea aerului pe pielea sa dezgolită. Gâtlejul i se strânse dureros.

— Chiar știind că finalul e trist, n-aș fi putut să mă lipsesc de frumusețea poveștii, spuse el pe un ton grav. Nu așa ai fi făcut și tu?

Ea ridică ochii, însă vederea chipului lui îi făcu inima să freamăte, așa că reveni la carte. Nu putea să răspundă. Nu știa care era răspunsul. Îl căută printre cuvintele de pe coperta cărții, însă acestea începuseră să se piardă în ceață.

Avea ochii împăienjeniți de lacrimi.

## Capitolul 16

A doua zi îl evită.

Domnul Rainwater coborî la micul dejun și se întreținu puțin cu surorile Dunne, care-l asaltară cu întrebări legate de neobișnuita lui escapadă. Erau curioase să afle cum își petrecuse seara și cu cine. Tot intrând și ieșind din sufragerie, Ella nu auzi toate replicile, însă el schimbă repede subiectul aducând vorba despre emisiunile de radio favorite ale celor două doamne.

De fiecare dată când el încercă să-i surprindă privirea, ea și-o feri. De două nopți, domnul Rainwater fusese

ultima persoană căreia îi spusese noapte bună, și asta era neliniștitor. Deși conversațiile lor se învârtiseră în jurul unor subiecte personale, nu se întâmplase nimic indecent între ei.

S-ar fi mințit însă dacă n-ar fi recunoscut că relația lor evoluase și nu mai era una simplă, cea dintre o gazdă și chiriașul său. Momentele acelea se petrecuseră într-o atmosferă de intimitate. N-ar fi deranjat-o câtuși de puțin dacă ar fi avut un tete-à-tete cu domnul Hastings. Ba chiar de câteva ori, când acesta se întorsese dintr-o delegație prea târziu ca să mai ia cina în salon, îi servise mâncarea rece în bucătărie. Nici când rămăsese singură cu doctorul Kincaid, în seara anterioară, nu se simțise jenată în vreun fel. Dar era diferit când rămânea singură cu domnul Rainwater.

Cu el se simțea nesigură și agitată. Niciun gest de-al lui, nicio vorbă nu justificau o asemenea emoție. Nu o atinsese niciodată. În fine, îi atinsese mâna, o singură dată. Cuvintele lui nu avuseseră niciodată conotații lascive, nici măcar când remarcase că era o femeie frumoasă. Comportamentul lui fusese fără cusur.

Simpla lui prezență îi provoca o strânsoare inexplicabilă în piept. Noaptea trecută, când fusese suficient de

aproape încât să-i simtă răsuflarea mângâindu-i fața și când o învăluisese tonul dulce-amar al vocii lui, îi dăduseră lacrimile. Când i se revărsaseră din ochi pe obraji, îi urase noapte bună și fugise, la fel ca în seara precedentă. Dar îi era teamă că în ajun nu evadase la timp. El îi văzuse lacrimile și probabil că se întrebase ce le provocase. Și ea se întrebase același lucru. Ceva legat de felul în care insistase să accepte un roman sentimental îi declanșase o efuziune afectivă. Având ani și ani de practică în spate, se pricepea foarte bine să-și stăpânească frica, furia, supărarea, chiar și bucuria. Dar în liniștea bucătăriei, întreruptă numai de ticăitul ceasului și de bătăile inimii ei, autocontrolul ei sever cedase.

Faptul că nu mai putea să-și potolească pornirile lăuntrice o înspăimânta. Nu voia să simtă nicio emoție atât de acut, considerând că dacă ar fi permis orice intruziune dincolo de zidul de protecție pe care-l construise în jurul inimii ei, n-ar mai fi fost capabilă să-i împiedice prăbușirea. Iar asta ar fi adus-o unde?

Exact acolo unde se afla acum. Circumstanțele nu s-ar fi schimbat. Ar fi trăit tot ca o văduvă fără mijloace. Copilul ei ar fi fost în continuare captiv pe un tărâm în care ea nu putea pătrunde. Zilele ar fi curs la fel, pline de activități

ingrate, fără sfârșit, lipsite de răgaz sau alinare, lipsite chiar și de sentimentul împlinirii.

Pe de altă parte, dacă și-ar fi plâns de milă, asta ar fi înjosit-o, i-ar fi slăbit voința și ar fi făcut-o să fie și mai vulnerabilă în fața dezamăgirii și a disperării.

Asta încercase să-i explice domnului Rainwater când îl oprise din plivit grădina de legume. Viața ei era într-un echilibru fragil și nu putea permite nimănui să-l tulbure. Dar lucrul de care se temea cel mai tare, lucrul care o ținuse trează toată noaptea, era bănuiala teribilă că balanța se înclinase deja și că era prea târziu să mai poată fi îndreptată.

Azi, teama ei se manifestă printr-o dispoziție proastă pe care Margaret o remarcă în vreme ce punea păstăile la fiert. După ce Ella o muștră a doua oară, atrăgându-i atenția să nu exagereze cu untura, slujnica mormăi:

— Cineva s-a sculat cu fața la cearșaf.

Ignorând-o, Ella continuă să se ocupe de treburile de rutină, ba chiar inventă altele noi, numai ca să-l evite mai ușor pe domnul Rainwater. Ceea ce reuși de minune până după cină, când ieși pe verandă, urmărindu-l pe Solly cum înșira piesele de domino pe balustradă.

Domnul Rainwater lăsă ușa de plasă să se închidă încet



în urma lui și li se alătură.

— Iar s-a apucat de ele?

— De bunăvoie și nesilit de nimeni. Eu doar am scos cutia afară. El mi-a luat-o din mâini și s-a apucat de treabă.

Nici măcar hotărârea ei de a se ține la distanță de domnul Rainwater nu-i putea știrbi mândria față de această mică realizare ori optimismul cu privire la viitorul băiatului.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați lăsat articolul în cameră. L-am citit după-masă. Înțeleg de ce sunteți entuziasmată în legătură cu acest studiu.

— Mi-ar plăcea să existe o cale prin care Solly să poată fi consultat de specialistul acela. Bineînțeles că nu există, dar mă gândesc să-i cer doctorului Kincaid să-i scrie și să-i descrie comportamentul și trăsăturile lui Solly. De când a fost publicat studiul, sunt foarte sigură că a fost asaltat cu solicitări din partea unor părinți la fel de disperați ca mine. Poate că ar fi mai dispus să răspundă unui alt medic decât încă unei mame îngrijorate.

— Sunt foarte sigur că Murdy ar face asta pentru dumneavoastră.

Îl priviră în tăcere pe băiat până când termină de aranjat

piesele, apoi domnul Rainwater spuse:

— Bravo, Solly.

— Da, Solly. Bravo, întări ea.

— Ieri n-am mai apucat să sărbătorim. Domnul Rainwater își scoase ceasul de buzunar ca să-l consulte. Magazinul e deschis până la nouă și jumătate. Hai-deți să mergem până în oraș și să luăm câte un cornet de înghețată.

— E prea târziu.

— E sărbătoare.

— Ultima oară când am încercat să-i dau o înghețată lui Solly, s-a necăjit când a început să i se topească în mână. Nu i-a plăcut deloc mizeria.

— Atunci punem înghețata lui într-o cupă.

— Vă mulțumesc, domnule Rainwater, dar e timpul să-l duc la culcare.

— Coniță Ella?

— Aici, Margaret.

Slujnica se înființă pe verandă cu pălăria pe cap și cu geanta la subraț.

— Io plec dacă nu mai am nimic de făcut.

— Mulțumesc, e în regulă. Ne vedem mâine-dimineață.

— Încerc s-o conving pe doamna Barron să mă lase să-i

conduc pe dânsa și pe Solly până la magazin pentru o înghețată, spuse domnul Rainwater. Poate o să fie de acord dacă vii cu noi. Te conduc acasă după aceea.

— Eu n-am voie să stau la aparatul de sucuri, domnu' Rainwater. Doar știți.

— Nu vreau să stăm la aparat. Mă gândeam să ne plimbăm puțin prin piața publică în timp ce mâncăm înghețata.

— E prea târziu să mai mergem în oraș, bombăni Ella, însă niciunul din ei nu-i dădu atenție.

Un zâmbet adresat domnului Rainwater strălucea pe fața lui Margaret.

— Io prefer cu vanilie.

— Mie cel mai mult îmi place cu căpșuni. Dar dumneavoastră, doamnă Barron?

— Cu ciocolată. Însă e prea târziu...

— Haideți, doamna Ella, se gudură Margaret pe lângă ea. Abia ce-a înnoptat, și e frumos afară. De ce nu vreți să-l lăsați pe domnul Rainwater să-i ia o înghețată lui Solly?

O păcălise. Nu mai avea cum să refuze fără s-o lipsească și pe Margaret de o tratație - el n-avea cum să fie văzut plimbându-se prin piața publică împreună cu o femeie de culoare fără să atragă dezaprobarea albilor și

negrilor deopotrivă.

Învinsă și, de fapt, nu tocmai nefericită, Ella murmură:  
— Mă duc să-mi iau pălăria.

Ella hotărâse să nu se mai afișeze în compania domnului Rainwater. Dacă oamenii îi vedeau în mașina lui, ar fi început să bârfească. Dar în seara aceasta nu erau foarte mulți trecători. Piața publică era goală, iar el parcă în fața magazinului.

Singura persoană în privința căreia trebuia să-și facă griji că ar fi putut bârfi era Doralee, fata urâtă și de aceea nemăritată a domnului Gerald. Avea dinții foarte strâmbi, ieșiți în afară, și compensa acest lucru fiind mereu morocănoasă, adică purtându-se urât cu oamenii înainte ca aceștia să se poată purta urât cu ea, presupunea Ella.

Doralee îi privi cu ochii mijiți și curioși prin vitrina magazinului în timp ce coborâra din mașina domnului Rainwater și se apropiară de ușă.

— Eu și Solly vă așteptăm aici împreună cu Margaret, zise Ella.

— Ce aromă vrea Solly?

Amintindu-și criza însoțită de urlete pe care băiatul o avusese când înghețata topită se scursese pe mâinile lui, ea spuse:

— Vanilie.

Înghețata cu vanilie ar fi fost mai ușor de curățat dacă s-ar fi întâmplat din nou același lucru.

— Și ciocolată pentru dumneavoastră?

— Vă rog.

— Pare-se că fratele Calvin lucrează până târziu, remarcă Margaret, așezându-se alături de stăpâna ei pe banca din fața magazinului.

Ella îi urmări privirea spre clădirea bisericii AME. Era la două cvartale distanță de piața publică, pe Elm Street, artera care delimita locuințele negrilor de cele ale albilor. Fiindcă luminile erau aprinse înăuntru, lăcașul se vedea printre copaci chiar și de la distanța aceasta.

— Cre' că repară geamul spart, cugetă Margaret. Duminică am strâns bani la cutia milei pentru asta.

Înainte să intre în magazin, domnul Rainwater se opri să spună:

— Mergi și invită-l să ni se alăture.

— Asta-i tare frumos din partea dumneavoastră, domnu' Rainwater, replică fericită Margaret.

Se ridică de pe bancă, traversă strada, apoi dispăru după colț la intersecție.

Ella îl auzi pe domnul Rainwater comandând

înghețatele, inclusiv cea pentru pastor.

— Și puneți una dintre cele cu vanilie într-un pahar, vă rog. O să ne plimbăm prin piață puțin și vi-l aduc înapoi, pe cuvânt.

— Am multă încredere în dumneavoastră, domnule Rainwater.

Ella remarcă în treacăt cum reușise s-o dezarmeze chiar și pe posaca Doralee Gerald, care îi rostise numele pe un ton afectat, asemenea domnișoarei Pearl. Pe aceasta, Ella o rugase la plecare să închidă ușa cu plasă după ei.

Domnișoara Pearl părăsise descumpănită de faptul că o lăsa singură în casă împreună cu sora ei și întrebase cât aveau de gând să lipsească. Ella îi spusese că nu mult, iritată că trebuia să dea socoteală pentru timpul ei liber cuiva care îi plătea chirie.

Alături de ea, pe bancă, Solly privea drept în față, legănându-se înainte și înapoi și lovindu-și pantofii unul de altul, nepăsător că un țânțar îi înțepa genunchiul. Ella îl alungă. Băiatul continuă să se bâțâie.

Un câine costeliv și înfometat trecu prin mijlocul străzii. Ella se încordă, neștiind al cui era, însă acesta trecu pe lângă ei fără să le dea atenție. Peste câteva clipe, observă o lumină stingându-se într-o clădire de birouri. La scurt

timp după aceea îl văzu ieșind pe singurul avocat din oraș, însoțit de secretara lui. El încuie ușa, apoi se urcară împreună în mașina lui și plecară. Soția lui era imobilizată la pat de zece ani. Multe zvonuri circulasera despre natura relației lui cu secretara tânără și drăguță.

— Iată-ne. Domnul Rainwater împinse ușa cu piciorul, având un pahar de sticlă plin cu înghețată pentru Solly într-o mână și un cornet cu înghețată de ciocolată pentru ea în cealaltă. Domnișoara Doralee toarnă acum...

Fu întrerupt de un țipăt atât de ascutit, încât până și Solly reacționează, oprindu-se din legănat.

Ella țâșni în picioare. Domnul Rainwater dădu drumul paharului și cornetului pe trotuar și se repezi peste stradă, alergând în direcția bisericii AME, de unde părea să vină țipătul. Nu o luă pe la colț, ci se avântă pe aleea dintre băcănie și oficiul poștal.

Încă un țipăt sfâșie aerul nopții.

Ella îl apucă pe Solly de mână și o luă pe urmele domnului Rainwater. După ce traversară strada, practic îl târî pe băiat după ea în timp ce fugea prin umbra aleii pe care se făcuse nevăzut domnul Rainwater. Aceasta se deschidea într-o alee mai lată, care străbătea cartierul din spatele clădirilor comerciale.

Aleea, brăzdată de șanțuri adânci, era presărată cu resturi și gunoaie, motiv de atracție pentru șobolani, motani și alte prădătoare nocturne. Doi bărbați fu-geau cât îi țineau picioarele. Unul răsturnă o pubelă, însă nu se opri.

Ella observă că din gardul care mărginea aleea lipseau mai multe scându-ri, creându-se astfel o deschizătură. Ținându-l strâns de mână pe Solly, se strecură împreună cu el printre șipci, întrebându-se dacă domnul Rainwater fusese cel care crease breșa când trecuse pe acolo doar cu câteva momente înainte.

De cealaltă parte a îngrăditurii era curtea din spate a unei case părăsite care avea un aspect sinistru în beznă. Fără să încetinească, își făcu loc printre buruieni și denivelări, cu inima în gât și cu plămânii în flăcări de efort.

O mașină venea pe Oak Street. Mama și fiul traversară strada în fugă, trecând prin cele două fascicule ale farurilor. Ella auzi scârțâitul frânelor, dar nu se opri să-i ceară iertare șoferului uluit. Se apropia de domnul Rainwater, care alerga în continuare, însă părea să aibă un junghi în coaste. Apăsându-și mâna pe torace, bărbatul traversă Elm Street și intră în biserică, urmat îndeaproape de Ella. Înăuntru, țipetele se transformaseră în bocete.

Din prag, domnul Rainwater îi aruncă o privire Ellei.



— Nu vă uitați.

Avertismentul lui veni prea târziu. Prin ușa întredeschisă, ea îl văzu pe fratele Calvin atârând spânzurat de o grindă.

Margaret era de neconsolat.

Domnul Rainwater o ridică din poziția ei ghemuită și o conduse în fața bisericii. Ella se așeză lângă ea pe treapta de sus și o îmbrățișă, murmurând cuvinte de alinare, dar știa cât de banale și inutile erau acestea.

Domnul Rainwater și ea fuseseră primii care ajunseseră la biserică, însă membrii comunității de culoare veneau din toate direcțiile, alarmați de țipetele lui Margaret. Domnul Rainwater închisese ușa bisericii, dar trupul spânzurat se vedea cu ușurință pe fereastră. Urlete de groază întrerupeau zumzetul vocilor șoptite. Unii plângeau. Copiii, care în mod obișnuit ar fi alergat de colo, colo după licurici, stăteau copleșiți, privind cu ochii mari sanctuarul luminat. Câinele pe care Ella îl văzuse mai devreme lătra de mama focului.

O mașină se opri la colț, și avocatul pe care tânăra femeie îl văzuse ieșind din birou cu câteva minute înainte se dădu jos. Șovăi, evident îngrijorat, dar nu suficient de mult încât să vrea să se implice. Apoi trase cu ochiul la

Ella.

Fără tragere de inimă, își făcu loc prin mulțime. Apropiindu-se de treptele bisericii, își scoase pălăria.

— Doamnă Barron? Eu și domnișoara Lillian am auzit țipete. Eram gata să dau cu mașina peste dumneavoastră și peste băiat.

— Pastorul a fost linșat, domnule Whitehead.

— Of.

Slobozi un oftat de regret profund, făcând-o pe Ella să se simtă prost pentru toate dățile în care dăduse chiar și cea mai mică atenție zvonurilor despre el și secretara lui.

— Puteți să-l anunțați pe șerif, vă rog? întrebă domnul Rainwater din spatele ei.

Calmul său autoritar îl determină pe avocat să reacționeze imediat.

— Desigur, domnule.

Își puse pălăria la loc și alergă înapoi către mașină, unde îl aștepta secretara îngrijorată.

Domnul Rainwater îngenunche alături de Ella. Fața lui era umedă de transpirație și palidă. La un moment dat, ea își aminti cum se ținea de o parte și cum fugea șchiopătând.

— Vă doare ceva?

El scutură din cap.

— Mi s-a tăiat respirația, atât. Uitați cheia mașinii mele. Îi răsfirea degetele și îi așeză cheia în palmă. Eu îl aștept pe șerif. Duceți-o pe Margaret acasă. Puteți să treceți apoi pe aici și să mă luați.

— N-o să aibă nevoie de ea să depună mărturie? Pentru anchetă?

— N-o să fie nicio anchetă, replică el cu buzele strânse.

Când ajunse la casa lui Margaret, Ella fu surprinsă să-i găsească pe toți prietenii și rudele ei adunați la un loc. Deși n-ar fi trebuit să se mire. Vestea unei asemenea tragedii întotdeauna se răspândea iute.

Bărbații erau în curte, fumând și stând de vorbă. Copiii, prea mici ca să înțeleagă ce se petrecuse, dormeau pe saltelele de paie întinse pe verandă, iar o bătrână care strângea o pipă făcută dintr-un cocean în colțul gurii sale știrbe îi răcorea fluturând un ziar.

Celelalte femei o așteptau pe Margaret în casă. Ella îl lăsa pe Solly în mașină – pe locul din față, unde părea să stea liniștit – și o ajută să coboare. Bărbații își scoaseră pălăriile și se dădură într-o parte, respectuoși, în vreme ce Ella o conducea pe Margaret pe verandă. Băiatul slujnicei, Jimmy, care era lumina ochilor ei, aștepta chiar la intrare.

Imediat ce pătrunseră înăuntru, Margaret slobozi un vaiet de durere și se prăbuși în brațele lui. Fură apoi înconjuțați de femeile care veniseră să dea o mână de ajutor și să-i împărtășească durerea.

Știind că Margaret era pe mâini bune, Ella se întoarse să plece, dar Jimmy veni după ea.

— Săru' mâna, doamnă Barron, spuse el recunoscător.

— Pentru ea e cumplit, Jimmy. Avea o părere atât de bună despre fratele Calvin. Cu toții aveam.

— Da, doamnă. Tânărul privi în depărtare o clipă, apoi își întoarse privirea către ea. Știm toți cine-a făcut-o.

Părea mai degrabă furios decât îndurerat, iar furia lui o înspăimântă pe Ella. Se uită la el rugător.

— Nu te băga în bucluc, Jimmy. Mama ta nu și-ar mai reveni niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva.

— O să am grijă.

Nu era tocmai o promisiune de a renunța la răzbunare, dar Ella știa că nu era treaba ei să-i dea sfaturi.

— Spune-i lui Margaret să nu vină la muncă până nu se simte mai bine.

— Așa o să fac.

— Și să mă anunți când o să fie înmormântarea.

— Vă mulțumesc din nou că ați adus-o acasă. Apoi o

privi uimit: Da' cum se face că erați cu toții în oraș?

Îi povesti cum le dusesese domnul Rainwater ca să le ofere o înghețată și cum o trimisese pe Margaret să-l invite și pe fratele Calvin. Jimmy își plecă fruntea, iar când, după câteva momente, o ridică din nou, ea văzu că avea lacrimi în ochi. Tânărul îi mulțumi din nou, se întoarse și intră în casă.

— Părea foarte mișcat de amabilitatea dumneavoastră față de mama lui, îi spuse Ella domnului Rainwater, încheindu-și relatarea despre ce se întâmplase acasă la Margaret. A fost incredibil să văd că atâția vecini aflaseră deja despre linșaj și se adunaseră acolo.

Mai rămăseseră doar câțiva oameni la biserica AME când se întorsese să-l ia. Mașina șerifului era parcată în față. Acesta vorbea cu judecătorul de pace, care fusese chemat să pronunțe decesul fratelui Calvin. O mână de curioși se învâртеau fără rost prin preajmă.

Domnul Rainwater stătea deoparte, pe trotuar. Intră în mașină imediat ce Ella opri lângă el, lăsând-o să conducă. Acum privea în jos la Solly, care stătea docil între ei.

— Pare aproape adormit.

— A alergat cu mine de la magazin până la biserică. Sunt mândră de el. N-aș fi putut să am pretenția să se

comporte mai bine.

— Poate că a simțit că aveați nevoie de el.

— Poate.

Solly adormi înainte ca ei să ajungă acasă. Pentru Ella, apăsarea scumpă a căpșorului pe umărul ei era o binecuvântare; mai că nu-i venea să se dea jos din mașină.

— Vă ajut eu, spuse domnul Rainwater.

Cu grijă, îl luă pe Solly în brațe, atent să nu-l trezească.

Amândouă surorile Dunne se repezică să le dea drumul înăuntru. Erau în halat și papuci și aveau părul prins în plase. Trăncăneau agitate, întrerupându-se una pe cealaltă.

— Ne-am speriat de moarte! exclamă domnișoara Pearl.

— Ce se întâmplă în oraș? Am auzit sirene.

— Domnule Rainwater, arătați tras la față.

Ella se uită la el. Așa cum observase domnișoara Violet, era într-adevăr tras la față.

— Ce-a pățit băiatul?

— Nimic, domnișoară Pearl. Doarme. Iar eu sunt bine, doar puțin istovit.

Domnul Rainwater își făcu loc pe lângă ele cu Solly în brațe și o luă înspre camera Ellei.

Aceasta îl urmă, rostind peste umăr:

— Puteți merge la culcare. A fost o... o situație în cealaltă parte a orașului. A fost chemat șeriful Anderson. Totul e în regulă acum.

Aveau să afle curând despre linșaj și despre rolul involuntar jucat de Margaret, dar în seara asta nu voia să intre în detalii.

— Îmi pare rău că a trebuit să stați treze până mai târziu ca să ne dați drumul.

— Oricum n-am fi putut dormi când Dumnezeu știe ce se întâmpla în cartierele coloraților.

Ella își mușcă limba, abținându-se de la o replică acidă. Erau bătrâne. Atitudinea lor era greșită și ignorantă, dar nimic n-ar mai fi putut-o schimba.

— Noapte bună, doamnelor. Ne vedem la micul dejun.

Se despărți de ele la baza scărilor și își continuă drumul spre dormitorul ei.

Domnul Rainwater era în mijlocul încăperii, cu Solly în brațe.

— Pe aici.

Ella îi arătă cămăruța în care dormea băiatul. El se strecură prin intrarea îngustă și îl așeză pe Solly cu multă grijă în pat. Ella îl descălță, însă decise să renunțe la

pijamale și să-l lase să doarmă îmbrăcat. Vă mulțumesc, domnule Rainwater.

— Veniți puțin pe verandă, vă rog.

— Nu cred. E târziu.

— Vă rog. Am ceva să vă spun.

## Capitolul 17

— Conrad Ellis a fost făcut ajutor de șerif.

Ella ajunsese pe verandă, dar nu apucase să se așeze când domnul Rainwater îi dădu vestea.

— Poftim?

— Mi-e teamă că ați auzit corect. Șeriful l-a făcut ajutorul lui. La cererea lui Conrad, sunt sigur.

Uluită de veste, făcu un pas către balustrada pe care piesele de domino ale lui Solly rămăseseră aliniate perfect.

— De unde știți asta?

— Venise cu șeriful, purta o insignă și ținea o pușcă în mână. S-a asigurat că le văd pe amândouă. I s-a oferit privilegiul de a tăia sfoara de care atârna fratele Calvin.

— Pe bârna de care-l spânzurase chiar el.

— Aproape sigur.



Ella îl privi lung. Era atât de nedrept ce se întâmpla, încât rămăsese fără cuvinte. Aparent, nici el nu avea nimic de spus. Părea demoralizat și obosit. Chipul lui trăda tristețe. Când se ridică de pe scaun, se ținea cu mâna de-o parte. Merse până la ușă, o deschise, apoi se răsuci s-o privească.

— Nu e nevoie să vă spun ce înseamnă asta.

— Conrad are acum autoritatea să distrugă pe oricine vrea și să scape nepedepsit.

— Trebuie să aveți grijă.

— Și dumneavoastră la fel.

Domnul Rainwater dădu din cap, apoi intră în casă.

Ella luă piesele de domino de pe balustradă și le așeză în cutie. Solly ar fi apreciat că făcea ordine. Zâmbi la gândul ăsta.

În ciuda zâmbetului, scoase un suspin neașteptat, închise capacul cutiei și-o strânse la piept de parcă ar fi fost un colac de salvare în mijlocul unei mări de tristețe.

Lacrimile se iviră pe chipul ei. Își puse mâna la gură vrând să-și înăbușe hohotele, dar nu reuși. Plânse pentru Margaret, care avusese ghinionul să descopere corpul neînsuflețit al pastorului. Plânse pentru fratele Calvin, care fusese un om bun, generos, idealist și curajos. Deși îl

admira pentru că-l înfruntase pe Conrad și-l avertizase că va ajunge în iad, Ella știa că omul murise pentru că fusese mereu prea direct. Cât despre soția lui tânără, știa ea oare că fanatismul o lăsase văduvă?

Plânse pentru Jimmy care, din cauza acestui incident, risca să fie copleșit de ură și dorința de răzbunare. Pentru OUie și Lola. Pentru familiile Hatcher și Pritchett, pentru toți cei care-și prăpădiseră cirezile ca să-și păstreze fermele susținute tocmai din câștigurile obținute de pe urma vitelor. Plânse gândindu-se la ironia bizară și crudă a acestui fapt.

Plânse pentru biata Doralee Gerald, care urma să îmbătrânească fără ca situația ei să se schimbe și care avea să facă mereu obiectul milei sau al batjocurii. Vărsă lacrimi chiar și pentru avocat, pentru domnul Whitehead, pe care abia îl știa, dar care părea un om bun, prins într-o dilemă morală și într-o situație fără ieșire.

Într-un final se liniști. De dimineață fusese mândră că reușise să-și înghită lacrimile, însă forța o părăsise în cele din urmă. Crizele de plâns deveniseră din ce în ce mai frecvente și mai intense. Plânsese în acea noapte în camera lui Solly, după criza violentă a băiatului care întrerupsese jocul de șah al celor doi chiriași. Nu făcuse

decât să plângă în noaptea în care domnul Rainwater îi dăruise cartea. În seara asta, izbucnirea ei emoțională fusese mai intensă decât oricând. Trebuia să schimbe lucrurile începând din acel moment.

Intră în casă, verifică toate ușile și stinse luminile. Ajunsă în camera ei, se dezbracă până la furou și-și puse capotul de vară. Rușinată de ochii roșii, umflați de plâns, se clăti cu apă rece până când își mai reveni, apoi se spală pe dinți și, în final, își scoase agrafele din păr, despletindu-și cocul voluminos.

Se pregătea să se bage în pat când auzi o bătaie în ușă, atât de ușoară încât, în primul moment, crezu că-și imaginase. Bătaia se repetă, la fel de încetșor. Se asigură că-și prinsese bine cordonul halatului, după care crăpă ușa.

— Domnule Rainwater! Brusc neliniștită, deschise larg ușa, privindu-l din cap până-n picioare și întrebându-se dacă durerea pe care o avusese bărbatul într-o parte fusese mai mult decât un junghi. Vă simțiți rău?

— V-am auzit plângând.

— O!

— Camera mea e chiar deasupra verandei.

— Ah. Da.

— Aveam ferestrele deschise.

— Nu m-am gândit. Îmi cer scuze dacă v-am deranjat.

— Nu m-ați deranjat. Nu în felul în care credeți.

Domnul Rainwater făcu o pauză, apoi o întrebă de ce plânsese.

— Dintr-o prostie.

Bărbatul nu spuse nimic, ci rămase în picioare privind-o răbdător – sau încăpățânat – și așteptă ca ea să-i explice.

Ella ridică din umeri.

— Din mai multe motive.

— Cum ar fi?

— Ideea e că pare...

— Ce anume?

— Pare să fie atât de multă cruzime, atât de multă durere și tristețe în viață. Și mă întrebam de ce stau lucrurile așa.

Bineînțeles, cea mai mare nedreptate i se întâmpla lui. Gândindu-se la situația în care se afla, lacrimile îi tâșniră din nou și i se prelinseră pe obraji. Și le șterse grăbită cu mâna.

— Mulțumesc pentru grijă, dar sunt bine.

— Chiar sunteți?

Ella îl privi în ochi și încuviință, însă nu cu suficientă

convingere, pentru că bărbatul nu se mișcă. Rămase și ea neclintită. Continuară să se uite unul la celălalt până când ea începu să simtă aceeași tulburare ce o cuprinsese cu o seară în urmă, când primise cartea. Venele îi pulsau frenetic și lacrimi proaspete îi înțepau ochii. Își mușcă buza de jos ca să nu-i mai tremure.

Făcu un pas către ea. Ella își văzu numele formându-se pe buzele lui, însă nu-l auzi din cauza pulsului asurzitor din urechi.

Domnul Rainwater își ridică mâinile încet și-i cuprinse fața în palme, curbându-le după forma chipului ei. Își apropie capul de ea. Simțindu-i respirația fierbinte pe față, Ella scoase un scâncet. Bărbatul îi atinse colțul gurii cu buzele.

În timp ce ea își ținea respirația, îi sărută celălalt colț al gurii. Ella închise ochii, iar lacrimile reîncepură să-i curgă pe obraji.

— Nu plânge, șopti el.

Atingerea buzelor lui trezi în ea o dorință profundă, care nu ieși la iveală treptat, fără vlagă, ci erupse. Când o sărută direct pe gură, Ella scoase zgomote atât de înfometate, încât bărbatul o împinse în cameră și închise încet ușa cu piciorul. Sprijinindu-se cu spatele de ușă, o

trase la pieptul lui; rămaseră îmbrățișați multă vreme. Ella se desfătă în brațele lui, bucurându-se de respirația ce-i încălzea gâtul. Își lipi trupul de el, simțindu-i oasele tari; o tulbură contrastul dintre corpul lui solid și moliciunea ei. Își afundă fața în deschizătura gulerului și-i atinse gâtul cu buzele. Pielea lui era caldă. Îi inhală cu nesaț aroma, atât de familiară de-acum, dar complet interzisă până în acel moment. În sfârșit, nu-și mai refuza bucuria de a-i sorbi mirosul, de a-l inspira adânc, de a-l memora odată pentru totdeauna.

Bărbatul o domoli și-și trecu mâinile prin părul ei, urmărind firele rebele care se răsuceau vesele în jurul degetelor lui. Părea fascinat de părul ei, de abundența lui, de textura și lungimea lui, iar Ella avu senzația că i-ar fi plăcut să se joace cu pletele sale ore întregi.

Apoi o privi în ochi. Cu ochii lui extraordinari. Albaștri, limpezi, cei mai frumoși pe care-i văzuse vreodată și pe care avea să-i vadă toată viața. Putea să jure.

— Te iubesc, Ella.

Închise ochii pentru câteva clipe, iar când îi deschise din nou, șopti tremurat:

— Știu.

— Nu aș face nimic care să te rănească.

— Nu, nu ai face.

— Așa că dacă îmi spui să plec, o s-o fac.

Ella își lipi obrazul de pieptul lui.

— Dacă ai pleca acum, n-aș supraviețui regretului.

Îi șopti numele în timp ce-i cuprinse fața în palme și-și lipi buzele de ale ei. Ella se temu că plăcerea imensă care se revărsa în valuri asupra sa i-ar putea fi fatală. Apoi, el își coborî mâinile și-i desfăcu cordonul. Palmele lui își făcură loc pe sub haine și-i cuprinseră talia, iar Ella îi simți forța în apăsarea degetelor lungi și bănuî că acel sărut anticipa o plăcere și mai mare. Peste o clipă, când el îi mângâie țesătura alunecoasă a furoului și-i atinse sânii, bănuiala ei deveni certitudine.

Nu avea o oglindă și, oricum, era prea întuneric în dormitor ca să-și vadă chipul, însă era convinsă că ochii săi, ațintiți asupra lui, erau rotunzi de uimire.

— Habar nu aveam.

Bărbatul îi studia absorbit fața.

— Ce anume?

— Că e posibil să simt, că cineva poate simți ceva atât de extraordinar și să supraviețuiască. Cum este posibil?

— A fost cea mai mare reușită a Creatorului.

Ella zâmbi și-i sărută umărul, apoi își rezemă capul de

el.

— Cu soțul meu n-a fost deloc așa. Era atât de diferit, încât nici nu pot compara cele două experiențe. Nu l-am iubit. Poate de-aia.

— Dacă nu l-ai iubit, de ce l-ai luat de soț?

— Îl refuzasem deja pe Conrad. Cred că mi-a fost teamă că, dacă o să-mi tot resping pretendenții, o să rămân nemăritată. Nu voiam să ajung o domnișoară bătrână care se ocupă de pensiune. Bineînțeles, în esență exact asta s-a întâmplat, adăugă ea cu tristețe.

— Îl ai pe Solly.

— Da.

Domnul Rainwater îi luă o șuviță între degete și începu să se joace cu ea.

— Cred că nici soțul tău nu te-a iubit, Ella. Dacă te-ar fi iubit, nu te-ar fi părăsit.

— M-a iubit, cred. În felul lui. Cum știa el mai bine. Dar n-a putut suporta ce i se întâmpla lui Solly. Poate că devenise prea frustrat deoarece nu avea nicio putere să îndrepte lucrurile. Poate i s-a părut că Solly îi afecta imaginea. Sau poate s-a gândit la viitor și a anticipat cum ar fi arătat viețile noastre având un copil precum Solly și pur și simplu a simțit nevoia să evadeze. Însă nu cred că



voi afla vreodată cu adevărat ce l-a făcut să plece.

— Nu știi dacă mai trăiește sau nu?

Își scutură capul, apoi se ridică de pe umărul lui și, privindu-l, îi zâmbi stins.

— Foarte probabil, sunt o soție adulteră. Am comis păcatul în seara asta cu voie și bucurie. Cu ochii măriți, șopti: Oare faptul că te iubesc e pedeapsa pe care mi-a dat-o Dumnezeu?

Bărbatul îi atinse buzele cu degetele, apoi o trase spre el.

— Nu, Ella, nu. E binecuvântarea Lui.

Inevitabilul se produse – veni ră zorii. Ella se trezi când cerul începuse să se lumineze dinspre est. Rămase perfect nemișcată, savurând plăcerea de a-l simți lângă ea și zgomotul ușor pe care-l producea respirația lui. Știa că, și dacă ar fi fost să trăiască până la o sută de ani, nu avea să uite nicicând dulceața acestui răsărit.

Îl trezi cu părere de rău. Domnul Rainwater protestă cu un geamăt, însă știa că trebuie să plece din camera ei ca să nu fie descoperiți. Râseră pe înfundate în timp ce el își căută hainele pe întuneric, apoi își închise cămașa strâmb, iar ea fu nevoită să i-o desfacă și s-o încheie la loc.

— Grăbește-te, spuse Ella înăbușindu-și râsul. Îi dădu

pantofii, apoi îl împinse spre ușă. Nu vrei să te surprindă surorile Dunne furișându-te afară din dormitorul meu.

— De unde știi că nu m-am furișat și din dormitorul lor de când m-am mutat?

Tânăra femeie își acoperi gura ca să-și stăpânească un nou hohot de râs. El îi îndepărtă mâna și încercă s-o sărute, dar ea se feri.

— Du-te. Vreau să fac o baie înainte să încep ziua.

— Te simți murdară?

— Nu, mă doare tot corpul. În ciuda semiîntunericii, Ella îi desluși zâmbetul. Lovindu-l ușor peste braț, îl muștră: Nu fi atât de mulțumit de tine.

O sărută din nou înainte să poată protesta, însă când joaca dădu semne că se transforma într-un alt fel de sărut, Ella îl împinse.

— Dacă vrei biscuiți la micul dejun...

— Gata, mă duc.

Fu primul care coborî la masă. Se spălase, își răsese barba și-și schimbase hainele. Ella îl înfulecă din priviri. Nu voia să-și ia ochii de la el și ura fiecare moment în care era nevoită să se întoarcă la bucătărie. Ar fi avut nevoie de ajutorul lui Margaret, însă, dincolo de motivul tragic pentru care slujnica lipsea, Ella era bucuroasă că nu venise în

acea zi. Cu siguranță ar fi simțit că se întâmplase ceva cu ea, cu casă, cu totul.

Aerul era brăzdat de curenți invizibili de fiecare dată când privirile lor se întâlneau. Ella tânjea să-l atingă ori de câte ori se apropia de el, și numai un act de mare voință o oprea. Știa că și bărbatul simțea același lucru: îi urmărea fiecare gest cu o dorință mistuitoare în ochii săi albaștri.

Surorile Dunne nu dăduseră semne că ar fi observat schimbarea ce se petrecuse peste noapte, pe care Ella o găsea colosală. Ei i se părea evident că nimic nu mai avea același gust, nimic nu mirosea și nu arăta la fel ca în urmă cu câteva ore.

Putea să jure că sângele ei fusese îndiguit până atunci și, odată cu atingerea domnului Rainwater, i se revărsase prin vene. Toate cele cinci simțuri i se ascuțiseră. Terminațiile nervoase erau mai sensibile. Trupul o furnica și o durea într-un fel delicios, pentru prima oară în viață.

Erau oare aceste senzații fizice copleșitoare ceea ce predicatorii numeau „poftă trupească”? Dacă da, Ella înțelegea acum de ce credincioșii din lumea întreagă erau puși în gardă în această privință. Trăirile erau mai puternice decât cel mai dulce narcotic, mai amețitoare decât cea mai tare băutură. Pricepea acum cu câtă

ușurință și bucurie putea cineva să li se lase pradă, până când ajungeau să pună stăpânire pe întreaga făptură.

Nu avusese nici cea mai vagă idee că ceea ce făceau împreună bărbatii și femeile putea fi atât de dulce și de frumos pentru trup, minte și suflet.

Își termină treburile cât putu de repede, ca să aibă timp să stea cu el și cu Solly. După prânz, domnul Rainwater inventă o scuză să plece și-i invită pe ea și pe băiat să-l însoțească. Era un plan născocit ca să poată ieși toți trei din casă, singuri, și ca surorile Dunne să primească o explicație plauzibilă pentru absența lor.

Ieșiră cu mașina din oraș și găsiră un loc plăcut, umbros, într-un crâng de nuci de pe malul unui pârâu. Întinseră acolo o pătură. Domnul Rainwater îl antrenă pe Solly la un joc de cărți pe care-l inventa pe parcurs. Se minunară amândoi de progresele pe care le făcuse puștiul.

— Înțelege concepte, Ella, spuse el entuziast când Solly rezolvă corect o problemă. Sunt sigur de asta.

— Și eu.

Ella mai era sigură de un lucru: Solly nu ar fi avansat atât de mult dacă domnul Rainwater nu s-ar fi ocupat de el, ceea ce o făcea să se simtă rușinată de propriul eșec, dar și recunoscătoare pentru intervenția lui. Nu mai simțea

gelozie, ci o imensă recunoștință.

Nu reușiră totuși să-l convingă pe Solly să se scalde cu ei în pârau. Deveni vizibil agitat când încercară să-i dea jos pantofii, așa că se întoarseră la pătură și-i dădură pachetul de cărți. Solly se jucă în timp ce domnul Rainwater se odihnea cu capul în poala Ellei și-i citea cu voce tare din romanul lui Hemingway. La un moment dat se opri, își dădu capul pe spate și, văzând lacrimi în ochii ei, spuse:

— Dar nici n-am ajuns încă la partea tristă.

— Nu plâng din cauza poveștii, nici pentru că sunt tristă. Ella îl privi pe Solly, care cerceta o cracă înaltă dintr-un copac, părând absorbit de modelul pe care îl desenau frunzele pe fundalul albastru al cerului. același model se reflectă în ochii domnului Rainwater atunci când își întoarse privirea către el. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată atât de fericită și de mulțumită ca acum. Și asta datorită ție.

El se ridică și-o cuprinse în brațe, dându-i un sărut cast. Rămaseră îmbrățișați până la plecare, savurând căldura domoală a după-amiezii și dragostea pe care o găsiseră când se așteptau mai puțin.

Ella se grăbi și izbuti să termine cina la șase și jumătate. Cu un sentiment de vinovăție, se scuză pentru masa rece,

care consta în felii de șuncă și diverse salate, dând vina pe absența slujnicei. Surorile Dunne nu părură deranjate, probabil pentru că domnul Rainwater le acordase mai multă atenție decât de obicei, atrăgându-le într-o conversație despre diferențele dintre elevii contemporani și cei pe care îi instruiseră ele în urmă cu câteva decenii. Existau cu adevărat dovezi privind decăderea morală a tineretului american? Discuția le distrăsese surorilor atenția de la faptul că primiseră o masă rece.

În timp ce Ella termina de spălat vasele, Jimmy sosi la ușa din spate cu un mesaj.

— În mormântarea fratelui Calvin este mâine, la ora cinci.

— De ce așa târziu?

— Ca oamenii să poată lua cina după aceea.

Era vorba de picnicurile care aveau loc de obicei duminica, după slujbă, când oamenii se duceau la mormintele celor dragi în cimitirul de alături. Mâncarea le era împărțită credincioșilor în curtea bisericii.

— Slujba de înmormântare are loc la biserică?

— Așa a părut nimerit.

Ella nu știa cum ar fi putut cineva să intre în altar fără să se gândească la corpul tânărului predicator atârând de

grindă. Poate că slujba era o tentativă de a purifica locul, de a scăpa de stigmat.

— Ce face mama dumatăle?

— E distrusă.

— Cu toții suntem.

— Cu tot respectu', conuță Ella. Nu toți.

Mai târziu, Ella îi relatează conversația domnului Rainwater.

— Sunt îngrijorată din cauza lui Jimmy și a celorlalți tineri. Sper că nu o să încerce să se răzbune.

— Și eu sper că n-o să încerce, pentru că n-ar face decât să creeze mai multe probleme, probabil vărsare de sânge. Dar, din moment ce nu s-a făcut dreptate, cu greu le putem reproșa că vor să și-o facă singuri.

În seara aceea, îngrijorarea Ellei se dovedi întemeiată.

Stătea împreună cu domnul Rainwater în salonul din față, așteptând neliniștiți ca surorile Dunne să se retragă. La un moment dat, bărbatul puse deoparte revista pe care o citea și se duse la fereastră.

— Arde ceva.

Ella lăsa lucrul din mână și se apropie de fereastră. Flăcările străluceau în beznă.

— Ceva aproape de șosea.

Chiar atunci sună telefonul. În timp ce Ella se îndreptă

către aparatul aflat în spatele scărilor, domnișoara Pearl se ivi sub arcada celui alt salon.

— Doamnă Barron, miroase a fum.

— Arde ceva în oraș.

— Vai, Doamne, scânci domnișoara Violet, care i se alătură surorii sale, ținând cărțile de joc în mâinile pătate.

Ella ridică receptorul. Era Ollie Thompson. I se tăie răsuflarea, de teamă că Ollie dorea să-l cheme din nou pe domnul Rainwater la vreo acțiune periculoasă. Însă Ollie sunase numai ca să-i informeze. Îi mulțumi și închise; când se răsuci dădu cu ochii de cei trei chiriași care stăteau în hol, așteptând veștile.

— Era Ollie. Ghicise că am simțit deja fumul. A sunat să se anunțe că incendiul e la atelierul auto al lui Packy Simpson.

— O, ce păcat, spuse domnișoara Pearl. Este un negrotei așa cumsecade. Ne salută întotdeauna, nu-i așa, surioară

1

Ignorându-le, Ella îl privi pe domnul Rainwater, care întrebă:

— Cum a izbucnit?

— Șeriful l-a acuzat că a uitat o țigară aprinsă în scrumieră când a închis atelierul. Domnul Simpson



mestecă tutun. Nu fumează. Lăasă cuvintele să-și facă efectul, apoi adăugă: Atelierul e complet distrus, dar omul e bucuros că focul nu s-a întins până la casă. Între cele două clădiri sunt doar douăzeci de metri.

Surorile se întoarseră să-și termine jocul, iar Ella îi făcu semn domnului Rainwater să o însoțească în salonul din față. Îl găsi pe Solly unde-l lăsase, pe o pătură, jucându-se cu mosoarele.

— Domnul Simpson e diacon la biserica fratelui Calvin, șopti Ella, în așa fel încât surorile Dunne să nu audă. E unul dintre cei care vor purta coșciugul mâine, la înmormântare.

— Dar de unde suna Ollie? se interesă domnul Rainwater.

— De la farmacie. Oamenii s-au adunat acolo să privească incendiul.

Bărbatul se întoarse și se îndreptă către ușa de la intrare. Ella fugi după el.

— Te duci?

— Vreau să stau de vorbă cu cei pe care-i mai găsesc în fața farmaciei, să văd ce pot afla. Nu poate fi o coincidență că atelierul unui negru arde din temelii la o zi după ce un altul a fost linșat.

Era de acord, bineînțeles, dar i se strângea inima de teamă.

— Te rog, nu te duce.

— Nu întârzii mult.

Domnul Rainwater își puse pălăria.

— Te tot ții cu mâna de-o parte.

— Poftim?

— Am observat că toată după-amiaza te-ai ținut de o parte, dar n-am vrut să te enervez cu întrebări. Te doare, nu?

— Sunt bine.

— Lasă-mă să-l sun pe doctorul Kincaid.

Bărbatul zâmbi drept răspuns la tentativa ei disperată de a-l ține lângă ea.

— Nu stau mult.

— Promite-mi că o să ai grijă, îl imploră ea prinzându-l de braț.

— Promit. Domnul Rainwater privi în spatele Ellei să vadă dacă nu cumva erau observați, apoi șopti: Ne vedem mai târziu.

## Capitolul 18

Îi auzi mașina întorcându-se mult mai târziu. Îl culcase deja pe Solly, încheiase pregătirile pentru mesele de a doua zi, apoi se foise prin casă în culmea neliniștii. Sentimentul dispăru în momentul în care îi deschise ușa domnului Rainwater.

— N-am pățit nimic. După ce s-a închis farmacia, am rămas acolo împreună cu mai mulți vecini. Voiam să fim văzuți, în speranța că nu vor mai fi incidente în seara asta. N-au mai fost.

— Slavă cerului.

— Da, dar părerea generală e că incendiul a fost provocat ca un avertisment pentru negrii care ar vrea să răzbune moartea fratelui Calvin. După cum ai ghicit, domnul Simpson a vorbit în gura mare despre linșaj. La prânz, i-a convocat pe credincioși la rugăciune. S-a rugat ca urgia Domnului să cadă asupra celor vinovați de moartea pastorului. Pe care, apropo, șeriful Anderson a considerat-o sinucidere.

— E ridicol.

— Toată lumea știe ce s-a întâmplat în realitate. De-aia e situația atât de tensionată.

Pe Ella o îngrijora pericolul care plutea în aer, dar răsufla

ușurată că domnul Rainwater se întorsese nevătămat. Ar fi vrut să-l îmbrățișeze și să-i spună ce simțea, însă chiar atunci, din capul scărilor se auzi o voce șovăielnică:

— E totul în regulă în oraș, doamnă Barron?

Se întoarse și le văzu pe surorile Dunne privindu-i peste balustradă.

— Da, e în regulă, spuse, chinându-se să-și ascundă dezamăgirea din glas.

Sperase ca, la întoarcere, domnul Rainwater să vină direct în camera ei. Acum, acest lucru era imposibil. Îi furau din timpul pe care-l mai avea de petrecut cu el, ceea ce o scotea din minți. Reuși totuși să se stăpânească și să continue pe un ton calm:

— Domnul Rainwater tocmai s-a întors.

El se îndreptă către scări.

— Doamnelor, am plăcerea să vă anunț că incendiul a fost stins și a afectat o singură clădire. Din păcate, e o pierdere pentru domnul Simpson, dar măcar nu au existat victime.

Surorile încuviințară într-un murmur.

Când ajunse la jumătatea scărilor, domnul Rainwater privi în jos, către Ella.

— Îmi cer scuze că a trebuit să mă așteptați ca să-mi

deschideți ușa, doamnă Barron.

— Eram trează oricum, domnule Rainwater. Noapte bună.

Urmă cea mai lungă oră din viața Ellei, pentru că fiecare minut care trecea era un minut fără el. O cuprinse disperarea gândindu-se că, odată ajuns în cameră, ar fi putut să adoarmă, copleșit de oboseală, îi dădură lacrimile la gândul că pierduse ocazia de a petrece o noapte împreună.

Nu se recunoștea pe sine. Până în urmă cu douăzeci și patru de ore fusese o doamnă circumspectă, atentă la fiecare șuviță care i se desprindea din coc, îngrijorată de gestul lipsit de pudoare de a accepta cartea în dar, incomodată de faptul că bărbatul îi rostise prenumele, iritată că era văzută mergând în mașina lui. Acum, îi era doar teamă că nu avea să mai vină în patul ei.

Când bătu la ușă, Ella zbură practic prin cameră să-i deschidă.

— Te-au auzit?

— Nu cred.

Fu cuprinsă de o timiditate subită și, abia respirând, încercă să-i deslușească conturul în întuneric. Domnul Rainwater se întinse și o trase spre el. Timiditatea ei se

dizolvă în clipa în care buzele lor se întâlniră.

Se doreau atât de mult încât nici măcar nu se dezbrăcară, ceea ce conferi împreunării lor febrile o notă clandestină care nu fusese perceptibilă noaptea trecută, când se ajutaseră încetișor, aproape reverențios, să-și dea jos hainele înainte să se întindă unul lângă altul. Într-un fel, acel moment păruse mai puțin șocant decât pipăielile înnebunate și încleștarea de acum, care le provoca gemete de plăcere, dar și de frustrare.

Se dezbrăcară abia după ce făcură dragoste. Goliciunea le trezi din nou pasiunea, iar mâinile lor se căutară reciproc. Când săruturile îl lăsară fără aer, buzele lui se mutară pe pieptul ei. Ella îi cuprinse capul în brațe și-l ținu strâns, dorindu-și ca sânii ei să aibă lapte ca să-l poată hrăni, să-l poată susține, vindeca.

Năpădită brusc de o mâhnire cruntă, începu să plângă.

— Nu mă părăsi. El își ridică fruntea și-i atinse obrajii, simțindu-i lacrimile. Brațele ei îl apucară strâns când murmură: Nu poți. Nu poți să mă părăsești.

— Șșș, Ella.

— O, Doamne, te rog! îl îmbrățișă cu forță, în disperarea de a se agăța de el pentru totdeauna. Nu o să rezist dacă mă părăsești. Spune că n-o să mă părăsești. Jură.

— Şşş, şşş. O ţinu la piept, legănând-o în braţe ca pe un copil, frecându-şi buzele de ale ei. Nu-mi cere singurul lucru pe care nu ţi-l pot da, Ella. Dacă aş putea, aş face-o, însă nu pot să-ţi ofer timp. Continuă să o ţină în braţe până când încetă să plângă. Apoi se îndepărtă puţin cât s-o poată privi, îi dădu la o parte firele de păr de pe faţă şi-i mângâie obrazul. Asta e prima dată, şi ultima, în care am iubit. Şi e extraordinar, Ella. Extraordinar.

Inima ei era atât de plină încât ar fi putut exploda, atât de plină încât nu putea vorbi, însă el înţelegea ce simţea fără să fie nevoie de cuvinte. Înţelegea totul.

A doua zi se simţi ruşinată de acea cădere emoţională. Îi ceruse imposibilul şi era conştientă că el suferea la fel de mult pentru că nu-i putea împlini cea mai arzătoare dorinţă. Însă ar fi irosit timpul pe care-l mai aveau împreună dacă şi-ar fi pus cenuşă în cap pentru momentul acela de slăbiciune, aşa că preferă să se gândească la miracolul dragostei lor. Dragostea pe care i-o purta era cel mai preţios dar.

După micul dejun, domnul Rainwater se oferă s-o ajute la dereticat, iar ea acceptă. Nu pentru că avea într-adevăr nevoie, ci pentru că astfel îl mai putea avea în preajmă, aşa că se apucă de trebăluit în timp ce el îl supraveghea

pe Solly.

Cu câteva zile în urmă, Ella n-ar fi conceput nici în ruptul capului ca masa să nu fie lustruită de la un capăt la altul sau ca vreun colțișor al încăperii să nu fie perfect măturat. Dar prioritățile ei se schimbaseră. Nu mai făcea decât strictul necesar pentru a menține casa curată, nimic în plus. Nu voia să-și petreacă timpul frecând podelele când putea să se uite la domnul Rainwater. Și asta voia cu adevărat să facă: să-l privească și să-și întipărească în memorie zâmbetul lui, şuvița de păr rebelă, inflexiunile din vocea sa, fiecare geană și fiecare linie din palmele lui.

După prânz fripse doi pui și făcu salată de cartofi și o prăjitură pentru masa de după înmormântarea fratelui Calvin. Domnul Rainwater rămase în bucătărie, ajutând-o la pregătiri. Solly se juca la masă.

Ella își imaginează... Ei bine, își imaginează foarte multe lucruri.

Când mâncarea pentru picnic fu gata, domnul Rainwater se duse în cameră să se schimbe. Ella îl găti pe Solly și, la rândul ei, își puse cele mai bune haine.

— Vai, ce drăguț ești, Solly! exclamă domnișoara Pearl când mama și fiul apărură în salon ținându-se de mână.

Ella se minună din nou că surorile Dunne nu



observaseră nimic ieșit din comun. Cum era posibil așa ceva, când totul era atât de diferit? Schimbările pe care le adusese dragostea ei pentru domnul Rainwater erau de o asemenea amploare, încât nu-i venea să creadă că nu fuseseră detectate. Chiar și atunci când erau despărțiți, îi simțea trupul lipit de al ei, ca și când ar fi lăsat în ea o urmă de neuitat. Cum se putea ca acea urmă să fie invizibilă?

— Masa e pregătită, iar platoul cu pui fript e pe tejgheaua din bucătărie, le informă ea pe cele două chiriașe. În răcitor găsiți salata de cartofi, castraveții și ceaiul. Luați tot ce vă place. Lăsați farfuriile, o să le spăl când ne întoarcem.

— Încă mă întreb dacă e... nimerit să participați la această înmormântare, doamnă Barron.

Domnișoara Violet își luase expresia de profesoară dojenitoare. Buzele ei erau atât de strânse, încât Ella se întrebă cum putea să articuleze cuvintele.

— Sora mea are dreptate, doamnă Barron. Ar putea fi periculos, adăugă domnișoara Pearl în șoaptă, dintr-un motiv numai de ea știut.

— Nu vom păți nimic.

— Ei bine, dacă sunteți hotărâtă să vă duceți... zise

domnișoara Violet cu un oftat prelung.

— Sunt.

— Atunci mă bucur mult că domnul Rainwater vă va însoți.

— Și eu mă bucur, spuse Ella.

Bărbatul apăru tocmai atunci, ducând coșul de picnic și cutia cu prăjituri. Ella îi luă cutia.

— Doamnelor, să aveți o seară frumoasă, le ură domnul Rainwater, ducându-și mâna la pălărie. Apoi îi însoți pe Ella și Solly până la mașină.

Ajunseră devreme, dar biserica era deja neîncăpătoare. Strada era plină de mașini și trăsurile parcate pe ambele sensuri, până departe. Toate băncile din interior erau ocupate. Nici în picioare nu mai era loc, așa că o mulțime de oameni stăteau în curte.

Ella recunoscuse afară un număr impresionant de locuitori ai mahalalei. Alți câțiva albi păreau să împărtășească rezervele surorilor Dunne cu privire la participare. Erau prezenți, dar se grupaseră la oarecare distanță de ceilalți. Se bucură să-i vadă pe Lola și Ollie Thompson, pe domnul și doamna Pritchett printre cei care intraseră.

Ținând seama de împrejurările morții fratelui Calvin, Ella crezuse că oamenii legii aveau să fie prin preajmă, ca să

împiedice eventualele tulburări, dar nu văzu pe nimeni în uniformă.

Și domnului Rainwater i se păru ciudat că șeriful nu trimisese niciun om.

— Speram că o să se țină deoparte, având în vedere că e în tovărășie cu criminalii. Dar mă surprinde că a și făcut-o. Mă așteptam ca el și ajutoarele lui să fie prin apropiere, măcar ca să ne intimideze. Sau chiar ca să se veselească.

Jimmy apăru în ușa bisericii și le făcu semn să intre, căci Margaret le rezervase scaune. Ella se temu că Solly avea să intre în panică în locul acela strâmt, plin de lume, însă, când băiatul începu să-și agite mâinile în jurul urechilor și să dea semne că urma să aibă o criză, domnul Rainwater scoase câteva monede din buzunarul pantalonilor și le împrăștie pe coperta uzată a unei cărți de rugăciuni. Solly se concentrează imediat asupra lor și începu să le aranjeze.

Ella îi surâse domnului Rainwater peste capul puștiului, iar el îi întoarse zâmbetul.

Mai fusese acolo la înmormântarea soțului lui Margaret, așa că nu o surprindea revărsarea de bocete. Tânăra văduvă a fratelui Calvin era de neconsolat. Corul cânta prelung și zgomotos. Apoi, toți cei care îl cunoscuseră pe pastor fură invitați să-l elogieze, așa că o mulțime de

oameni se îngrămădiră să-i aducă un omagiu. Predica pastorului care oficia slujba se transformă într-un discurs nesfârșit.

În mod miraculos, Solly rămase tăcut și docil, jucându-se cu monedele. Lenjeria Ellei era udă de transpirație. Folosi evantaiul pe care-l primise la intrare, însă nu era suficient. Căldura din biserică se intensifica treptat.

Și totuși, disconfortul ei era o nimica toată pe lângă cel al domnului Rainwater. La început, Ella observă că bărbatul se tot foia, apoi văzu că-și ducea des mâna într-o parte. Fața lui deveni palidă și transpirată. Se șterse cu o batistă, apăsându-și uneori buzele cu putere.

Domnul Rainwater o surprinse privindu-l și zâmbi încercând s-o liniștească:

— E doar un junghi.

Ella știa că era mai mult de atât. Îl admirase mult pe fratele Calvin, însă acum își dorea ca slujba să se încheie cât mai repede, ca să-l poată duce pe domnul Rainwater acasă. Își propusese să-l convingă să-și facă o injecție ca să-și potolească durerea. Poate se opreau chiar la cabinetul doctorului Kincaid în drum spre casă.

Imediat după ultimul „amin”, îl conduse pe Solly spre ieșire, ignorând țipetele lui de protest atunci când îi

strânse monedele.

— O să las aici mâncarea pe care am adus-o, îi spuse ea domnului Rainwater pe când se străduiau să înainteze prin îmbulzeală. Dar propun să nu mai stăm.

— De ce? Solly e claustrofob, dar o să-și revină de îndată ce ieșim.

— Nu Solly mă îngrijorează. Știu că ai dureri.

— Sunt bine. Văzându-i consternarea pe chip, bărbatul își strecură brațul pe furiș și-o prinse de mână. Eu sunt în regulă și, în plus, nu vrem s-o supărăm pe Margaret.

Așa că rămaseră. Se sări peste slujba de la mormânt, întrucât sicriul fratelui Calvin urma să fie transportat la Houston pentru îngropăciune. În curtea bisericii, sub arborii umbroși, se așezară mese. În timp ce domnul Rainwater avea grijă de Solly, Ella se duse să le lase mâncarea femeilor care se ocupau de organizare.

Oamenii din mahala începură să plece, dar domnul Simpson, diaconul al cărui atelier fusese distrus cu o noapte înainte, se urcă pe o buturugă și anunță că toți erau poftiți să rămână la masă, indiferent dacă aduseseră o contribuție sau nu. Cei care veniseră cu mâna goală ezitară la început să accepte invitația caritabilă; până la urmă însă, foamea învinse jena și se așezară la rând.

— Nu sunt la fel de buni ca ai tăi, spuse domnul Rainwater mușcând dintr-un copan de pui fript. Probabil că au aflat și ceilalți asta, pentru că platoul tău era gol.

Stătuseră la coadă să primească mâncare, apoi se așezaseră pe o pătură întinsă de Ella pe iarbă. Bărbatul părea să se simtă mai bine. Nu mai transpira foarte tare, însă fața tot îi lucea. Era palid, iar buzele îi erau albe. Arăta ca în ziua în care îl descoperise zăcând în pat, chinuit de dureri îngrozitoare.

— Nu ți-e foame? o întreabă el, făcând un gest către farfuria ei.

Abia se atinsese de mâncare.

— E din cauza căldurii, cred.

Dar nu temperatura o împiedica să se simtă în largul ei. Ci el. Era foarte îngrijorată din cauza lui.

— Nu te neliniști din cauza mea, Ella, îi spuse domnul Rainwater de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Nu mă pot abține.

— Te iubesc pentru grija pe care mi-o porți, dar nu vreau să-ți provoc nici măcar o clipă de suferință. Niciodată.

Privindu-l adânc în ochi, rosti cu o voce răgușită:

— O să-mi provoci suferință.

Domnul Rainwater puse copanul înapoi în farfurie. Uităndu-se în gol, răspunse:

— Atunci n-ar fi trebuit să vin la tine.

— Nici gând! ripostă ea scuturând din cap furioasă. Ar fi fost ca și când nu aş fi citit cartea pentru că are un final trist. Am avut de ales. Fără să-i pese cine-i vedea, întinse mâna și-i mângâie obrazul până când privirile lor se întâlneau din nou. Nu aş fi vrut să ratez șansa de a te iubi. Pentru nimic în lume.

Se uitară ochi în ochi, înțelegându-se dincolo de cuvinte, complet nepăsători la ce se petrecea în jur. Vraja se rupse în clipa în care își dădură seama amândoi că Solly era neliniștit.

— Are nevoie să meargă la toaletă, zise ea ridicându-se și luându-l pe băiat de mână.

— Care e cea mai apropiată?

— Este un W.C. În curte, în spatele bisericii. Mă întorc imediat.

— Strâng aici și ne vedem la mașină.

Soarele asfințise deja. Se vedeau stelele. Luna părea o farfurie de porțelan atârnată deasupra acoperișurilor. Mulțimea se micșorase considerabil. Plecaseră chiar și cei care rămăseseră să strângă mesele și gunoiul. Ella fusese

atât de absorbită de domnul Rainwater, încât nu observase. Jimmy și Margaret trecură cu hârbul lor pe lângă ea. Slujnica îi făcu cu mâna, strigând:

— Ne vedem mâine-dimineață la prima oră!

Ella îl conduse pe Solly cu pași repezi în spatele clădirii. Cele două toalete erau la oarecare distanță de biserică. Una era destinată bărbaților, cealaltă, femeilor. Știa că amândouă erau la fel de respingătoare și îi era groază să-l ducă pe băiat în oricare din ele. Zona în care se aflau era împrejmuită de arbuști și întunecată. Se gândi să-l lase să facă în tufiș, dar știa că micuțul, dificil din fire, ar fi refuzat. În afară de asta, nu voia să riște ca Solly să fie văzut ușurându-se afară. Dacă un băiat normal ar fi fost prins făcând asta, oamenii ar fi zâmbit și-ar fi comentat că așa sunt băieții. Dacă l-ar fi zărit cineva pe Solly, reacția ar fi fost complet diferită. Gurile rele abia așteptau să spună că era un degenerat.

Putoarea o asaltă când deschise ușa toaletei pentru femei. Ținându-și respirația, îl îndrumă pe Solly înăuntru. Măcar puștiul nu putea vedea mizeria, întrucât era beznă, dar asta îi îngreuna misiunea de a-i desface nasturii de la pantaloni. Odată rezolvată problema, îl ajută să stea în dreptul găurii. Deși înălțimea lui abia îi permitea să ajungă



la tron, își făcu treaba fără incidente.

Îi încheie nasturii în grabă.

— Bravo, Solly. Bravo.

Trebuia să nu uite să se spele amândoi pe mâini cu săpun și apă fierbinte imediat ce ajungeau acasă. Dacă l-ar fi convins pe domnul Rainwater să se oprească la doctorul Kincaid pe drum, s-ar fi putut spăla acolo.

Hotărâtă să-l convingă pe domnul Rainwater să meargă la medic, îl împinse pe Solly afară din gheretă și închise repede ușa în urma ei.

— Hei, Ella.

Tânăra femeie tresări și se întoarse. În fața ei stătea Conrad Ellis, cu umărul proptit de zidul clădirii. Insigna de ajutor de șerif era prinsă de uniformă, iar la brâu purta un pistol într-un toc de piele. În lumina slabă, semnul său din naștere părea negru precum cerneala. Cu țigara în colțul gurii, afișa un zâmbet insolent.

Făcu un semn cu capul către closet.

— Ciorile se pricep să facă mizerie, nu-i așa?

— Ce cauți aici?

— Sunt în misiune, spuse el, lovindu-și ușor arătătorul de pistol. Împiedic ciorile s-o ia razna.

Inima Ellei bătea puternic și repede, însă cel mai rău

lucru ar fi fost să-i arate că se temea de el. Îl luă pe Solly de mână și începu să se îndepărteze repede, dar Conrad nu renunță așa ușor. Îi tăie calea.

— Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Crezi că rahatul tău nu miroase? Te crezi prea sus ca să-ți mai saluți politicos vechii prieteni?

— Dacă te salut politicos, te dai la o parte?

Bărbatul își scoase țigara din gură și o aruncă în iarbă, strivind-o cu vârful pantofului, apoi făcu un pas mai aproape de ea.

— Depinde.

— De ce?

Îi aruncă o privire lacomă.

— De cât de politicoasă ești dispusă să fii.

Ella îi înțelese intențiile. Vru să țipe, însă bărbatul se năpusti asupra ei și o izbi de peretele gheretei, punându-i o mână la gură. Auzi o bufnitură pe jos lângă ea și își dădu seama că, în viteză, Conrad îl răsturnase pe Solly. Țintuită de perete, nu-și putea mișca mâinile, dar își întinse degetele cât de mult putu, încercând să-și atingă băiatul în timp ce se lupta să-și elibereze gura. Era imposibil să-l domine pe Conrad, însă, dacă ar fi putut să țipe, spera să-i vină cineva în ajutor.

— Ar trebui să te porți mai frumos cu mine, zău. Conrad nu mai avea atitudinea nonșalantă de mai devreme, ci gâfâia ca un animal. Așa cum te porți cu chiriașul ăla. Cum se face că lui îi dai ce mie nu mi-ai dat niciodată, eh?

Respirația lui umedă duhnea a whisky, dar Ella nu-și putea feri fața.

Când Conrad îi strânse sânul cu mâna liberă, femeia scoase un zgomot înfundat și plin de groază, ceea ce îl făcu și mai agresiv.

— Cum se face că-ți place de slăbănogu ăla și nu de mine? Dacă voiai un bărbat, de ce nu m-ai chemat pe mine?

Reuși să-și bage mâna între picioarele ei. Ella încercă să se ferească de gesturile lui brutale, dar nu se putea da în spate, iar bărbatul îi presa trupul cu atâta forță, încât nu se putea mișca nici în lateral. Catarama de la tocul armei o înțepa în burtă.

Oare Solly era rănit? Își pierduse cunoștința când se lovise de pământ? Încercă să vadă cu coada ochiului ce se întâmplase, însă fața nemernicului, congestionată de furie, buhăită, cu ochii mici mocnind de ranchiună și cruzime, îi ocupa întregul câmp vizual.

Dintr-odată răsună, de undeva din apropiere, zgomotul

unui motor turat, apoi un fluierat ascutit. Cineva strigă numele lui Conrad, însă acesta fie nu auzi, fie ignoră chemarea. Cu un icnet, îi desfăcu picioarele împingându-și genunchiul între ele. Ella își dădu seama îngrozită că bărbatul bâjbâia să-și desfacă fermoarul de la pantaloni, înjurând și blestemând fiindcă nu reușea.

„Nu mi se poate întâmpla așa ceva!” urlă ea în gând. Dar i se întâmpla, urma să i se întâmple, dacă nu găsea o soluție.

Brusc, încetă să se mai zbată și se lăsă moale. Derutat, el făcu un pas înapoi. Se depărtase de ea doar câțiva centimetri și-și slăbise strânsoarea foarte puțin, însă Ella folosi acea secundă de confuzie ca să-i dea o lovitură de genunchi între picioare. Bărbatul deschise gura să țipe, dar nu putu scoate decât un icnet de durere. Își duse amândouă mâinile la vintre și căzu în genunchi, cu fața în pământ. Ella își acoperi chipul cu mâinile ca să nu-l vadă și să nu-l audă pe individul care se zvârcolea de durere la picioarele ei, dar și ca să-și recapete suflul, să-și calmeze bătăile inimii și să se adune.

Auzi hruitul unor mașini care se luaseră la întrecere, sunetul ascutit al frânelor, glasuri de bărbați beți care râdeau și răcneau. Gașca lui Conrad se apropia tot mai

mult. Trebuia să plece de acolo cât mai repede. Dar nu se putea urni încă. Mai avea nevoie de câteva secunde să-și facă curaj.

— Ella?

Numele ei. Rostit de vocea domnului Rainwater. Vocea atât de dragă ei. Sunetul binecuvântat ajunsese la ea în ciuda văicăreliei furioase a lui Conrad.

— Ella?

Gemetele lui Conrad se intensificară.

Apoi se auzi un alt sunet. Un sunet scurt, de parcă un pepene copt, plin de zeamă, s-ar fi crăpat brusc.

Vaietele lui Conrad încetară. Stătea în continuare pe jos, la picioarele Ellei, dar nu se mai zbătea. Creștetul capului îi fusese despicat până la creier. Era prea întuneric ca să-i distingă culoarea, însă materia din interior lucea, iar lichidul care se scurgea din ea, formând o băltoacă, părea negru ca păcura la lumina lunii.

Deasupra lui stătea Solly, care ținea în mâini o piatră mare, pătată de sânge. Cu mâna la gură, Ella nu-și putu reprima hohotele de groază. Căzu în genunchi, uitându-se pe rând la țeasta crăpată a lui Conrad și la fața liniștită, angelică a fiului său.

— Ella!

Zări pantofii domnului Rainwater oprindu-se lângă corpul nemișcat al lui Conrad. Oftând din rărunchi, bărbatul se lăsă pe vine lângă Solly și îi luă piatra din mână. Abia atunci Ella își ridică privirea și o întâlni pe a domnului Rainwater. Văzu în ochii lui aceeași panică ce o cuprinsese pe ea; nu le venea să creadă.

— Bravo, Solly.

Auzindu-i glasul, se uitară amândoi înspăimântați la băiat. Privea lung în jos, la ceea ce făcuse, neînțelegând ce semnificație avea fapta lui, ci doar că pusese capăt unei suferințe. Peste câteva clipe repetă cuvintele de laudă care-i fuseseră adresate atât de des în ultima vreme. Îi pătrunseseră în minte, le înregistrase, iar acum le rostea.

— Bravo, Solly. Bravo, Solly. Bravo, Solly.

— Vai, Doamne! Ella se târî până la el și-l strânse puternic în brațe, turtindu-i fața de piept și înăbușindu-i litania incriminatoare. Apucase ziua în care copilul ei vorbise, dar acum voia să-l facă să tacă, să-i curme cântul monoton care-l putea condamna. Șșș, Solly. Șșș. Nu, puiule, nu.

Urlete și râsete, zgomot de portiere trântite, sticle sparte și pași în fugă se auziră de pe strada din fața bisericii. Printre copaci se zăreau luminile lanternelor.

— Con-raaad? Unde eești? intonă o voce.

— Ieși afară, ieși afară, oriunde te-ai afla.

— Hai să prindem ciori!

Solly scrâșnea acum și încerca să se elibereze din strânsoarea mamei sale. Mâinile lui fluturau deasupra urechilor ca aripile unei păsări rănite. Ella îl privi înnebunită pe domnul Rainwater. Ochii lor se întâlniră preț de câteva secunde.

Apoi, bărbatul făcu un lucru foarte ciudat. Își înmuie mâinile în sângele care se adunase sub capul lui Conrad. Ella îl privi uluită cum se ridică, ținând piatra în mâini, și se întoarse în direcția din care venea grupul de bărbați, în frunte cu șeriful.

Unul dintre ei, aflat încă la câțiva metri distanță, se opri brusc.

— Ce dracu'? Conrad?

Unul câte unul, oamenii șerifului văzură priveliștea care-l ținuse pe primul. Se holbară la Ella, la Solly și la domnul Rainwater, încercând să priceapă ceea ce mințile lor refuzau să accepte.

Când se dezmeticiră, începură să înainteze la unison, urlând și blestemând. Doi dintre ei se năpustiră pe domnul Rainwater, doborându-l la pământ și lovindu-l cu pumnii.

— Opriți-vă! Nu! țipă Ella. Lăsați-l în pace.

Dar nimeni nu o asculta. Salivau ca niște câini turbați, așteptându-și nerăbdători rândul să dea în domnul Rainwater.

— Opriți-vă, opriți-vă!

Șeriful Anderson își făcu loc cu coatele printre ei, împingându-i la o parte, până când îl îndepărtă și pe ultimul de pe domnul Rainwater. Îl ridică, apucându-l de subraț, dar bărbatul nu se putea ține pe picioare, așa că doi dintre oamenii șerifului îl sprijiniră în timp ce acesta îi întoarse mâinile pline de sânge la spate și-i puse cătușele. Capul domnului Rainwater atârna moale. Un firicel de sânge i se scurgea din buza inferioară. Se legăna.

Înțelegând într-un final ce se întâmpla, Ella scoase un sunet ascuțit, apoi urlă:

— Nu!

Șeriful se întoarse către ea.

— Unul dintre oamenii mei vă va conduce pe dumneavoastră și pe băiat acasă, doamnă Barron. Vor sta cu dumneavoastră până când îl închid pe individul ăsta. Apoi o să vin să vă interoghez.

— Nu! Domnul Rainwater n-a făcut nimic.

— Ella.



— Nu ai...

— Ella.

Ochii ei sălbatici îl priviră pe bărbat, care-i rostise numele așa cum nu o mai făcuse nimeni niciodată. Domnul Rainwater își ridicase capul și se uita direct la ea. I se adresă calm:

— Fă ce spune șeriful. Așa trebuie să se întâmple.

Înțelese cu greu ce-i spunea. Respirând greoi, plângând fără lacrimi, își scutură capul furioasă:

— Nu!

Pe cât de înnebunită era ea, pe atât de stăpân pe sine era el.

— E totul în regulă.

Ella îl privi pe Solly, care, de când îi dăduse drumul, se liniștise și nu mai scrâșnea, dar își scutura în continuare brațele de-o parte și de cealaltă a capului murmurând:

— Bravo, Solly.

Se uită din nou la bărbatul care reușise să-i atingă fiul, care pătrunsese în lumea lui, așa cum nu o mai făcuse nimeni, nici măcar ea. Îl privi pe bărbatul acela care îi atinsese sufletul. Imaginea lui își pierdu conturul când ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu, nu, reuși să îngaime.

Privirea lui nu fusese niciodată mai senină. Și niciodată mai plină de dragoste. Dădu din cap încetișor. Buzele lui se mișcară, iar ea citi cuvântul care se formase.

— Da.

## Epilog

— A murit înainte să-l poată executa.

De o oră, cuplul stătea nemișcat. După-amiaza se transforma încet în amurg, însă timpul trecuse pe neobservate. Femeia scâncea și își trăgea nasul. Soțul ei îi oferi batista lui. Ea îi mulțumi și își tamponă nasul cu grație.

— E ceasul lui? Ceasul domnului Rainwater?

Negustorul încuviință din cap.

— L-a rugat pe doctorul Kincaid să graveze pe el data zilei în care l-a adus în casa mamei și le-a făcut prezentările. Pipăi cu degetul cifrele și literele gravate în aur. După ce șeriful l-a arestat în noaptea aceea, nu s-au mai văzut niciodată.

— Păi nu a asistat la procesul lui? Întrebă femeia.

— N-a fost niciun proces. A recunoscut tot. A refuzat s-o

primească în vizită la închisoare. N-a vrut să fie asta ultima amintire pe care i-o lăsa. Doctorul Kincaid a făcut pe mesagerul în tot acest răstimp.

— Cât a mai trăit? vru bărbatul să știe.

— Cinci săptămâni. Nu s-a chinuit mult.

Doamna se întinse după mâna soțului său și o strânse tare.

— Mama dumneavoastră probabil că a suferit mai mult decât el.

— Era disperată să-l vadă, însă către sfârșit a înțeles că el avusese dreptate, ca întotdeauna. Mama mi-a spus că probabil n-ar fi supraviețuit dacă-l vedea murind.

— Cum a reușit să se mai pună pe picioare după asta?

— După ce a murit, a fost șocată să afle că el îi lăsase totul. Nu se ducea mereu să se vadă cu Ollie Thompson sau cu fratele Calvin când lipsea. Uneori mergea să se ocupe și de chestiunile notariale. Cu un zâmbet de aducere-aminte întipărit pe chip, bătrânul continuă: Mama era cu un pas înaintea vremurilor și a folosit moștenirea cu multă pricepere. A închis pensiunea și s-a mutat în Texasul de Nord, unde a început să cultive din nou bumbac pe terenurile domnului Rainwater. Îl culegea, îl egrena și îl vindea. Intermedia și tranzacțiile altor plantatori, cum

făcuse și el. Câțiva ani mai târziu, a investit profitul într-o fabrică de textile. A devenit înstărită și respectată. A primit – oho, nici nu-mi aduc aminte câte premii și mențiuni de onoare. Femeie de afaceri de seamă, cetățeanul anului, elogi de genul ăsta.

— Remarcabil, murmură impresionată femeia.

— Da, chiar a fost remarcabilă. Anticarul mângâie din nou ceasul cu nostalgie. Mi-a spus odată că fusese nevoie de un muribund ca s-o învețe cum să trăiască, înainte de domnul Rainwater se resemnase să-și ducă viața ca într-o închisoare. El a eliberat-o. În toate modurile imaginabile.

— Și el a fost remarcabil, observă bărbatul. Primise condamnarea la moarte, deși era nevinovat. Îmi dau seama că ar fi murit oricum, curând. Totuși, a făcut un sacrificiu imens pentru dumneata.

Bătrânul îi privi nedumerit, apoi își dădu seama că vizitatorii nu înțeleseseră corect finalul poveștii.

— Sacrificiul l-a făcut pentru Solly.

— Dar... dumneavoastră nu sunteți...?

El scutură din cap.

Femeia se uită la cartea de vizită pe care bătrânul i-o dăduse.

— Am presupus... Pentru că numele magazinului

dumneavoastră...

— Se numește așa în cinstea fratelui meu. Numele meu este David. David Rainwater Barron.

Se uitară la el consternați.

— Sunteți fiul lui? șopti femeia.

— Da.

Ea începu să plângă din nou, de data asta de bucurie. Cuprinzând-o pe după umeri, soțul ei întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu Solly?

— După ce s-a mutat în Texasul de Nord, mama l-a înscris la o școală foarte renumită din Dallas. I s-a rupt sufletul să-l lase acolo, dar știa că așa era cel mai bine. Bariera limbajului fusese depășită în noaptea în care Conrad Ellis a fost ucis. Până la urmă, Solly a ajuns să vorbească aproape normal, deși uneori se mai bloca la anumite cuvinte sau fraze.

— Își aducea aminte sau știa ce...

— Ce făcuse? Nu. Mama nu l-a împovărat niciodată cu adevărul.

— A învățat și să citească, așa cum spera ea?

— Da. Înțelegea concepte matematice care i-ar fi speriat pe cei mai mulți și putea să construiască modele complicate de clădiri și poduri, dar n-a reușit niciodată să

transforme aceste aptitudini într-o vocație. Poate că în zilele noastre progresele mari legate de înțelegerea autismului i-ar fi permis s-o facă, dar afecțiunea lui nici măcar nu a primit un nume decât pe la mijlocul anilor 40.

Când vârsta nu i-a mai permis să meargă la școală, mama l-a adus acasă. Avea un asistent care se îngrijea de el în timp ce ea lucra. A dus o viață bună până în ziua în care a murit pe neașteptate la vârsta de treizeci și doi de ani, din cauza unei anomalii cardiace nedepistate până atunci.

L-am plâns, bineînțeles. Mama mi-a amintit însă că Solly a avut o viață mult mai bună decât ar fi putut visa ea, iar totul se datora domnului Rainwater. El știa ce soartă ar fi avut Solly dacă cineva l-ar fi suspectat de moartea lui Conrad Ellis. Ar fi fost luat și închis într-un ospiciu pentru nebuni periculoși și probabil că ar fi fost maltratat pentru tot restul vieții. În ultimele clipe pe care le-au trăit împreună, tata a făcut-o pe mama să priceapă că singura șansă de scăpare pentru Solly era să-l lase pe el să se sacrifice.

După un moment de tăcere, bărbatul își privi ceasul.

— Ar trebui să mergem. Întinse mâna, iar bătrânul i-o strânse. A fost o după-amiază fascinantă. Am primit mult

mai mult decât ne așteptam când ne-am hotărât să facem popasul.

Negustorul ocoli tejgheaua și îi însoți până la ușă, unde femeia îl îmbrățișă emoționată.

— La revedere. Sunt fericită că v-am cunoscut.

— La fel. Rămas-bun.

Aproape că ajunseseră la mașină, când ea se răsuci să mai pună o întrebare.

— Domnul Rainwater știa despre dumneavoastră?

Anticarul zâmbi.

— Doctorul Kincaid a reușit să-i spună chiar cu câteva ore înainte să moară. Așa slăbit cum era, a reușit să-i scrie o scrisoare mamei, pe care ea a păstrat-o mereu asupra ei. Nu s-a despărțit niciodată de ea. Adică nu s-a despărțit niciodată de el. Citind întrebarea din ochii lor, clătină din cap. Mama mi-a spus tot ce v-am povestit și dumneavoastră, însă nimic din conținutul scrisorii. Sunt sigur că mesajul îi era prea drag ca să-l mai împărtășească și cu altcineva. A fost înmormântată împreună cu scrisoarea și cu exemplarul din Adio, arme pe care el i-l dăruise.

Bătrânul privi ceasornicul care i se odihnea în palmă, îl cuprinse strâns cu degetele și murmură:

— Iar ceasul lui mi l-a dăruit mie.



## **Mulțumiri**

Am scris cartea de față între altele două pe care eram obligată prin contract să le termin. Am lucrat la ea ori de câte ori am găsit puțin timp liber, și mi se făcea dor de îndată ce o lăsam deoparte prea mult. Până la final, niciunul dintre asociații mei n-a știut că o scriam. Am avut mari emoții în legătură cu felul în care avea să fie primită, pentru că se deosebea net de tot ceea ce scrisesem în ultimii douăzeci de ani.

Le mulțumesc tuturor celor care au reacționat extraordinar la această poveste și au crezut în potențialul ei: cititorilor, soțului meu, Michael Brown, agentului meu, Maria Carvainis, redactorului meu, Marysue Rucci, editorilor Carolyn Reidy, David Rosenthal și Louise Burke, editorului asociat Aileen Boyle, directorului de publicitate Tracey Guest, întregului personal de la Simon & Schuster și Pocket Books care a contribuit cu entuziasm și energie la publicarea acestei cărți.

Sandra Brown